

ANAN

NHIỀU NĂM RỒI

TẠ KHÔNG DỪNG KIỂM

DTVEBOOK

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29 (Hoàn)</u>	

Chương 1

DTV-EBOOK

01

Ngày sư phụ mất, tông môn lạnh lẽo quanh hiu.

Bên cạnh chỉ có ba đồ đệ chúng ta và một con Thanh Lư đã bầu bạn với ông nhiều năm.

Lạc Hà Tông là một tông môn lụn bại, căn bản không có tên tuổi gì trong giới tu tiên coi trọng thực lực.

Cái c.h.ết của sư phụ, giống như một viên đá nhỏ ném xuống biển, gợn sóng còn chưa kịp lan ra, đã không còn động tĩnh.

Ta dùng chiếc cuốc thường ngày xới cải thìa, đào một cái hố vuông vắn trong vườn rau.

Lau sạch vết m.á.u trên vạt áo của ông ấy, đặt ông ấy nằm xuống với tư thế hai tay khoanh lại rồi chôn xuống.

Nhị sư muội thích rèn sắt, bận rộn cả ngày lẫn đêm, đúc một đôi sư tử bằng sắt xấu xí đặt ở trước mộ.

Nói là sợ ông ấy ở dưới đất lắm mồm lắm nhãi, dễ gây thù chuốc oán bị đánh, nên làm một đôi thần thú để bảo vệ ông ấy.

Tiểu sư đệ yêu hoa như mạng, cầm kéo loanh quanh trong vườn hoa một hồi lâu, so sánh mãi, mới miễn cưỡng chọn ra những bông hoa đang nở rộ nhất.

Mười ngón tay thoăn thoắt, tết thành một vòng hoa ngũ sắc, xiêu xiêu vẹo vẹo treo trên tấm bia mộ đơn sơ của sư phụ.

Lặng lẽ ngẫm nghĩ một hồi, thốt ra ba chữ: "Đầu thai, đẹp."

Vẫn như mọi khi, kiệm lời như vàng.

Thanh Lư đã bầu bạn với ông ấy hơn nửa đời, ở bên cạnh kêu "ư ử, ư ử".

Ta phủ đất trên tay, đá vào mộ: "Nghe thấy không, Thanh Lư cũng đang mừng ông ngốc đấy."

"Nhặt cái gì không nhặt, lại đi nhặt một đũa vong ơn bội nghĩa, đã thế còn hết lòng hết dạ đối tốt với người ta, kiếp sau nhớ cẩn thận hơn nhé!"

Con xanh vẫn kêu "ư ử, ư ử".

Ba người sáu con mắt đồng loạt nhìn nó.

Nhị sư muội hít hà: "Hay là làm thịt đi? Vừa kịp bữa tối."

Vẻ mặt Thanh Lư kinh hãi, kêu càng to hơn, vó không ngừng đá về phía sau.

"Thôi bỏ đi, con lừa này vai vế còn lớn hơn cả chúng ta, bình thường ông ấy coi nó như con ruột, nếu làm thịt, chắc chắn đêm nào cũng sẽ nhập mộng niệm c.h.ế.t chúng ta mất."

"Eo – Thế thì thôi vậy."

Thanh Lư may mắn thoát chết, được giao cho Khâu đạo trưởng ở Bạch Vân Sơn bên cạnh.

Khâu đạo trưởng là bạn cờ của ông ấy, tin tức Lạc Hà Tông xảy ra chuyện, cũng là ông ta lén lút truyền tin cho chúng ta.

Ông ta vỗ đầu Thanh Lư, có chút buồn bã, hỏi chúng ta sau này có dự định gì.

Ta nhìn lòng bàn tay trống rỗng, nhếch miệng: "Không có dự định gì, nhưng có oán báo oán, có thù báo thù."

Khâu đạo trưởng kinh hãi, cẩn thận nhìn quanh, hạ giọng nói: "Đó là Kiếm Tông! Đại tông môn đệ nhất Cửu Châu, cao thủ nhiều như mây!"

"Ta nhận được tin, sư muội của người hiền bảo vật có công, kịp thời cứu được thiên tài đệ tử mà Kiếm Tông coi trọng nhất là Tạ Trường Canh, được tông chủ Kiếm Tông nhận làm đệ tử thân truyền."

"Không chỉ vậy, nghe nói sư muội của người theo quy tắc của môn phái, đến Kiếm Trì cầu kiếm, vậy mà lại khiến vạn kiếm tề minh*! Người có biết không, năm trăm năm nay, ngoài Tạ Trường Canh và vị đại sư tỷ đã qua đời của Kiếm Tông, không có ai có thể gây ra dị tượng như vậy."

(vạn kiếm tề minh*: ngàn vạn cây kiếm xuất hiện)

"Nghe lão đạo một câu, sư muội của người bây giờ đã khác xưa, đám người điên của Kiếm Tông lại rất bình vực người nhà, mấy tên tiểu quỷ các người đi tìm nàng ta báo thù, chính là đối đầu với cả Kiếm Tông, chẳng phải là tự tìm đường c.h.ết uống phí truyền thừa của Lạc Hà Tông sao?"

Ta vỗ vai Khâu đạo trưởng, trong ánh mắt kinh ngạc của ông ta giơ ba ngón tay: "Đạo trưởng, ông nói sai ba điều."

"Thứ nhất, từ lúc g.i.ế.c sư trộm bảo, Giang Ly đã không còn là đệ tử của Lạc Hà Tông, càng không xứng làm sư muội của ta."

"Thứ hai, vị đại sư tỷ của Kiếm Tông kia, không phải khiến vạn kiếm tề minh, mà là vạn kiếm phủ thủ*."

(vạn kiếm phủ thủ*: ngàn vạn cây kiếm cúi đầu thuận phục)

"Thứ ba, ta không phải là tiểu quỷ, nếu tính tuổi, ta không ngại người gọi ta một tiếng thái nãi nãi."

02

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, ta khoác áo dầy.

Từ dưới cối đá xay đậu nành thường ngày, đào lên một thanh kiếm gãy đã gỉ sét.

Ta có chút hoài niệm sờ chuôi kiếm, hai chữ "Hàm Sương" trên đó đã có chút mờ hồ.

Từ ngày được ông ấy nhặt về Lạc Hà Tông, thanh kiếm từ nhỏ đã bầu bạn bên ta đã bị chôn ở đây.

Như một khối sắt vụn, gió thổi nắng chiếu, mưa dầm đất xói, thỉnh thoảng còn bị dính vài giọt sữa đậu nành từ cối xay.

So với dải ngộ được thắp hương tế bái, vạn người ngưỡng mộ trước kia, khác biệt một trời một vực.

Mặt trời đỏ rực nhô lên ở phía chân trời.

Ta nắm chặt chuôi kiếm, vắt cái tay nải hoa lam nhỏ lên lưng, vội vàng đi về phía sơn môn.

Không còn sớm nữa.

Chỉ một lát nữa, Nhị sư muội sẽ thức dậy nhóm lò phong nhóm lửa lách cách rèn sắt, Tam sư đệ cũng sẽ vác cuốc đi xới đất cho hoa rồi.

Ta không giỏi nói lời tạm biệt, tốt nhất là không nên gặp mặt.

Sơn môn đã ở trước mắt, trong sương sớm thấp thoáng hiện ra hai bóng người mờ ảo.

Ta khựng lại.

Chương 2

DTV-EBOOK

Nhị sư muội ngồi trên lưng sư tử đá, nhàm chán đung đưa chân.

Bộ áo gai thô ráp thường ngày xám xịt bên lò rèn, giờ đã đổi thành một bộ sa y đỏ rực quyến rũ.

Áo đỏ tóc đen, chân đeo chuông vàng, trong lòng ôm một cây đàn tỳ bà bạch ngọc.

Đuôi phượng đỏ tươi như máu.

Tam sư đệ vẫn là dáng vẻ bình thường, áo xanh trầm gỗ, lưng tựa cột đá.

Chỉ là trên bàn tay xương xẩu quấn một sợi xích bạc cực mảnh, đầu xích treo một chiếc bạch cốt tiêu bóng loáng như ngọc.

Không biết đã đứng bao lâu, trên tóc còn dính sương sớm.

Khi nhìn thấy ta, bất mãn thốt ra một chữ: "Muộn."

Ta hát cảm: "Giang Ly bây giờ có Kiếm Tông che chở, đó là đại tông môn đệ nhất Cửu Châu."

Nhị sư muội mắt phượng khẽ liếc, thấp thoáng dáng vẻ yêu nữ Hợp Hoan Tông khuynh đảo chúng sinh năm nào: "Kiếm Tông thì sao? Năm đó lão nương phản bội sư môn, bị lục đạo vây bắt cũng chưa từng sợ."

Tam sư đệ nói ngắn gọn: "Nhanh còn về, tưới hoa."

Lạc Hà Tông rất nghèo.

Nghèo đến nỗi cả tông môn không gom nổi một pháp khí có thể ngự không phi hành.

"Khi kiếm của ta chưa gãy, một ngày một đêm có thể bay từ phía nam Cửu Châu đến phía bắc Cửu Châu."

"Trước kia ta đi lại, đâu cần tự mình lo lắng? Xe thơm kiệu ngọc đều là người khác tranh nhau chuẩn bị."

Ta và Nhị sư muội mặt mày ủ rũ, nhìn về phía hy vọng cuối cùng.

Tam sư đệ mặt không cảm xúc, giơ chiếc bạch cốt tiêu lên.

Thôi, còn chưa dài bằng ngón út của ta.

Đừng nói là chân, tay cũng không đặt lên được.

May mà vận may không đến nỗi quá tệ.

Chưa được mấy ngày, một đệ tử phái Bồng Lai cười thú Tỳ Hưu mắt xanh, đạp mây bay qua đầu chúng ta, bị Nhị sư muội dùng một tiếng đàn tỳ bà đánh rơi xuống.

Đối phương cũng là đi Kiếm Tông.

Chỉ có điều, không phải đi gây sự, mà là đi tham gia đại điển song tu của Tạ Trường Canh và Giang Ly.

Giang Ly khí vận kinh người, ở Kiếm Trì được một trong năm thanh thần kiếm là Hồi Tuyết nhận chủ, bây giờ đã là Hồi Tuyết Kiếm chủ tiền đồ vô lượng.

Lưu Phong, Hồi Tuyết vốn là một đôi kiếm trống mái.

Hai trăm năm trước, Lưu Phong Kiếm được Tạ Trường Canh rút ra từ Kiếm Trì, hấn tấn thẳng Lưu Phong Kiếm chủ.

Nay Hồi Tuyết Kiếm xuất thế, hai vị kiếm chủ kết thành đạo侶 là chuyện đương nhiên.

Huống chi, Giang Ly từ lâu đã ngưỡng mộ Tạ Trường Canh.

Nếu không, cũng sẽ không vì cứu hấn, mà trộm đi Lưỡng Đồ Hoa mà sư phụ dùng để cứu mạng.

04

Giang Ly là do sư phụ mang về từ nhân gian.

Khi đó, nhân gian đói kém và bệnh dịch hoành hành, sinh linh lầm than, xác c.h.ế.t đói la liệt khắp nơi.

Sư phụ cuối Thanh Lư đi du ngoạn bên ngoài, vừa hay bắt gặp nàng ta bị một đám người trói chân tay, chuẩn bị bỏ vào nồi nước đang sôi.

Sư phụ dùng một túi gạo cứu nàng ta, đưa nàng ta về Lạc Hà Sơn, thu làm đệ tử nhỏ tuổi nhất.

Giang Ly thiên phú rất cao, tu luyện cũng chăm chỉ, ngày đêm không nghỉ, tiến bộ vượt bậc.

Nàng ta giống như một miếng bọt biển đã khô rất lâu, liều mạng hấp thụ tài nguyên của tông môn và sự quan tâm của sư phụ.

Công pháp thượng đẳng, linh thú linh thực, đan dược pháp bảo, nàng ta luôn là người chọn đầu tiên.

Sau đó, nàng ta không nghe lời sư phụ khuyên can, tự ý cưỡng ép đột phá cảnh giới, kết quả đan điền bị tổn thương không thể tự khí được nữa.

Mà không thể tự khí, đối với tu sĩ mà nói, có nghĩa là tiên đồ đứt đoạn.

Lúc này nàng ta mới biết hối hận, khóc lóc cầu xin sư phụ cứu nàng ta, nói sau này nhất định sẽ gánh vác trọng trách chấn hưng tông môn.

Sư phụ xưa nay mềm lòng, lại nghĩ đến thân thể đáng thương của nàng ta, nên một mình xông vào Kỳ Lân Động, liều c.h.ết cướp về một cây Quy Nguyên Thảo.

Giang Ly gặp họa mà được phúc, không những chữa lành được đan điền, mà còn thành công đột phá cảnh giới.

Nhưng sư phụ lại bị thương tâm mạch tu vi giảm mạnh, mỗi ngày đều ho ra máu, thọ nguyên vốn đã không còn nhiều lại càng thêm nguy kịch.

Ta tìm Giang Ly đòi Tuyết Phách Đan.

Đó là thứ nhiều năm trước khi xông vào Hư Không Bí Cảnh, Tam sư đệ tìm được.

Vốn định dâng cho sư phụ, nhưng lại bị Giang Ly lấy lý do từ nhỏ tâm mạch không hoàn chỉnh, cưỡng ép cầm đi.

Khi đó mọi người đều cười cho qua, không ai so đo.

Tuyết Phách Đan tuy quý giá, nhưng những thứ quý giá hơn thế này, chúng ta cũng không phải chưa từng thấy qua.

Nàng ta muốn, cho nàng ta là được.

Nhưng bây giờ không giống.

Tuyết Phách Đan có thể chữa lành tâm mạch.

Tuy không thể trị tận gốc vết thương của sứ phụ, nhưng có thể giúp ta có thêm thời gian, đi các bí cảnh lớn tìm kiếm linh đan linh thảo hữu dụng.

Ta không ngờ Giang Ly không chịu đưa.

Nàng ta nói, nàng ta đã dùng từ mấy năm trước rồi.

Nhưng nàng ta không biết, Tuyết Phách Đan sau khi dùng ba tháng, cơ thể sẽ có dị hương không tiêu tan.

Mà bây giờ, cơ thể nàng ta đang tỏa ra mùi thơm đặc trưng của Tuyết Phách Đan.

Mùi thơm nồng nàn, rõ ràng là vừa mới uống!

Tác dụng duy nhất của Tuyết Phách Đan, chính là chữa trị tâm mạch.

Nàng ta không hề bị thương, uống vào cũng không có tác dụng gì, hoàn toàn là lãng phí đan dược.

Nhưng cho dù như vậy, nàng ta cũng thà tự mình uống chứ không muốn đưa cho sứ phụ.

Chương 3

DTV-EBOOK

Nhị sư muội giận tím mặt, cầm chiếc búa tạ dùng để rèn sắt, định đập nát mặt nàng ta.

Giang Ly tay áo vung lên, xoay người một cái, nhẹ nhàng đáp xuống cây hoa.

Một thân áo trắng hơn tuyết, ba ngàn tóc đen như thác.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, nàng ta đạp trên cành hoa, mày mắt diễm lệ.

"Sư phụ là vì ta mà lấy Quy Nguyên Thảo, nhưng ông ta cũng không phải hoàn toàn là người tốt bụng, mà là mong ta chấn hưng tông môn, hoàn thành tâm nguyện của ông ta, mọi người đều được cái mình muốn, không ai nợ ai, tại sao ta phải nhường Tuyệt Phách Đan chứ?"

"Sư tỷ tức giận như vậy, là ghen tị sư phụ coi trọng ta hơn sao?"

"Chỉ trách các người thân là sư huynh sư tỷ, lại ham mê việc phạm tục, rèn sắt trồng hoa, không cầu tiến bộ, đến nỗi tu vi nhiều năm không tiến bộ, lãng phí tài nguyên của tông môn."

05

Ta không có thời gian tranh cãi với nàng ta, bởi vì sư phụ ho ra m.á.u càng nghiêm trọng hơn.

Tam sư đệ sắc mặt nghiêm túc.

Cứ tiếp tục như vậy, sư phụ chỉ còn lại bảy bảy bốn mươi chín ngày mà thôi.

Ông ấy nghe vậy không hề để ý, nói biết nhắc đến trọng trách của tông môn, chúng ta ai nấy đều trốn tránh, may mà tiểu đồ đệ chăm chỉ tiến bộ, một lòng tu luyện.

Lạc Hà Tông giao vào tay nàng ta, nhất định sẽ phát triển rực rỡ, ông ấy cũng coi như không phụ lòng sư phụ đã giao phó.

Từ nay về sau, cuối cùng cũng có thể trút bỏ gánh nặng trên vai.

Ông ấy lau sạch m.á.u trên râu, chép miệng nói buổi tối muốn ăn gà quay.

Ta lơ đãng đảo chảo sắt, nhìn khói bếp lượn lơ bốc lên, chợt nhớ đến sương mù đen cuộn cuộn trong Ma Uyên.

Khi đó ta nằm dưới đáy vực.

Đan điền vỡ nát, thức hải khô cạn, toàn thân gân cốt đứt đoạn, chỉ có thể nghe tiếng ma hồn gào thét, lẳng lặng chờ chết.

Sương mù đen nuốt chửng mọi thứ trước mắt, nhưng không che được ánh sáng vàng rực rỡ của Lưỡng Đồ Hoa.

Hoa nở song song, một trắng một đen, rễ là bạc, cành lá là vàng.

Ta không thể nhầm được, đó đích thực là Lưỡng Đồ Hoa.

Thánh dược chữa thương trong truyền thuyết.

Ta cố gắng vươn cổ, từ từ cắn cánh hoa, lá hoa, rễ cây.

Ngay cả nước dịch b.ã.n trên mặt đất, cũng l.i.ế.m sạch sẽ.

Ta muốn sống, dù chỉ có một tia hy vọng.

Lưỡng Đồ Hoa đã chữa lành đan điền thức hải của ta, tái tạo gân cốt của ta.

Cho đến khi cảm nhận được chân nguyên lưu chuyển trong đan điền, lúc đó ta mới dám tin, ta thực sự đã sống lại.

Là Lưỡng Đồ Hoa đã cứu ta.

Ta đã ăn một bông.

Nhưng ta nhớ, ở đó vẫn còn một bông nữa.

Ta bỏ dở món gà quay, ngay cả lửa trong bếp cũng quên tắt.

Từ Lạc Hà Tông đến Ma Uyên, đường xá xa xôi.

Đáy vực Ma Uyên, sóng gió khó lường, bất cứ tình huống bất ngờ nào cũng có thể xảy ra.

Sư phụ không có nhiều thời gian như vậy, ta phải đi nhanh về nhanh.

Nhưng mất đi Hàm Sương Kiếm, ta một mình không thể xuống được đáy vực.

Nhị sư muội bỏ búa sắt xuống, Tam sư đệ bỏ cuộc hoa xuống.

Trên Lạc Hà Sơn lửa lò chưa tắt, ruộng hoa mới cày được một nửa.

Hôm đó, mây lửa trải dài trên bầu trời, đốt cháy một nửa bầu trời xanh thẳm.

Con lừa già dưới cây lê, kêu "ư ử, ư ử", tiễn chúng ta đi xa.

Sân viện của sư phụ và sư phụ trong sân viện, dần dần khuất xa trong ánh chiều tà đỏ rực.

Không biết nếu bữa tối không chờ được món ăn gà quay, ông ấy có tức đến mức nhảy dựng lên không.

06

Sương mù của Ma Uyên so với khi ta nằm dưới đáy vực năm đó đã lan rộng hơn nhiều.

Điều này có nghĩa là, phong ấn đã lỏng lẻo, ma vực lại mở rộng rồi.

Chúng ta cứu tử nhất sinh, cuối cùng cũng hái được bông Lưỡng Đồ Hoa còn lại.

Khi quay về Lạc Hà Sơn, chỉ còn một ngày nữa là đến kỳ hạn bảy bốn mươi chín ngày.

Sư phụ gây đi rất nhiều, hốc mắt lõm sâu.

Tư chất của ông ấy bình thường, tu vi không cao, trong tình trạng tâm mạch bị tổn thương mà có thể trụ được đến hôm nay, đã là kỳ tích rồi.

Ta gắng gượng, nhét Lưỡng Đồ Hoa vào tay ông ấy.

Chạm vào rồi rời đi ngay, không dám chạm vào cơ thể ông ấy lâu.

Đi sâu vào bụng Ma Uyên, luôn phải trả giá.

Để kịp thời quay về, ba người chúng ta không màng đến việc chữa thương, dầm mưa dãi gió, một đường phi nhanh.

Bây giờ, trái tim đang treo lơ lửng từ từ hạ xuống, ma khí bị cưỡng ép áp chế trong cơ thể bắt đầu rục rịch, mưu đồ xâm

chiếm đan điền.

Trong Cửu Châu đại lục, ngay cả tông chủ Kiếm Tông được mệnh danh là đệ nhất nhân đương thời, cũng không dám coi thường uy lực của Ma Uyên.

Việc cấp bách bây giờ, là tìm một nơi yên tĩnh để loại bỏ ma khí, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Ta mang theo sư đệ sư muội, rón rén khép cửa phòng lại.

Qua khe cửa đang dần khép lại, ta thấy mặt mũi ông ấy xám ngoét, ngủ không yên giấc.

Lông mày hơi nhíu lại, giống như không hài lòng vì không được ăn gà quay.

Dưới góc chăn màu lam của ông ta lộ ra một vệt màu vàng.

Đó là lá của Lương Đồ Hoa.

Sinh cơ dồi dào, tràn đầy hy vọng.

Có nó, ông ấy sẽ sống rất lâu, rất lâu.

Ta mỉm cười.

Sư phụ, đừng giận nữa.

Đợi ta quay lại, người muốn ăn gì cũng được.

...

Chương 4

DTV-EBOOK

Ta dùng bảy ngày bảy đêm, giúp Nhị sư muội và Tam sư đệ trừ bỏ ma khí trong cơ thể.

Trong Cửu Châu, không ai có kinh nghiệm hơn ta.

Dù sao, ta từ nhỏ đã được huấn luyện để đối phó với ma vực.

Sư đệ sư muội không sao, ta thở phào nhẹ nhõm.

Nàng tùy tiện búng tay, mở lá bùa truyền âm mà Khâu đạo trưởng gửi tới.

Chẳng biết có phải lão đầu nhà ta đợi lâu quá, mất hết cả mặt mũi, mới phải nhờ bạn tốt sang gọi bọn ta về nhà không.

Giọng của Khâu đạo trưởng cứ như văng vẳng trong một màn sương mù dày đặc.

Mờ mờ ảo ảo, khiến người ta hoang mang.

Rõ ràng từng chữ một đều rất rõ ràng, nhưng khi ghép lại với nhau, lại chẳng hiểu gì.

Cái gì mà sư phụ c.h.ết rồi?

Sư phụ có hoa Lưỡng Đồ cơ mà, sao mà c.h.ết được?

Khâu đạo trưởng bảo, sư muội cướp hoa Lưỡng Đồ, chạy đến Kiếm Tông, vừa hay cứu được Tạ Trường Canh đang tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này ta mới sực nhớ, rất nhiều năm về trước, trong một lần đại hội tỷ thí giữa các tông môn ở Cửu Châu.

Giang Ly chen chúc trong đám đông, nhìn lên đài, ánh mắt hướng về thanh Lưu Phong Kiếm, đôi mắt lóe sáng.

Lúc đó ta đã nên nhận ra, nàng ta nhất kiến chung tình với Tạ Trường Canh.

Giờ thì hay rồi, nàng ta vì hấn mà g.i.ế.c sư cướp bảo, phản bội Lạc Hà Tông, đầu quân cho Kiếm Tông.

Vừa thực hiện được dã tâm trở nên mạnh hơn, vừa toại nguyện mối tình si mê từ thuở niên thiếu.

Một mạng của sư phụ, đổi lấy sự vẹn toàn đôi đường của nàng ta.

Nhưng lão đầu nhà ta có tội tình gì, mà phải hy sinh cho cái ước nguyện của Giang Ly ả chứ?

Ta còn nợ ông ấy một bữa gà quay, ông ấy đã nhắc mãi bao lâu nay.

Cuộc trò chuyện cuối cùng giữa bọn ta, là trước khi ta đến Ma Uyên.

Lúc ấy, ông ấy quẹt qua loa chòm râu dính máu, chép miệng: "Đại đồ đệ, tối nay ta muốn ăn gà quay."

Thật là.

Hồi đó sao mà ta lại vội vàng đi Ma Uyên đến thế, không làm xong nồi gà kia cơ chứ?

Bích Nhân Toan Nghê Thú dừng lại trước cổng sơn môn của Kiếm Tông.

Trên bậc thang ngọc, có thiết lập pháp trận cấm phù không.

Dưới tu vi Hóa Thần, bất kể là ai, đều phải ngoan ngoãn đi bộ lên chín trăm chín mươi chín bậc thang ngọc này.

Đây là thể diện của Kiếm Tông, tông môn đứng đầu Cửu Châu.

Đệ tử của Bồng Lai Phái bò lê bò lết chạy lên bậc thang ngọc, đến cả linh thú của mình cũng chẳng thêm đoái hoài.

Ta vỗ vỗ đầu Toan Nghê Thú: "Tiểu tử, chạy xa một chút, lát nữa đừng để bị thương."

Toan Nghê Thú nghiêng đầu chớp chớp đôi mắt xanh biếc, bốn vó tung bay, co căng chạy đi xa.

Một tiếng chuông vang lên, vang vọng và hùng hồn, tựa như đến từ thuở hồng hoang xa xưa.

Đó là âm thanh của chuông Hồn Độn, bảo vật chí tôn của tông môn, chỉ được sử dụng trong những dịp đại lễ quan trọng.

Ví dụ như trăm năm trước, khi ta một mình đến phong ấn Ma Uyên.

Hay như, đại điển song tu của Tà Trường Canh và Giang Ly ngay lúc này.

Kim Sắc Phượng Hoàng của Đông Hoàng Phái kéo xe, Thanh Hồng Loan Điểu của Khỉ Vân Tông mở đường.

Giang Ly khoác trên mình bộ y phục tím của Kiếm Tông, tay cầm Hối Tuyết Kiếm, ung dung ngồi trong xe.

Hôm nay không chỉ là đại điển song tu của nàng ta và Tạ Trường Canh, mà còn là lần đầu tiên nàng ta ra mắt các đại tông môn với tư cách là Hôi Tuyết Kiếm chủ.

Kiểm Trì có vô vàn danh kiếm, nhưng được gọi là thần kiếm thì chỉ có năm thanh.

Thần kiếm có linh hồn, tự mình chọn chủ.

Người được kiếm hồn chọn, được tôn là kiếm chủ.

Kể ra những chủ nhân đời trước của thần kiếm, không ai là không tài hoa xuất chúng.

Hoặc là lập nên tông phái, hô mưa gọi gió một phương, hoặc là phá vỡ hư không, phi thăng lên thượng giới.

Hôi Tuyết Kiếm đã im hơi lặng tiếng từ lâu, lần xuất thế gần nhất phải kể đến chân nhân Tổ Huyền ba ngàn năm trước.

Đó là đại năng gần với cảnh giới phi thăng nhất trong ngàn năm trở lại đây.

Tu vi còn cao hơn cả Lưu Phong Kiếm chủ đời trước.

Vì vậy, đối với Giang Ly, vị Hôi Tuyết Kiếm chủ mới thăng cấp này, các tông môn lớn đều dành sự tôn trọng và nể nang hết mực.

Ai mà không kính phục cường giả chứ?

Cho dù cường giả này còn chưa trưởng thành.

Ta cười lạnh một tiếng.

Hôi Tuyết Kiếm trong tay, thì đã sao?

Trưởng thành được thì mới là Hồi Tuyết Kiếm chủ, hô mưa gọi gió Cửu Châu, đi đến đâu người người đều cúi đầu nghe theo.

Không trưởng thành được thì cũng chỉ là phàm phu tục tử, dù có vận may ngập trời, cuối cùng cũng khó lòng chịu nổi uy lực của thần kiếm.

Kiếm chủ khác ta không quan tâm, nhưng Giang Ly, cái danh Hồi Tuyết Kiếm chủ này, ta nhất định phải bóp c.h.ết nàng ta từ trong trứng nước!

Chín tiếng chuông Hồn Độn ngân vang chưa dứt, một tràng tiếng đàn tỳ bà réo rắt vang vọng xé toạc mây xanh.

Cỗ xe Kim Sắc Phượng Hoàng đột nhiên chao đảo.

Thanh Hồng Loan Điều lao vào đám người đến xem lễ, say rượu loạn choạng, đ.â.m ngang đ.â.m dọc.

Chương 5

DTV-EBOOK

Trong khung cảnh hỗn loạn, Kim Sắc Phượng Hoàng từ trên không trung lao đầu xuống.

Cỗ xe Bát Bảo Hương Dư chở Giang Ly lao thẳng xuống mặt đất.

Nàng ta hét lên một tiếng kinh hãi, muốn ngự kiếm bay ra.

Nhưng lại quên mất hôm nay Kiếm Tông vì muốn dương oai trước các tông môn khác, đã cố tình mở cấm chế phù không.

Tu vi của nàng ta chưa đến Hóa Thần, dù có Hối Tuyết Kiếm trong tay, cũng không thể ngự kiếm phi hành.

Chỉ có thể nhảy khỏi xe, chạt vạt lăn vài vòng trên mặt đất.

Y phục xộc xệch, tóc tai rối bời.

Đồ trang sức quý giá được cài tỉ mỉ trên đầu rơi rụng tứ tung, bị đám người hoảng loạn chạy trốn giẫm đạp lung tung.

"To gan! Kẻ nào dám xác xược trước cổng Kiếm Tông ta?!"

Không hổ là người đứng đầu Cửu Châu đại lục.

Chỉ một tiếng quát, đã khiến chân khí của người ta sôi trào.

Tiếng bước chân vội vã hỗn loạn càng lúc càng gần.

Ta cong khoe môi, tế thanh kiếm gãy trong tay lên, c.h.é.m xuống một nhát thật mạnh.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, kèm theo một tiếng "rắc".

Tám bia đá của tông môn, thứ tượng trưng cho thể diện của Kiếm Tông suốt ngàn vạn năm qua, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, vỡ thành hai nửa.

Nửa trên từ từ trượt xuống theo vết cắt, đến điểm giới hạn thì đổ ầm xuống, bụi đất tung bay mù mịt.

Ta bịt mũi, giẫm một chân lên bia đá.

Giẫm lên cái thể diện quý giá của tông môn đứng đầu Cửu Châu này.

Kẻ dẫn đầu gầm lên một tiếng, mang theo cơn thịnh nộ sấm sét của chín tầng trời: "Muốn chết!"

Ta quay người lại, ánh mắt thản nhiên quét qua đám người có mặt.

Trong đám đông dần dần xôn xao.

"Ta có nhìn nhầm không? Đây, đây chẳng phải là Hàm Sương Kiếm chủ sao?"

"Sao có thể? Hàm Sương Kiếm chủ vì đại nghĩa thiên hạ, trăm năm trước đã bỏ mình ở Ma Uyên, sao có thể xuất hiện ở đây?"

"...Không lẽ là đến cướp hôn? Đừng quên, trước khi Hàm Sương Kiếm chủ đến Ma Uyên, đã có ước hẹn đạo lữ với Lưu Phong Kiếm chủ, sau khi tin nàng ta bỏ mình truyền đến, Lưu Phong Kiếm chủ mất hồn mất vía, suy sụp suốt mấy chục năm!"

"Không thể nào là Hàm Sương Kiếm chủ! Các ngươi nhìn thanh kiếm trong tay nàng ta kìa, không phải Hàm Sương, mà là một thanh kiếm gãy rỉ sét bình thường!"

"Nhưng không có lý nào một thanh kiếm bình thường lại có thể c.h.é.m vỡ bia đá tông môn của Kiếm Tông?"

Tạ Trường Canh dường như không nghe thấy những âm thanh xung quanh, ngậy người nhìn ta, từng bước đi xuống bậc thang ngọc, giọng trầm trầm: "Đại sư tử..."

Ánh mắt ta quét qua mặt hắn, không dừng lại, mà vượt qua vai hắn, tập trung vào khuôn mặt tái mét của kẻ dẫn đầu, nhướn mày cười: "Phụ thân đại nhân, lâu rồi không gặp."

08

Người đứng đầu Cửu Châu đại lục, tông chủ Kiếm Tông Lục Minh Chiêu, là cha của ta.

Trăm năm sau lần đầu gặp lại.

Không có nước mắt lưng tròng, cũng chẳng có hỏi han ân cần.

Hắn chỉ vào tấm bia đá tông môn dưới chân ta, ánh mắt sắc bén: "Người đang làm cái gì vậy, điên rồi sao?!"

Ta cố tình giẫm chân lên, lộ ra vẻ mặt hài lòng: "Nghe nói Kiếm Tông mới có được một vị kiếm chủ, đại sự vui mừng, gió xuân phơi phới, vậy mà Lạc Hà Tông ta gần đây lại xuất hiện một nghiệt đồ, g.i.ế.c sư cướp bảo, cả tông môn để tang. Quý tông đại hỉ tông ta đại bi, đối lập rõ ràng khiến lòng dạ hẹp hòi của ta không thoải mái. Vừa hay sư phụ ta mấy ngày trước hạ táng, trước mộ còn thiếu một tấm bia đá thượng hạng, ta thấy tấm thạch trấn sơn của tông môn Kiếm Tông này cũng được, mưa gió bão bùng, ngàn năm không đổ coi như tạm đủ tư cách để thủ mộ cho sư phụ ta, chỉ là hơi lớn một chút nên ta đành phải tự mình ra tay vậy."

Cha ta nghiêng răng nghiêng lợi: "Nghiệt chương, tự tìm cái chết!"

Ta giờ thanh kiếm gãy trong tay lên, nhắm thẳng vào Giang Ly đang kinh hãi phía sau hẳn, cười cợt nhả: "Đúng là tìm c.h.ế.t thật, ta cùng sư đệ sư muội ngàn dặm đến Kiếm Tông, chính là đến tìm cái c.h.ế.t của Giang Ly!"

Hàm Sương tuy gãy, kiếm khí vẫn còn.

Dưới sự khóa chặt của kiếm khí lạnh lẽo sắc bén, Giang Ly toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tuyết, thanh Hồi Tuyết Kiếm trong tay gần như không cầm nổi.

Ta cười khẩy một tiếng: "Là Hồi Tuyết Kiếm chủ, mà ngay cả uy lực của thanh Hàm Sương gãy của ta cũng không chống đỡ nổi, Hồi Tuyết Kiếm rơi vào tay người, đúng là ngọc quý vùi trong bùn dơ."

Giang Ly vừa xấu hổ vừa tức giận, nghiêng răng, hai tay nắm chặt Hồi Tuyết Kiếm, chắn trước người.

Chỉ là thần kiếm nhận chủ, không có nghĩa là có thể tâm ý tương thông với nó.

Chưa trải qua thời gian dài ma hợp đã vọng tưởng điều khiến thần kiếm, chỉ có thể bị kiếm hồn chống lại.

Quả nhiên, Hồi Tuyết Kiếm trong tay Giang Ly cực kỳ không phối hợp, khiến nàng ta chống đỡ chặt vật, suýt chút nữa tự làm mình bị thương.

Ta nắm bắt thời cơ, vung một nhát kiếm gãy qua, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại bị Lưu Phong Kiếm chặn lại.

Lưỡi kiếm Lưu Phong và lưỡi kiếm gãy của Hàm Sương va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ chói tai.

Ta nghiêng chặt răng: "Tránh ra!"

Tạ Trường Canh áo tím đai ngọc, chắn chặt trước người
Giang Ly, đôi môi mím chặt, nhưng ánh mắt lại không dám
nhìn ta: "Đại sư tử, dừng tay đi, Hàm Sương đã gãy, bây giờ người
không phải là đối thủ của ta."

Chương 6

DTV-EBOOK

Nghĩ lại mà xem, Tạ Trường Canh là do ta dẫn dắt nhập môn, một thân kiếm pháp tu vi đều do ta truyền thụ.

Sau này cho dù hần có được Lưu Phong nhận chủ, mỗi lần luận bàn cũng bị ta dùng Hàm Sương áp chế đến không ngóc đầu lên được.

Giờ đây, khi lưỡi kiếm giao nhau, thanh kiếm gãy dưới sự áp sát từng bước của Lưu Phong Kiếm, phát ra tiếng kêu ong ong không chịu nổi.

Trong mắt Tạ Trường Canh thoáng qua một tia không đành lòng: "Đại sư tử, đừng cố chấp nữa, tất cả đệ tử đều có mặt, ta không muốn làm tử khó xử."

Trong lòng ta bốc hỏa.

Rõ ràng Giang Ly ở ngay trước mặt, chỉ cách một thước, đưa tay ra là có thể g.i.ết chết, vậy mà giữa đường lại nhảy ra một Tạ Trường Canh.

Hơn nữa hần nói không sai, dựa vào thanh kiếm gãy trong tay, ta quả thực không đánh lại Tạ Trường Canh có Lưu Phong Kiếm trợ lực.

Tuy nhiên, cũng không phải là không có cách.

Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều mạng.

Một tắc ngăn một tắc hiểm, xem ai dám đánh cược thôi!

Ta đột nhiên rút lực, từ bỏ việc chống lại Lưu Phong Kiếm đang đ.â.m tới, ném mạnh thanh kiếm gãy trong tay về phía tim Giang Ly.

Liều mất một cánh tay, hôm nay cũng phải c.h.é.m c.h.ế.t
nghiệt đồ khi sư diệt tổ này dưới kiếm!

Tạ Trường Canh kinh hãi biến sắc, lưỡi kiếm trong tay lệch đi, cánh tay trái của ta đau nhói.

Cùng lúc đó, ánh sáng xanh lam lóe lên trước mắt.

Là Đế Bạch Kiếm của cha ta.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, thanh kiếm gãy Hàm Sương bị Đế Bạch Kiếm đánh bay, sượt qua mặt Giang Ly một cách nguy hiểm, rơi xuống đất kêu "keng".

Mặc dù vậy, kiếm khí lạnh lẽo của Hàm Sương vẫn để lại một vết thương vừa nhỏ vừa dài trên má trái của nàng ta.

Giang Ly vẫn chưa hoàn hồn sau cơn kinh hoàng vừa rồi, ánh mắt có chút ngây dại.

Máu đỏ tươi chảy xuống theo khuôn mặt trắng bệch của nàng ta, làm bắn bộ y phục tím của Kiếm Tông có thêu hình Hối Tuyết Kiếm.

Ta ôm cánh tay trái đầm máu, cười lớn sung sướng: "Dùng một vết thương nhỏ trên cánh tay ta, đổi lấy một khuôn mặt của Hối Tuyết Kiếm chủ, đáng!"

Vết thương do Hàm Sương Kiếm gây ra, nổi tiếng là khó lành.

Bề ngoài chỉ là một đường nhỏ, nhưng thực chất lại ăn sâu vào thịt, do kiếm khí còn sót lại, cho dù có lành lại cũng khó tránh khỏi để lại sẹo.

Giang Ly ngày thường tự phụ dung nhan thanh lãnh tuyệt trần, giờ nghe vậy, lập tức giận dữ công tâm, ngắt đi.

Sắc mặt Lục Minh Chiêu đen như mây đen áp thành.

Hắn ta luôn coi trọng thể diện hơn bất cứ thứ gì.

Vốn định mượn đại điển song tu của hai vị thần kiếm kiếm chủ Lưu Phong và Hồi Tuyết, để khoe khoang thực lực của Kiếm Tông trước các tông môn lớn ở Cửu Châu, không ngờ lại bị ta quấy rối đến long trời lở đất, đến cả tấm bia đá trấn sơn trước cổng tông môn cũng không giữ được.

"Kiếm sứ đâu? Mau đưa nghịệt chương này vào Hình Luật Đường chờ xử lý!"

09

Kiếm Tông có mười hai kiếm sứ, trực thuộc Hình Luật Đường, chuyên phụ trách bắt giữ những đệ tử bất hảo phạm phải quy tắc của môn phái rồi bỏ trốn.

Kiếm sứ quanh năm mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ, ngoài tông chủ và đường chủ giới luật ra, không ai biết thân phận của họ, chỉ biết họ tu vi cao thâm, ra tay tàn nhẫn, trên tay đã dính không ít m.á.u của đệ tử.

Trước kia khi ta còn là Hàm Sương Kiếm chủ, đã từng giao đấu với họ một lần.

Họ dường như đã tu luyện một loại bí pháp nào đó, không biết đau, cũng không biết sợ, động thủ vô cùng khó chơi.

Ta mở năm ngón tay, triệu hồi thanh kiếm gãy vừa bị Đế Bạch Kiếm đánh bay về, nắm chặt trong tay.

Hàm Sương trong tay, ta chưa từng sợ bất cứ thứ gì!

Mười hai kiếm sứ từ từ tiến về phía ta, vòng vây dần dần thu hẹp lại.

Sau lưng có tiếng xé gió rất khê truyền đến.

Là một kiếm sứ phía sau không nhìn được nữa, ra tay trước, đ.â.m kiếm về phía ta.

Ta không dám coi thường, nắm chặt kiếm gãy, chuẩn bị nghênh chiến.

Đột nhiên, một tiếng chói tai vang lên, âm thanh xuyên thấu chín tầng mây.

Cùng lúc đó, mười hai kiếm sứ đột nhiên ôm đầu, bịt tai, ngã quy xuống đất một cách đau đớn.

Tiếng tiêu càng lúc càng cao, tứ chi của mười hai kiếm sứ phát ra tiếng "rắc rắc" khiến người ta rợn tóc gáy, vặn vẹo về phía sau một cách cực kỳ quái dị, dưới lớp mặt nạ lộ ra tiếng r3n rĩ đứt quãng.

Tiếng tiêu chói tai vẫn tiếp tục, một tiếng đàn tỳ bà vang lên, dư âm kéo dài.

Nhị sư muội tóc đen áo đỏ, ánh mắt lưu chuyển: "Lục tông chủ đừng quên, đại sư tử không phải đến đây một mình."

Lục Minh Chiêu quét mắt nhìn mười hai kiếm sứ tứ chi gãy lìa trên mặt đất, sắc mặt âm u đến mức có thể vắt ra nước.

Thanh Đế Bạch Kiếm trong tay "keng" một tiếng, lưỡi kiếm xanh lam chỉ thẳng vào Tam sư đệ đang tập trung thổi bạch cốt tiêu.

Nhị sư muội cười lạnh, tiếng đàn tỳ bà dưới tay càng gấp gáp, như mưa sa bão táp, sóng lớn vỗ thuyền con.

Trong đám đông đột nhiên xôn xao.

Không ít đệ tử trẻ tuổi khóe miệng rỉ máu, lần lượt có người ngã xuống, đó là biểu hiện của chân khí trong đan điền kích động không thể chịu đựng nổi.

Ta bước qua đám kiếm sứ đang r3n rỉ trên mặt đất, tay nắm chặt kiếm gãy, chắn trước mặt Nhị sư muội và Tam sư đệ.

Chương 7

DTV-EBOOK

Trong mắt cha ta nổi lên giông bão, mưa gió sắp đến.

Trước kia ta sợ nhất là bộ dạng này của hân, nhưng bây giờ...

Ta hất cằm lên, không hề tỏ ra yếu thế.

Ánh mắt đối chọi gay gắt, dưới chân không hề lùi bước.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, trên trời truyền đến một tiếng Phật hiệu vang dội.

Những người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt như nhìn thấy cứu tinh.

Là đại sư Vô Lượng của Vạn Phật Tông đến.

10

Dưới sự hòa giải của đại sư Vô Lượng, hai bên tạm thời dừng tay.

Bọn ta ở lại Tọa Vong Phong, chờ đợi lời giải thích mà đại sư nói.

Tọa Vong Phong là nơi ta ở trước kia, sau khi ta bỏ mình ở Ma Uyên, nơi này liền bỏ trống.

Cứ tưởng rằng cách biệt trăm năm, sân viện đã sớm hoang tàn, không ngờ cây cỏ vẫn y như ngày ta rời đi, đến cả cá trong hồ cũng còn sống.

Đêm đến, Tạ Trường Canh đến tìm ta, đưa cho ta một bình thuốc màu xanh.

Hắn là Lưu Phong Kiếm chủ, có thuốc đặc chế của hắn, vết thương cũng sẽ mau lành hơn.

Ta sẽ không tự làm khổ mình.

Hắn tiện tay rắc một nắm thức ăn cho cá, cá trong hồ tranh nhau bơi đến, rất quen thuộc.

"Mấy năm nay, là người giúp ta cho cá ăn?"

"Ừm."

"Chỉ là mấy con cá nhỏ vớt bừa từ mấy con suối ở nhân gian, sao có thể sống đến tận bây giờ?"

"...Giúp Linh Thú Tông một chuyện nhỏ đổi lấy một ít Cửu Diệp Thanh Lộ."

Ta sửng sốt.

Cửu Diệp Thanh Lộ là bảo vật chí tôn của Linh Thú Tông, chuyên dùng để giúp linh thú, yêu thú bậc cao hóa hình, tông chủ đương nhiệm của Linh Thú Tông tính tình keo kiệt, giờ lại hào phóng cho đi, e rằng chuyện mà Tạ Trường Canh nói là giúp, không phải là chuyện nhỏ.

"Hà tất phải thế? Chỉ là mấy con cá phàm trần, tuổi thọ sớm đã hết rồi."

Động tác trong tay hắn khựng lại: "...Vì đại sư tử thích."

Gió đêm dần nổi lên, tiếng thông reo rì rào, như sóng biển muôn trùng.

Tạ Trường Canh đặt thức ăn cho cá trong tay xuống, đứng trước mặt ta.

Dưới dải buộc trán màu tím, ánh mắt trong veo như nước, giống hệt như năm đó, lặng lẽ theo sau ta, cùng ta học kiếm.

Hắn ta móc từ trong n.g.ũ.c ra một cuốn sổ: "Đại sư tử, xin lỗi, ta vốn không biết Triệu tông chủ từng cứu tử. Nghe nói tâm nguyện của ông ấy là chấn hưng tông môn, đây là tâm đắc luyện kiếm nhiều năm của ta, coi như chút đền bù."

"Lạc Hà Tông có Đại sư tử, ta vốn không nên múa rìu qua mắt thợ, nhưng xét riêng về việc chỉ điểm tu hành cho đệ tử bình thường, Đại sư tử không bằng ta."

"Đại sư tử, tử đứng quá cao, đệ tử bình thường chỉ có thể ngưỡng vọng, không cách nào học được gì từ tử. Tử từ nhỏ đã đến Kiếm Trì cầu kiếm, liền khiến vạn kiếm phủ thủ, sau đó lại được thần kiếm Hàm Sương nhận chủ, trong vòng mấy tháng đã dung hợp với kiếm hồn, thiên phú mạnh mẽ, phóng mắt khắp Cửu Châu, không ai sánh bằng."

"Nhưng ta thì khác, ta từ ngoại môn đệ tử một đường khổ tu đến ngày hôm nay, vấp ngã lăn lộn qua không ít đường vòng, kinh nghiệm xương m.áu còn nhiều hơn cả thành công. Có cuốn tâm đắc này, ta dám khẳng định, trong vòng trăm năm, Lạc Hà Tông ắt sẽ quật khởi, Triệu tông chủ cũng coi như thỏa nguyện."

Đại đạo tu hành, rất nhiều người đều tự mình mò mẫm, nếu có thể được cao nhân tiên bối chỉ điểm, tu hành ắt sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tạ Trường Canh thân là Lưu Phong Kiếm chủ, nhân vật đứng đầu kiếm đạo, tâm đắc của hắn đối với việc thu nạp đệ tử vào Lạc Hà Tông, quả thực rất hữu ích.

Ta tiện tay lật xem, quả thực rất tỉ mỉ.

Tiếc rằng, ta không cần.

Ta ném trả cuốn sổ về phía hắn: "Tạ Trường Canh, Lạc Hà Tông quật khởi đã có ta và các sư đệ sư muội, không cần người phải bận tâm."

"Đại sư tỷ, ta có ý tốt..."

"Ý tốt? Vậy người có từng nghĩ, dựa vào danh tiếng của Tạ Trường Canh người để thu hút đệ tử, tông môn lớn mạnh lên, rốt cuộc là Lạc Hà Tông, hay là Kiếm Tông thứ hai?"

"Còn nữa, đừng vì nhìn thấy thiên phú mà tùy tiện phủ nhận nỗ lực của người khác, sao người biết chỉ có mình người khổ tu? Sao người biết ta chưa từng ném trái khổ cực, đi qua đường vòng? Đại đạo tu hành, nếu chỉ dựa vào thiên phú mà có thể quyết định ai đi được xa, vậy năm đó phụ thân ta làm sao có thể dựa vào một thanh Đệ Bạch Kiếm vô danh đánh bại Ngọa Lam Kiếm chủ năm giữ thần kiếm để leo lên ngôi vị tông chủ?"

"Hơn nữa, người, Tạ Trường Canh, tự xưng là một đệ tử bình thường, e rằng quá mức tự coi nhẹ bản thân! Người tuy xuất thân ngoại môn đệ tử, nhưng chưa đầy một năm đã nhờ thiên phú kinh người, trực tiếp vượt qua bảy tầng nội môn khảo hạch, được phụ thân ta thu làm thân truyền đệ tử, có đệ tử bình thường nào làm được như người? Có đệ tử bình thường nào được hưởng tài nguyên như người?"

"Sao? Trước mặt người có thiên phú hơn người thì khoe khoang nỗ lực, trước mặt người nỗ lực hơn người thì khoe khoang thiên phú, đây là tác phong của Lưu Phong Kiếm chủ người sao? Nhiều năm không gặp, không ngờ người lại trở nên ngạo mạn như vậy."

"Lại nói, sao ngươi biết ta không dạy được đệ tử bình thường? Ta đã có thể dạy ra một người như ngươi, tự nhiên có thể dạy ra người thứ hai, thứ ba. Trong một đồng lời ngươi vừa nói, ta chỉ nghe lọt tai một câu, đó là Lạc Hà Tông trong vòng trăm năm ắt sẽ quật khởi."

"Không chỉ có vậy, ta còn muốn nó thay thế Kiếm Tông!"

Chương 8

DTV-EBOOK

Trên mặt Tà Trường Canh thoáng hiện một tia giận dữ.

Đệ tử Kiếm Tông, ai nấy đều coi trọng vinh nhục của tông môn hơn cả tính mạng, nếu không phải nể tình xưa, e rằng hẳn đã sớm rút Lưu Phong Kiếm ra rồi.

"Khẩu khí của Đại sư tử không khỏi quá ngông cuồng, Kiếm Tông sừng sững Cửu Châu mấy vạn năm, luôn đứng đầu các tông môn, Lạc Hà Tông chỉ là một môn phái nhỏ bé, co cụm một góc, thành lập không quá mấy chục năm, Triệu Thanh Tùng tư chất tầm thường, đặt ở Kiếm Tông ngay cả tư cách ngoại môn đệ tử cũng không đủ, đó còn chưa nói chỉ riêng đệ tử Lạc Hà Tông, tính cả Đại sư tử cũng chỉ có ba người."

"Một tông môn, không có nội tình, không có tông chủ, thậm chí ngay cả đệ tử cũng không có, tình hình như vậy trong vòng trăm năm quật khởi đã khó, còn vọng tưởng thay thế Kiếm Tông, quả thực là người si nói mộng! Đừng nói bây giờ Hàm Sương đã gãy, cho dù Đại sư tử ở thời kỳ đỉnh cao cũng không thể nào! Ta có lòng tốt, Đại sư tử không muốn nhận thì thôi đi, hà tất phải sỉ nhục Kiếm Tông như vậy."

11

Ba ngày sau, mười hai vị phong chủ tề tựu tại Đỉnh Kiếm Các.

Dưới sự thuyết phục của Vô Lượng đại sư, Kiếm Tông quyết định nhường một linh mạch cho Lạc Hà Tông.

Tầm quan trọng của linh mạch đối với một tông môn không cần phải nói, nó có nghĩa là linh khí dồi dào, linh thạch vô tận, cùng với đó là vô số linh thực linh bảo nảy sinh từ linh khí.

Đại lục Cửu Châu có bốn mươi chín linh mạch, Kiếm Tông độc chiếm hai mươi bảy.

Mặc dù nhường lại linh mạch nhỏ nhất là Cơ Vĩ Sơn, đối với Lạc Hà Tông là một tông môn nhỏ bé thiếu thốn tài nguyên, linh khí trong tông môn lại loãng, đã là quá đủ.

Ta từ chối.

Phù Ngọc phong chủ tính tình nóng nảy, lập tức nổi giận: "Hừ, một Lạc Hà Tông nho nhỏ, khẩu vị lại không nhỏ! Chẳng lẽ chê Cơ Vĩ Sơn, muốn hai linh mạch chủ là Thiên Du, Phương Minh?"

Ta cười lạnh: "Cho dù các người dâng hai tay hai mươi bảy linh mạch, cũng không đổi được một mạng của sư phụ ta!"

"Hoang đường!"

Tông chủ Kiếm Tông vốn luôn nhẫn nhịn, đột nhiên đập bàn đứng dậy: "Triệu Thanh Tùng là cái thá gì của người? Người sinh ra ở Kiếm Tông, lớn lên ở Kiếm Tông, một thân kiếm pháp do ta đích thân truyền thụ, ngay cả Hàm Sương Kiếm trong tay cũng là lấy từ Kiếm Trì!"

"Vì một lão già tư chất tầm thường, tu vi nát bét, người hết quấy rồi đại diện song tu, lại c.h.é.m bia đá tông môn, hủy hoại thanh danh Giang Ly còn chưa đủ sao?"

"Chúng ta đã nhượng bộ đến mức này, người còn muốn ngang ngược đến khi nào? Thật sự muốn vì một Triệu Thanh Tùng mà lật tung cả Kiếm Tông lên hay sao?!"

Ta vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên: "Lật tung thì đã sao!"

"Nghiệt chương! Sớm biết người vô cơ gây rối làm cho trời long đất lở không yên, chi bằng lúc trước c.h.ết quách ở Ma

Uyên giữ lại chút thể diện cho Kiếm Tông!"

Ta nhếch mép, sắc mặt lạnh lùng: "Phụ thân đương nhiên mong ta chết, tiếc rằng ta mạng lớn. Nhắc mới thấy phụ thân hẳn là rất hận sự phụ lo chuyện bao đồng nhỉ? Bởi vì nếu không phải ông ấy, ta cũng sẽ không sống sót rời khỏi Ma Uyên, càng không thể hôm nay đứng ở đây làm mất mặt Kiếm Tông mà phụ thân coi trọng nhất!"

Đồng tử của phụ thân co rút mạnh.

Mười hai vị phong chủ nhìn nhau.

Tạ Trường Canh nhú mày: "Đại sư tỷ, cẩn thận lời nói."

Phụ thân nhìn chằm chằm ta, tay vô thức đặt lên chuôi Đế Bạch Kiếm.

Rõ ràng biết Hàm Sương Kiếm đã gãy, cảnh giới giảm mạnh, ông ta vẫn kiên trì dè ta.

Người tu kiếm sùng bái cường giả vượt xa các tông môn khác, tông chủ Kiếm Tông qua các đời đều là người có thực lực mạnh nhất trong môn phái.

Năm đó phụ thân dựa vào một thanh Đế Bạch Kiếm, đánh bại truyền nhân thần kiếm, ngồi lên vị trí tông chủ, nửa đời lấy đó làm kiêu ngạo, tự cho rằng cái gọi là kiếm chủ, chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Cho đến sau này ta xuất hiện, một thanh Hàm Sương Kiếm chấn nhiếp Cửu Châu.

Nụ cười trên mặt phụ thân ngày càng ít đi, lần cuối cùng luận bàn vẫn là khi ta chưa nhập Nguyên Anh.

Khi đó phụ thân đã là Nguyên Anh hậu kỳ, tâm trạng rất tốt cùng ta luận bàn.

Trận chiến đó vô cùng sảng khoái, ta nhất thời quên mình, dùng kiếm c.h.é.m rách tay áo của phụ thân.

Ngọc bài chuông môn tím nam vàng rơi xuống đất, nụ cười trên mặt phụ thân như gió thoảng mây bay, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Lúc đó ta tuổi còn nhỏ, chỉ cho rằng mình hành động lỗ m ăng khiến phụ thân không vui.

Sau này nằm dưới đáy vực Ma Uyên, nhìn sương mù cuộn cuộn gào thét mới hiểu được thế nào là quyền lực làm mờ mắt.

Thực ra phụ thân không cần lo lắng, ta không có chứng cứ ông ta ra tay với ta.

Ông ta làm việc cẩn thận như vậy, đặc biệt thay Đế Bạch Kiếm, còn cải trang thành kiếm sứ, thừa dịp ta kiệt sức đánh lên từ bên cạnh, dứt khoát một kích tất trúng.

Ông ta làm không chê vào đâu được, duy chỉ tính sót sự quen thuộc của ta với bóng lưng của ông ta.

Dù sao bóng hình đó, ta đã từng ngưỡng vọng mấy trăm năm.

Ta mất mười năm, từ dưới đáy vực bò lên.

Mới biết được thời thế thay đổi, nhật nguyệt luân chuyển, đã năm mươi năm trôi qua kể từ khi ta trấn áp Ma Uyên.

Đêm đó gió vực thổi mạnh, sao trời treo ngược.

Dưới màn đêm vô biên, ta lòng đầy hoang mang vô thức ôm c.h.ặ.t đ.ầ.u gối.

Trời đất rộng lớn lại không có một nơi nào là quê hương của ta.

Sau lưng bỗng có tiếng lộc cộc vang lên.

Chương 9

DTV-EBOOK

Một lão đầu mặt tròn áo xám cười ngược trên lưng một con lừa, nắm chặt bầu rượu, mặt đỏ bừng.

Khi nhìn thấy ta, mắt sáng lên, vội vàng giấu bầu rượu ra sau lưng.

Khẽ ho một tiếng cố gắng ra vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng lại bị vụn bánh ngọt dính trên râu bán đứng: "Tiểu cô nương, ta thấy ngươi thiên phú tuyệt luân, cốt cách thanh kỳ, là một mầm non tu đạo tốt, khụ khụ, lão phu là tông chủ Lạc Hà Tông, đệ nhất đại tông môn Cửu Châu, có ý tặng ngươi một đoạn tiên duyên, thu ngươi làm đệ tử, ngươi có bằng lòng không?"

Sợ ta không đồng ý, đặc biệt bổ sung một câu: "Đến đây ngươi chính là khai sơn đại đệ tử, những người khác đều phải xếp sau ngươi, uy phong lắm."

Ta nghe thấy mình nói: "Được."

Phụ thân giận tím mặt, sắc mặt xanh mét: "Nói bậy! Không biết xấu hổ!"

Ta nhìn thẳng vào mắt ông ta, từng chữ từng chữ: "Những gì ta nợ phụ thân và Kiếm Tông, đã lấy mạng đền khi trấn áp Ma Uyên rồi, phụ thân và Kiếm Tông nợ sư phụ định trả thế nào đây?"

Bà ta là nữ nhân duy nhất trong mười hai vị phong chủ, cũng là bạn tốt của mẫu thân ta khi còn sống, từ nhỏ đã nhìn ta lớn lên, ta luôn gọi bà là cô cô.

"Tông chủ bớt giận, ta là người nhìn Phù Dao lớn lên, con bé trước kia kính trọng người cha này nhất, mấy ngày nay hành động khác thường, lời lẽ vô lễ, chẳng qua là vì được Triệu tông chủ cứu mạng, quá đau lòng trước sự ra đi của ông ấy."

"Chuyện này quả thực là chúng ta suy nghĩ chưa thấu đáo, vốn tưởng rằng Triệu tông chủ chỉ là xả thân cứu Trường Canh, không ngờ còn cứu cả Phù Dao, đã như vậy thì do ta làm chủ, thêm một linh mạch nữa, đem Bạch Lộc Sơn kia cũng cho Lạc Hà Tông đi, có hai linh mạch này, Lạc Hà Tông phát triển thành một tông môn trung đẳng không thành vấn đề."

Ta cười nhạo một tiếng: "Xả thân cứu Tạ Trường Canh? Lần đầu tiên ta biết, cướp đoạt trắng trợn lại có thể giải thích thành chủ động xả thân."

Tê Ngô phong chủ thở dài một tiếng: "Phù Dao, ta biết người trọng tình trọng nghĩa, nhưng bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính. Lưỡng Đồ Hoa chỉ có một cây, nhưng lại có hai người cần dùng, một là Lưu Phong Kiếm chủ tiền đồ vô lượng, một là kẻ tầm thường sắp hết tuổi thọ, bên nặng bên nhẹ, rõ ràng quá rồi còn gì?"

Ta ưỡn thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt bà ta, tràn đầy thất vọng: "Ta chỉ hỏi một câu, cây Lưỡng Đồ Hoa đó, vốn là đồ của ai?"

Bà ta nhú mày không nói gì.

"Cho dù vốn là đồ của sư phụ thì sao? Tu hành vốn là nghịch thiên mà đi, cơ duyên pháp bảo toàn dựa vào bản lĩnh, Lưỡng Đồ Hoa đã rơi vào tay ta, chính là cơ duyên của ta, ta muốn cho ai thì cho."

Giang Ly ánh mắt khinh miệt: "Đại sư tử, rõ ràng là người thiên phú tuyệt lại cam chịu sa đọa, không nghĩ tới việc đại đạo phi thăng, ngược lại chìm đắm trong chuyện phạm tục cùng một lão già diễn trò gia đình, lãng phí thiên phú như vậy thật khiến ta coi thường! Uống công ta ngưỡng mộ sự tích của Hàm Sương Kiếm chủ nhiều năm, luôn lấy người làm gương."

Ta nắm chặt thanh kiếm trong tay: "Giang Ly, sư phụ là vì cứu người mới nguy kịch tính mạng, người lại vì người khác mà cướp đi thuốc cứu mạng của ông ấy, trong lòng không có chút áy náy nào sao?"

Giang Ly giọng điệu lạnh lùng: "Ông ta sẽ không cứu không công, ta đã hứa với ông ta sẽ chấn hưng tông môn, đợi sau này ta nắm giữ Hồi Tuyết Kiếm, tự nhiên sẽ chiếu cố Lạc Hà Tông, ta hứa với ông ta, tự sẽ làm được, ta có gì phải áy náy?"

"Hơn nữa, nếu như ngày đó tử và sư huynh sư tử có một người ở bên cạnh ông ấy, ta sẽ không có cơ hội lấy được Luồng Đồ Hoa, chỉ có thể nói tất cả đều là ý trời. Ý trời ưu ái ta người có thể làm gì ta?"

"Đại sư tử, ta khuyên người hãy bình tĩnh suy nghĩ, xét về giá trị đối với Cửu Châu, ngàn vạn Triệu Thanh Tùng, có thể so sánh được với một Tạ Trường Canh sao? Ta chỉ là làm ra lựa chọn tốt nhất cho mọi người."

Ánh mắt nàng ta quét qua, vẻ mặt tràn đầy vẻ đương nhiên.

Ta giận sôi, tàn kiếm Hàm Sương như tia chớp lao về phía nàng ta, kiếm mang sắc bén nhắm thẳng vào mặt nàng ta.

Phù Ngọc phong chủ hù lạnh một tiếng, Lôi Đình Kiếm ra khỏi vỏ, chấn tàn kiếm lệch đi.

Một lọn tóc đứt gọn gàng từ thái dương nàng ta nhẹ nhàng rơi xuống.

Giang Ly cắn chặt răng, cố gắng hết sức kiềm chế thân thể run rẩy, trong mắt thoáng qua một tia sợ hãi.

Ta cười lạnh một tiếng: "Giá trị của ta hơn người, có phải là có thể tùy ý quyết định sống c.h.ết của người không?"

Giang Ly sắc mặt nhục nhĩ, nhưng ánh mắt trượt xuống, rơi vào tàn kiếm trong tay ta, đột nhiên cười nhạt một tiếng: "Nếu Đại sư tử vẫn là Hàm Sương Kiếm chủ tung hoành Cửu Châu năm xưa, ta một kẻ vô danh tự nhiên không có sức chống cự, đáng tiếc Hàm Sương đã gãy, bây giờ ta mới là kiếm chủ, xét về giá trị, ta quan trọng hơn Đại sư tử nhiều."

Trong lúc hai bên căng thẳng, Côn Ngô phong chủ đột nhiên nhíu mày, một đạo kiếm cương quét về phía cửa: "Chuột nhất phương nào tới?!"

Chương 10

DTV-EBOOK

13

Cánh cửa các lập tức vỡ nát, gỗ vụn văng tung tóe, một tiếng kêu đau truyền đến.

Mọi người có mặt đều nhíu mày.

Là tông chủ Ngũ Hành Tông Đạo Nguyên Tử, người vốn có danh tiếng không tốt.

Đạo Nguyên Tử từ dưới đất bò dậy, lúng túng vỗ vỗ bụi đất trên mũ, mặt mày hớn hở: "Hiểu lầm, hiểu lầm! Không phải lão đạo nghe lén, thật sự là chuyện này có liên quan đến Ngũ Hành Tông ta, chứ vị không biết, Triệu Thanh Tùng kia coi như là ngoại môn đệ tử của Ngũ Hành Tông ta, chuyện của hắn tự nhiên là chuyện của Ngũ Hành Tông ta."

Hắn ta kéo một đạo nhân say khướt bên trái qua, cười nịnh nọt: "Vị này là sư thúc Thu Sơn đạo nhân của ta, Triệu Thanh Tùng chính là đệ tử của ông ấy."

Thu Sơn đạo nhân mắt lơ đãng ngáp một cái: "...Triệu Thanh Tùng, ai vậy?"

Đạo Nguyên Tử cuống quýt lay hắn ta: "Ôi chao, sư thúc của ta ơi, người tỉnh lại đi, bây giờ không phải lúc hồ đồ. Triệu Thanh Tùng đó, chính là đứa bé chăn trâu mà hai trăm năm trước người cứu ở Phục Ngưu Sơn, tông chủ Lạc Hà Tông bây giờ đó."

Thu Sơn đạo nhân ôm đầu suy nghĩ hồi lâu, vẻ mặt bừng tỉnh: "Ồ, là hắn à! Hắn không phải đệ tử của ta, năm đó ta đi

ngang qua Phục Ngưu Sơn, chỉ là tiện tay dạy hấn mấy ngày thôi."

"Lúc rời đi hấn rất không nỡ, hỏi ta lai lịch sư thừa, ta không muốn lộ thân phận bị tiểu tử phàm trần kia quán lấy, ngày đó ráng chiều vừa đẹp, ta liền tùy tiện bịa ra một cái Lạc Hà Tông, vẽ mặt hấn hướng tới, hỏi có thể đến tông môn tìm ta không, ta liền nói tông môn suy tàn, chỉ còn lại ta và sư đồ hai người, sau này gánh nặng chấn hưng tông môn liền giao cho hấn."

Thu Sơn đạo nhân vừa kinh ngạc vừa buồn cười: "Sao, tiểu tử kia lại thật sự lập ra một Lạc Hà Tông à?"

Đạo Nguyên Tử mặt mày hớn hở nhìn mọi người: "Chư vị cũng nghe thấy rồi, Triệu Thanh Tùng này được sư thúc ta chỉ điểm, từ phàm nhân nhập đạo, cũng coi như là đệ tử của Ngũ Hành Tông ta, hấn hiểu rõ đại nghĩa, xả thân cứu Lưu Phong Kiếm chủ, cũng coi như không phụ sự dạy dỗ của Ngũ Hành Tông ta."

"Thiên đạo khó lường, trăm năm trước sư thúc ta tùy tiện chỉ điểm, trăm năm sau đệ tử của ông ấy vì Lưu Phong Kiếm chủ đỡ một kiếp, một miếng ăn một ngụm uống, số mệnh của Triệu Thanh Tùng hóa ra là ứng ở đây, có thể thấy duyên phận giữa Ngũ Hành Tông ta và quý tông, sớm đã định từ trăm năm trước."

"Triệu Thanh Tùng tư chất tầm thường, vốn không đáng vào Ngũ Hành Tông ta, niệm tình hấn lấy thân phận thấp hèn, cứu Lưu Phong Kiếm chủ trong cơn nguy nan, làm tròn tình nghĩa giữa tông ta và Kiếm Tông, bản tông chủ suy nghĩ kỹ càng, quyết định mở một ngoại lệ, đặc cách cho hấn nhập môn, hấn tuy thân chết, tên có thể ghi vào danh sách đệ tử tông môn, cũng coi như thỏa tâm nguyện của hấn."

Hấn ta dừng một chút, trong đôi mắt đậm xanh lóe lên tia tinh ranh: "Chư vị, Lạc Hà Tông thành lập, chẳng qua là một trò

đùa của sư thúc ta, không phải tông môn đứng đắn gì, không đáng quý tông cảm tạ, Triệu Thanh Tùng đã là đệ tử trong môn phái ta, vậy hai linh mạch Cơ Vĩ, Bạch Lộc, tự nhiên nên thuộc về Ngũ Hành Tông ta."

"Còn về đệ tử trong môn phái của hần, thôi vậy, đợi chuyện này xong xuôi, sẽ phá lệ cho bọn họ theo ta về Ngũ Hành Tông."

Đáp lại hần là một luồng kiếm khí lạnh lẽo.

Rắc một tiếng.

Chiếc trâm cài tóc trên đầu Đạo Nguyên Tử vỡ tan tành, văng tứ tung.

Kiểm khí sượt qua da đầu, cạo sạch mớ tóc từ trán đến búi tóc của hần.

Nhìn lướt qua, trông chẳng khác nào một luống rau trụ lủi, nhô lên giữa đám đất đai màu mỡ, trông vô cùng khôi hài.

Đạo Nguyên Tử lão đảo lùi lại mấy bước, hai chân run rẩy, hàm răng va vào nhau lập cập.

Dù sao hần cũng là tông chủ một phái, tuy kinh hãi nhưng vẫn phải cố giữ thể diện, run rẩy chỉ vào ta: "To... To gan! Ta là sư huynh của Triệu Thanh Tùng, luận vai vế, người... người phải gọi ta một tiếng sư bá!"

Ta chẳng buồn nhắc mí mắt, quát lớn: "Đồ hề, cút đi!"

Sắc mặt Đạo Nguyên Tử lúc xanh lúc trắng, trước mặt mười hai vị phong chủ của Kiếm Tông và Vô Lượng đại sư của Vạn Phật Tự, nếu bị một kẻ hậu bối dọa cho sợ mất mặt, sau này hần đừng hòng ngẩng đầu lên được.

Hắn run rẩy vung phát trần trong tay, vừa định nói mấy câu đe dọa.

Một tiếng đàn tỳ bà vang lên, lớp áo ngoài hoa lệ thêu chỉ vàng trên người Đạo Nguyên Tử đột nhiên bung ra.

Chỉ trong nháy mắt, vải vóc rách nát, bay tứ phía, gần như không che nổi thân hình béo múp míp của hắn.

Đạo Nguyên Tử kêu lên một tiếng, hai cánh tay ngấn cùn cố gắng che thân trên.

Vài tiếng cười khẩy vang lên, Thê Ngô phong chủ nhắm chặt mắt, không dám nhìn cảnh tượng chướng mắt này.

Nhị sư muội dựng ngược đôi mày liễu, ôm đàn tỳ bà, bộ váy đỏ rực như một ngọn lửa: "Còn dám sửa bữa, lão nương cho người tr@n truồng bước ra khỏi Đỉnh Kiếm Các này!"

Đạo Nguyên Tử vội vàng ngậm miệng.

Một chiếc áo cà sa màu xám b.ã.n ra, nhẹ nhàng rơi xuống vai Đạo Nguyên Tử.

Hắn như vớ được cọc cứu sinh, vội vàng khoác lên người.

Áo cà sa hơi chật, căn bản không khép được vạt áo, nhưng lúc này hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý.

Dù sao cũng tốt hơn là phơi bày da thịt trước bàn dân thiên hạ.

Chương 11

DTV-EBOOK

"A Di Đà Phật, hai vị thí chủ bớt giận."

Vô Lượng đại sư lên tiếng.

Ông là người đức cao vọng trọng, lòng mang từ bi, xử sự công bằng, danh tiếng cực tốt ở đại lục Cửu Châu.

Ngay cả sư phụ cũng từng chịu ơn của ông, thỉnh thoảng lại nhắc đến.

Ta đồng ý ngồi đây, cũng chỉ nể mặt ông.

Vô Lượng đại sư xoay chuỗi tràng hạt trong tay, vẻ mặt bi thương: "Hơn trăm năm trước, lão nạp may mắn có duyên gặp Triệu lão tông chủ một lần ở Phù Đồ Hải, ấn tượng vô cùng sâu sắc."

"Khi đó ác giao làm loạn Vọng Hải Thành, khiến sinh linh đồ thán, ông ấy đi ngang qua đó, lòng sinh không đành, biết rõ không địch lại, vẫn lấy thân Trúc Cơ tiến vào Phù Đồ Hải, muốn diệt con giao long thất giai, cứu bách tính khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng."

"Ông ấy là người có đại thiện, lòng mang thiên hạ, xả thân vì nghĩa, không sợ chết, lão nạp sống hơn ngàn năm, người như Triệu tông chủ, hiếm có vô cùng."

"Lưỡng Đồ Hoa vốn là vật của Triệu tông chủ, việc này không cần bàn cãi, Hồi Tuyết kiếm chủ không hỏi mà lấy, hại ông ấy mất mạng, đáng bị trừng phạt. Chỉ là việc này quả thực có ẩn tình, là bất đắc dĩ mà thôi."

"Không lâu trước đây, Thất Bảo Linh Lung Tháp đột nhiên xuất hiện ở bờ Tây Hải, chỉ có kiếm chủ thần kiếm mới có thể vào trong xem xét tình hình."

"Hàm Sương kiếm chủ cũng là người tu hành, hẳn là biết tầm quan trọng của Thất Bảo Linh Lung Tháp, từ khi Thương Lam chân nhân phi thăng thượng giới, đại lục Cửu Châu ba ngàn năm chưa từng xuất hiện ánh sáng tiếp dẫn, chúng ta đều nghi ngờ con đường thông thiên xảy ra vấn đề, nhưng khổ nỗi không có cách nào dò xét. Nay pháp bảo bản mệnh của Thương Lam chân nhân đột nhiên xuất hiện, ắt có nguyên do, có lẽ bí mật của ánh sáng tiếp dẫn được cất giấu trong đó, việc này liên quan đến tất cả người tu hành ở Cửu Châu, ngay cả hai đạo chính tà cũng tạm thời gác lại ân oán."

"Khi đó, chúng ta đều cho rằng người đã bỏ mạng ở Ma Uyên, Ngọa Lam kiếm chủ sau khi lỡ mất vị trí tông chủ, liền rời khỏi sơn môn không rõ tung tích, Hồi Tuyết kiếm còn chưa xuất thế, lúc đó người duy nhất có thể tiến vào Linh Lung Bảo Tháp, chỉ có Lưu Phong kiếm chủ Tà Trường Canh, đáng tiếc hẳn khi đó bị tâm ma quán thân, chỉ có Lưỡng Đồ Hoa mới có thể cứu được."

"Sự an nguy của Tà Trường Canh liên quan trực tiếp đến tất cả người tu hành ở đại lục Cửu Châu, nếu Triệu tông chủ biết được nguyên do, với tính tình của ông ấy, chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện nhường Lưỡng Đồ Hoa."

"Lão nạp cũng tiếc thương cho cái c.h.ết của Triệu tông chủ, chỉ là sự việc đã rồi, không thể thay đổi, chỉ có thể cố gắng tìm cách bù đắp. Lão nạp và chư vị Kiếm Tông đã bàn bạc xong, đợi Lưu Phong, Hồi Tuyết hai vị kiếm chủ từ bờ Tây Hải xem xét trở về, sẽ để họ đến Lạc Hà Tông tạ tội, được không?"

"Không được. Nếu họ trăm năm không về, ta phải đợi trăm năm, nếu họ ngàn năm không về, chẳng lẽ ta phải đợi ngàn năm?"

Vô Lượng đại sư gật đầu: "Nếu vậy, thế này thì sao? Bất kể Triệu tông chủ năm xưa vì sao lập ra Lạc Hà Tông, tâm nguyện cả đời của ông ấy là chấn hưng môn phái. Giang, Tạ hai vị thí chủ chịu ơn lớn của Triệu tông chủ, nguyện lấy thân phận kiếm chủ gia nhập Lạc Hà Tông, kiêm nhiệm hai phái, như vậy Kiếm Tông và Lạc Hà Tông, thân như huynh đệ. Các đại tông môn ở Cửu Châu cũng sẽ ghi nhớ nghĩa cử cao đẹp của Triệu tông chủ, sau này chắc chắn sẽ chiếu cố Lạc Hà Tông nhiều hơn."

"Không đến trăm năm, Lạc Hà Tông chắc chắn sẽ quét khởi thành một đại tông môn ở Cửu Châu, đến lúc đó đệ tử như mây, của nhà huy hoàng, Triệu tông chủ dưới tuổi vàng, cũng có thể mỉm cười, kiếm chủ có hài lòng không?"

"Không hài lòng. Lạc Hà Tông có ta và sư đệ sư muội, trong vòng trăm năm quét khởi là chuyện đương nhiên, không cần người khác thêm hoa trên gấm. Hơn nữa, ngưỡng cửa Lạc Hà Tông rất cao, không thu nhận những kẻ vong ân phụ nghĩa, khi sư diệt tổ."

"Vậy thì để hai vị kiếm chủ đến Vô Cực Sơn quét sạch yêu ma hai mươi năm, để tỏ lòng trừng phạt, đủ chưa?"

"Không đủ."

Vô Lượng đại sư thở dài: "A Di Đà Phật, kiếm chủ rốt cuộc muốn thế nào mới chịu bỏ qua?"

Một giọng nói đầy phẫn nộ vang lên: "Đại sư không cần hỏi nữa, ta biết đại sư tử muốn gì! Chẳng qua là hận ta dùng Lưỡng Đồ Hoa, muốn ta đền mạng cho sư phụ của nàng ta mà thôi!"

Tạ Trường Canh đột nhiên đứng dậy, Lưu Phong kiếm trong tay tuốt khỏi vỏ, kề ngang cổ, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng: "Mạng của ta là sư tử cho, kiếm thuật của ta là sư tử dạy, đại sư tử muốn ta chết, ta c.h.ết là được, mong sư tử đừng làm khó sư tôn, làm khó Kiếm Tông nữa!"

"Trường Canh, không được!"

Một thanh tàn kiếm lao ra, Lưu Phong kiếm keng một tiếng rơi xuống đất.

Tạ Trường Canh không phải làm trò, mặc dù Hàm Sương kịp thời đánh rơi Lưu Phong kiếm, cổ hãn vẫn bị cứa một đường thật sâu.

Máu đỏ tươi trào ra, thấm ướt bộ tử y Kiếm Tông trên người hãn.

Chương 12

DTV-EBOOK

Trong các, mọi người nhốn nháo, vội vàng lấy đan dược linh thảo ra, cầm m.á.u cho hần.

Thê Ngô phong chủ vừa sốt ruột vừa tức giận: "Phù Dao, người điên rồi sao?! Người và Triệu Thanh Tùng kia quen biết chẳng qua chỉ mấy chục năm, lại nỡ lòng nào vì hần mà muốn lấy mạng Trường Canh! Người có biết hần vì sao tâm ma quẩn thân không, còn không phải vì người sao?!"

"Triệu Thanh Tùng kia rốt cuộc đã cho người uống bùa mê thuốc lú gì, lại khiến người vì hần, mà chống lại phụ thân dạy dỗ người từ nhỏ, sư đệ một lòng ngưỡng mộ người, bạn bè sư môn trước kia, cùng các tông môn đồng đạo trong thiên hạ!"

Ánh mắt bà ta sắc bén như dao: "May mà Triệu Thanh Tùng đã chết, nếu không kẻ làm loạn tâm thần người, xúi giục Kiếm Tông ta nội đấu như vậy, ta ắt phải truy sát ngàn dặm!"

Ngọc Chương phong chủ phe phẩy quạt lông, vẻ mặt khó hiểu: "Ta thực sự không hiểu nổi, đại đạo tu hành, ai mà không chết? Chẳng qua chỉ là một tông chủ Lạc Hà Tông nhỏ bé, hà tất phải làm lớn chuyện như vậy? Phù Dao, chúng ta đã nể mặt người mà nhượng bộ đến mức này, người còn ép người quá đáng, thì đừng trách chúng ta trở mặt vô tình."

Tạ Trường Canh đứng im tại chỗ, đối với tất cả mọi thứ xung quanh đều làm như không nghe thấy, chỉ bướng bỉnh nhìn ta: "Đại sư tỷ không phải muốn ta c.h.ết sao? Sao lại ngăn cản? Chẳng lẽ là muốn tự tay động thủ sao?"

Ta quét qua từng khuôn mặt trước mắt.

Có người phần nộ, có người thắc mắc, có người thất vọng, có người cười nhạo.

Phụ thân, sư đệ, cô cô, trưởng bối sư môn trước kia, ngay cả Vô Lượng đại sư của Vạn Phật Tự cũng đang nhíu mày lắc đầu.

Tất cả mọi người đều cảm thấy ta đang cố tình gây sự, không biết lý lẽ.

Ta tức muốn chết, trong lồng ngực một cỗ ác khí, như lửa giận bùng lên, thiêu đốt ngũ tạng lục phủ, tâm can tỳ phế của ta không chỗ nào không đau.

Ai ai cũng tin vào đại đạo vô tình, ai ai cũng cân nhắc lợi ích được mất, ai ai cũng mặc định kẻ yếu phải hy sinh cho kẻ mạnh, ta lại muốn hỏi một câu: Dựa vào cái gì?!

"Tạ Trường Canh, người nghe cho rõ đây! Mạng của người ta không thêm, ta muốn là một sự công bằng."

"Người đáng chết, nhưng không thể chết vì ta muốn người chết, người nợ không phải ta, mà là Triệu Thanh Tùng đã vì người mà mất mạng!"

"Người rõ ràng biết Lương Đồ Hoa lai lịch bất chính, vẫn không chút do dự mà dùng, chẳng qua là cảm thấy, đối phương là một lão già tư chất bình thường, thọ nguyên chẳng còn bao lâu, không quan trọng bằng người, Lưu Phong kiếm chủ này."

"Phải, luận thiên phú tu hành, một trăm Triệu Thanh Tùng cũng không bằng người, Tạ Trường Canh, nhưng đây không phải lý do để người đường hoàng hưởng thụ xương máu của người khác mà không chút áy náy. Dựa vào cái gì mà người khác phải hy sinh vì người? Chỉ vì người là thiên tài kiếm chủ, chỉ vì người có ích hơn cho Cửu Châu? Ta nói cho người biết, trên đời này không phải chỉ có mạng của kẻ mạnh mới có giá trị."

"Vô Lượng đại sư nói không sai, sư phụ nếu biết được tình cảnh của người, rất có thể sẽ chủ động nhường Lưỡng Đồ Hoa cho người, nhưng ông ấy tự mình nhường là một chuyện, các người cướp lại là chuyện khác!"

"Không ai đáng phải hy sinh vì ai, người, các người, cả đại lục Cửu Châu, ít nhất không nên an tâm thoải mái, đường hoàng như vậy!"

"Các người hỏi ta muốn gì? Ta muốn kẻ đầu sỏ đền tội, ta muốn các người nhận sai, ta muốn thiên hạ này ghi nhớ cái tên Triệu Thanh Tùng!"

Trong Đỉnh Kiếm Các, mọi người kinh hãi, nhìn ta như nhìn kẻ điên.

Lục Minh Chiêu giận dữ quát: "Nói năng bậy bạ, không biết phải trái! Cá lớn nuốt cá bé, ngàn vạn năm nay, đều là như vậy, người còn muốn khiêu chiến thiên đạo hay sao?!"

Ta không tránh không né: "Nếu thiên đạo không hợp ý ta, một kiếm lật tung thì đã sao?!"

Bích Lan phong chủ lâm bẩm: "Điên rồi, điên rồi..."

Lục Minh Chiêu tức giận đến mức mặt mày xanh mét: "Nguyệt chương, ta thấy người là nhập ma chương rồi! Hôm nay ta thay Kiếm Tông dọn dẹp môn hộ, khỏi để người làm hại chúng sinh!"

Khi Đế Bạch Kiếm ồng ồng rung động, trên không trung đột nhiên truyền đến một tràng cười quái dị.

"Nếu chẳng phải đã lạc vào ma chương, thì vị Hàm Sương kiếm chủ xưa nay căm thù tà ác như thù sâu nước độc, sao lại cam lòng làm bạn với tà ma?"

"Lục tông chủ, người có biết người bên cạnh nàng ta là ai không?"

Ngoài Đỉnh Kiếm Các, ánh mặt trời nhanh chóng biến mất.

Mây m.á.u cuộn cuộn, chiêu hồn phiên đen kịt phần phật trong gió, vô số oán hồn gào thét dữ tợn, chực chờ xông ra.

Vô Lượng đại sư biến sắc: "Tà khí thật nặng!"

"Lão quỷ Huyết Sát Tông không ở Đại Hoang Trạch, sao lại chạy đến đây?"

Huyết Sát Lão Tổ là đến tìm Tam sư đệ.

Chương 13

DTV-EBOOK

"Lục tông chủ, ta và quý tông một ở phương Nam, một ở phương Bắc, vốn không ân oán, huống hồ Thất Bảo Linh Lung Tháp xuất hiện, ta còn trông cậy vào kiếm chủ của quý tông, không muốn gây chuyện, lần này đến đây chỉ vì việc riêng, mong quý tông đừng nhúng tay vào."

Huyết Sát Lão Tổ là một trong Tam Tôn của Tà Đạo tu vi Hóa Thần, hung danh hiển hách, từng thu thập mười vạn oan hồn luyện chế chín cây chiêu hồn phiên, tính tình tàn bạo, vô cùng khó chơi.

Lục Minh Chiêu không muốn dây vào tên ma đầu này.

Tuy ông ta không sợ, nhưng đệ tử Kiếm Tông luôn phải đi lại bên ngoài, bớt một chuyện không bằng thêm một chuyện, vì vậy chỉ trầm giọng giận dữ: "Chỉ cần không làm hại đệ tử chính đạo của ta, còn lại tùy ý."

Giọng của Huyết Sát Lão Tổ vừa the thé vừa nhỏ: "Đa tạ."

Hắn chuyển sang Tam sư đệ, giọng điệu dụ dỗ: "Minh Uyên, người ở bên ngoài chơi đã lâu rồi, đến lúc theo lão tổ về rồi, chuyện năm xưa người đốt động phủ của ta, g.i.ế.c đồ nhĩ của ta, chỉ cần người ngoan ngoãn trở về, lão tổ sẽ không truy cứu nữa, sau này Đại Hoang Trạch vẫn như trước kia, người muốn chơi thế nào thì chơi, được không?"

Các tông môn ở Cửu Châu có mặt ở đó, ai nấy đều kinh ngạc nhìn Tam sư đệ.

Danh tiếng tàn nhẫn vô tình của Huyết Sát Lão Tổ, từ khi hắn còn trẻ g.i.ế.c cha g.i.ế.c mẹ, tàn sát cả tộc, dùng m.á.u của người

thân luyện chế cây chiêu hồn phiên đầu tiên, đã vang danh khắp nơi.

"Lạ thật, người này chẳng lẽ là con ruột của hắc? Sao Huyết Sát Lão Tổ này lại hạ mình như vậy?"

"Phì, dựa vào sự tàn độc lục thân không nhận của Huyết Sát Lão Tổ, có con ruột, không chừng còn lấy hắc ra tế cờ đầu tiên, làm sao lại nuôi lớn như vậy? Hơn nữa, người xem hai người có điểm nào giống nhau không?"

"Ái chà—— nói cũng phải."

Mấy người cười cười, tiếp tục mơ hồ xem náo nhiệt.

Không hề biết rằng, bọn họ tùy tiện đoán, lại gần sát với chân tướng.

Tam sư đệ quả thực là do Huyết Sát Lão Tổ nuôi lớn.

Chỉ có điều không phải là con trai, mà là vũ khí g.i.ết người.

Tám trăm năm trước, Huyết Sát Lão Tổ và Âm Sứ đạo nhân tranh giành động phủ của đại năng phi thăng Tà Đạo Ngũ Độc tán nhân, chín cây chiêu hồn phiên bị hủy mất ba cây, bản thân hắc còn bị trọng thương, chột vật trốn về Đại Hoang Trạch.

Sau khi vết thương lành, hắc vẫn còn ôm hận, quyết định bồi dưỡng một vũ khí có thể tấn công thần hồn thức hải, chuyên đối phó với những đối thủ vô hình vô hại như Âm Sứ đạo nhân.

Hắc dùng Vô Niệm Cốt làm khung, Nguyệt Hải Liên làm tim, đem ba ngàn m.áu Phật Đà và lá bồ đề vạn năm, phong ấn trong Phượng Hoàng Thần Mộc, trải qua năm trăm năm nhật tinh nguyệt hoa, thai nghén ra một đứa bé, chính là Tam sư đệ.

Sau đó, Huyết Sát Lão Tổ mang Tam sư đệ đi tìm Âm Súc đạo nhân báo thù.

Tam sư đệ thối bạch cốt tiêu, trọng thương Âm Súc đạo nhân, nhưng cũng bị Âm Trãi hồn thú của hắn làm bị thương, bản năng thúc đẩy rời khỏi chiến trường, tìm một nơi yên tĩnh để dưỡng thương, không ngờ trời xui đất khiến, thoát khỏi sự truy lùng của Huyết Sát Lão Tổ, trở thành thân tự do.

Tuy nhiên, hắn là do linh khí hóa thành, thần trí hỗn độn, không biết làm thế nào để sinh tồn trên thế gian.

Ăn gió nằm sương, dãi nắng dầm mưa, lang thang vô định ở Đại Hoang Trạch, cuối cùng được một hộ gia đình trồng hoa nhận nuôi.

Gia đình bốn người của người trồng hoa, sống ở rìa Đại Hoang Trạch, cuộc sống thanh đạm nhưng vui vẻ.

Con gái út A Hỉ chỉ mới bảy tám tuổi, cả ngày lú lo, đang buồn vì không có bạn chơi, thấy Tam sư đệ cái gì cũng không biết, ngay cả nói cũng không biết, liền học theo cách cha mẹ đã dạy mình trước đây, kéo hắn học nói học chữ.

A Hỉ nói với hắn rằng quả cầu chói mắt trên trời gọi là mặt trời, quả cầu không chói mắt lắm gọi là mặt trăng, những chấm lấp lánh sáng lấp lánh gọi là sao.

Hắn ngơ ngác nghe theo A Hỉ.

Thì ra nước rơi từ trên trời xuống gọi là mưa, hoa rơi xuống gọi là tuyết, gió thổi đau rát mặt là gió không ngừng nghỉ của Đại Hoang Trạch.

Thì ra ngoài mùi tanh hôi của Thập Phương Huyết Trì và tiếng gào thét sôi trào của oán hận, thế giới cũng có thể yên

bình tĩnh lặng, thơm ngát, có cánh hoa mềm mại và bàn tay nhỏ bé ấm áp.

A Hỉ tự mình biết chữ còn chưa nhiều, nhưng lại luôn muốn khoe khoang trước mặt học sinh chăm chú này, vì vậy vắt óc tìm tòi, ôm sách vở đi khắp nơi quán lấy người ta hỏi, nhặt cành cây tập viết trên mặt đất, luyện cho thành thạo, rồi giả vờ thản nhiên dạy cho hần.

A Hỉ rất hài lòng với học sinh này, dù sao viết sai, hần cũng không nhận ra.

Tam sư đệ theo A Hỉ học nói, viết chữ, trồng hoa.

Hần cảm thấy mọi thứ đều thú vị vô cùng.

Nhưng có một ngày, A Hỉ không thấy đâu nữa.

Người nhà của A Hỉ cũng không thấy đâu nữa.

Chương 14

DTV-EBOOK

Hắn lần theo ấn ký bí mật đánh dấu trên hồn phách của A Hỉ, tìm đến tận huyết trì.

Chiêu hồn phiên đen kịt cuộn cuộn trong biển máu.

Đó là đồ đệ của Huyết Sát Lão Tổ đang tế luyện chiêu hồn phiên mới.

Sinh hồn vừa bị hút vào chiêu hồn phiên đau đớn gào thét, bị cấm chế thiêu đốt đến mức tả xung hữu đột, tàn phá không còn nguyên vẹn.

Tiếng khóc than hắn nghe quen từ nhỏ, lúc này không biết tại sao lại trở nên chói tai vô cùng, đau đến mức hắn phải bịt tai, cúi gập người.

Đôi mắt hắn đột nhiên mờ đi một lớp sương mỏng.

Hắn không biết đây là thứ gì, A Hỉ vẫn chưa dạy hắn.

Hắn ngạc nhiên quệt một cái, vệt nước trên đầu ngón tay trong veo, tò mò nếm thử, vị chất xộc thẳng vào tim, ghen ngào.

Hắn nhắm mắt, hất vệt nước đi, ánh mắt dõi theo giọt nước, lại thấy trong oán hồn đen kịt một đóa hoa trắng nhỏ, thoáng ẩn thoáng hiện.

Đó là ấn ký hắn đánh lên linh hồn A Hỉ.

Hắn ngơ ngác nghĩ, sao lại ở đó nhỉ?

Huyết Sát Lão Tổ ngồi trên đám mây m.á.u cuộn cuộn, ánh mắt tha thiết.

Tam sư đệ vẫn giữ nguyên vẻ mặt đờ, quét mắt nhìn Huyết Sát Lão Tổ với vẻ mặt hòa ái, khịt mũi: "Hôi, cúť."

Huyết Sát Lão Tổ mặt mày tái mét, lệ khí bùng lên.

Đang định nổi giận, một đệ tử Kiếm Tông từ cổng sơn môn bay ngược ra, một tràng tiếng cười như chuông bạc từ ngoài vọng vào.

"Đệ đệ ngoan nói đúng, hôi thật! Đệ đệ chê lão già này hôi, chỉ bằng theo các tỷ tỷ về, Hợp Hoan Tông của bọn ta thơm lắm, đảm bảo đệ đệ ưng ý ngay——"

17

Một đám nữ tử xinh đẹp, y phục mỏng manh, dáng người thướt tha, ôm nhạc cụ, chân trần bước vào sơn môn Kiếm Tông.

Ai nấy da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa, cười nói ríu rít, tựa như một đám ca kỹ của phường nhạc lâm đường lạc lối.

Chỉ là những người có mặt, không ai dám coi thường họ, bởi vì họ là đệ tử của Hợp Hoan Tông ở Tây Cực Đảo.

Sư phụ của họ, Ngọc Diện La Sát, là đại năng có tu vi cao nhất Tà Đạo hiện nay, công lực cao thâm, ngay cả Huyết Sát Lão Tổ cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Người dẫn đầu, chân đeo chuông vàng, phong tình uyển chuyển, giữa vầng trán trắng như tuyết điểm một nốt chu sa, ôm trong lòng một cây đàn tỳ bà bằng ngọc bích.

Nữ tử kia không thềm liếc Huyết Sát Lão Tổ trên đám mây, đôi mắt đẹp lảo liên đảo quanh mặt Tam sư đệ, ném một cái liếc

mắt đưa tình, rồi mới lưu luyến thu lại.

Nàng ta hướng về phía Đỉnh Kiếm Các, khẽ cúi người, giọng nói như mang theo móc câu: "Kiếm Tôn đại nhân, Nguyên Nguyên phụng mệnh sư tôn, bắt giữ sư muội phản bội tông môn trăm năm trước, ngài sẽ không ngăn cản chứ? Sư tôn nói, nếu ngài ngăn cản, bà ấy đành phải đích thân đến tìm ngài, năm trăm năm không gặp, bà ấy nhớ ngài đến phát điên, chỉ là lòng lang dạ sói, ngài cứ trốn tránh bà ấy."

Tông chủ Kiếm Tông siết chặt năm ngón tay, sắc mặt lạnh lùng: "Chuyện của Hợp Hoan Tông các người, liên quan gì đến ta?"

Nguyên Nguyên quay sang Nhị sư tỷ, khóe miệng nhếch lên, nhưng trong mắt không có chút ý cười nào: "Nghê Thường sư muội, trăm năm không gặp, sư tôn nhớ muội lắm, bảo ta đưa muội về, muội sẽ không làm khó sư tỷ này chứ?"

"Đồng môn một thời, ta không nhẫn tâm như sư muội, vì một gã đàn ông hơi hám mà ra tay sát hại đồng môn, tội nghiệp Văn Văn sư muội và Tu Viễn sư huynh, đáng lẽ phải cùng chúng ta uống rượu mua vui thỏa sức tìm hoan lạc, giờ thì xương cốt cũng hóa thành tro bụi khiến các tỷ muội trong môn đau lòng."

"Ờ? Sao sư muội bây giờ lại lẻ loi một mình thế? Tên thợ rèn kia đâu? Muội vì hấn mà tàn sát đồng môn, phản bội sư tôn, trốn chạy khắp nơi, sao hấn không ở bên cạnh muội? Ôi chao, chẳng lẽ hấn vẫn còn trách muội hại hấn sáu tộc đều diệt, nhà tan cửa nát?"

Nhị sư muội siết chặt năm ngón tay đang ôm đàn tỳ bà.

Hồi Nhị sư muội mới vào tông môn, thường hay ngồi trên mái nhà, tay xách vò rượu Lê Hoa Bạch, uống say mềm dưới ánh trăng.

Chuyện của muội ấy, ta nghe loáng thoáng từ những lời say khướt, cũng có thể ghép lại được bảy tám phần.

Từ nhỏ muội ấy đã lớn lên ở Hợp Hoan Tông, được Ngọc Diện La Sát nhận làm đệ tử thân truyền, rất được sủng ái, được bồi dưỡng làm tông chủ kế nhiệm.

Tương lai vốn tươi sáng, cho đến khi muội ấy nhận một nhiệm vụ, gặp được công tử của Thần Kiếm Sơn Trang - Tần Xuyên.

Thần Kiếm Sơn Trang có một khối đá Nam Minh Ly Hỏa gia truyền, vừa khéo có thể khảm lên cây thất huyền cầm của tông chủ Hợp Hoan Tông.

Chỉ là dù muội ấy có đưa ra bao nhiêu linh thạch bảo vật, đối phương cũng không chịu đổi, tông chủ Hợp Hoan Tông mất kiên nhẫn, dứt khoát phái đệ tử đến cướp về.

Thực ra nhiệm vụ đó vốn không phải Nhị sư tỷ nhận.

Chỉ là muội ấy bị các sư huynh đồng môn quấy rầy đến phiền lòng, bèn giành lấy nhiệm vụ của sư tỷ, tìm cơ rời khỏi Tây Cực Đảo.

Chương 15

DTV-EBOOK

Người của Thần Kiếm Sơn Trang thích rèn sắt, thường đóng cửa không ra ngoài, sư muội rình rập cả tháng trời, cuối cùng mới đợi được có người ra ngoài.

Đó là một nam nhân trẻ tuổi, ăn mặc giản dị, mày kiếm mắt sáng.

Sau này sư muội mới biết, hắn là công tử Tần Xuyên của Thần Kiếm Sơn Trang.

Nhị sư muội giả vờ vấp ngã, ngã vào đồng lửa trại của hắn, muốn nhân cơ hội vào Thần Kiếm Sơn Trang, quá trình lại không thuận lợi.

Không ai nói với muội ấy, lửa của Thần Kiếm Sơn Trang không phải lửa phàm, muội ấy thực sự bị bỏng cánh tay.

May mắn thay, cũng thuận lợi vào được Thần Kiếm Sơn Trang.

Trong thời gian Nhị sư muội dưỡng thương, chỉ gặp Tần Xuyên một lần.

Nhan sắc mà muội ấy luôn tự hào, đối với hắn, còn không bằng một cục sắt nung đỏ.

Nhị sư muội không tin, đánh cược cả tôn nghiêm của đệ tử thân truyền Hợp Hoan Tông, tìm đủ mọi cách quyến rũ hắn, đáng tiếc mọi nỗ lực đều như đá chìm đáy biển, đừng nói làm hắn rung động, ngay cả một cái bóng cũng không để lại trong lòng hắn.

Muội ấy tự tay xuống bếp nấu canh, mang cho hần, hần không thềm ngẩng đầu, bỏ mặc muội ấy cùng bát canh đậu xanh sang một bên.

Trong lòng muội ấy tức giận, chửi rửa liên hồi, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười hiền dịu, thâm tình nhìn hần.

Tần Xuyên coi muội ấy như không khí, cây búa trong tay nhịp nhàng nện xuống đe sắt, tiếng vang mạnh mẽ, tia lửa bắn tung tóe.

Mồ hôi thấm ướt áo, làm nổi bật đường nét cơ bắp hoàn mỹ.

Hần rèn sắt cực kỳ tập trung, mày kiếm mắt sáng, hàng mi dày rủ xuống, đỏ hai vầng bóng trên làn da màu đồng.

Giống như cánh bướm khẽ đậu vào tim.

Bát canh đậu xanh giải nhiệt đã nguội, nhưng mặt muội ấy lại hơi nóng.

Muội ấy nghĩ, có lẽ tên thợ rèn nhỏ này tính tình vốn trầm lặng, không thích nữ tử dịu dàng hiền lành, vậy thì muội ấy sẽ đổi cách khác.

Sau đó, muội ấy thừa dịp không ai chú ý chui vào chăn của Tần Xuyên.

"Đại sư tỷ, tỷ biết không? Tấm ván giường của tên tiểu thợ rèn cũng cứng ngắc như người hần, cọ vào người ta đến phát hoảng."

Đêm đó, Nhị sư muội từ lúc trăng treo đầu cành liễu đợi đến khi trăng lên giữa trời, Tần Xuyên vẫn chưa về.

Muội ấy đợi mãi, đợi đến khi mơ màng ngủ thiếp đi, sáng ra mở cửa, mới phát hiện Tần Xuyên ngồi ở cửa cả đêm.

Trên người khoác ánh bình minh, vai phủ sương trắng, rét run cầm cập.

Thà như vậy, cũng không vào phòng.

Nhị sư muội cả đời tự phụ nhan sắc, chưa từng chịu thua thiệt trước đàn ông, nhưng khoảnh khắc đó, sự tức giận và tủi thân cùng nhau dâng lên.

Muội ấy quên mất nhiệm vụ của mình, quên mất thân phận đệ tử Hợp Hoan Tông, nghiêng răng nghiêng lợi, giơ chân đá hấn một cái.

Không ngờ dùng lực quá mạnh, ngược lại bị cơ bắp cứng ngắt của hấn bật lại, ngã chổng vó.

Muội ấy không kìm được sự tủi thân và xấu hổ nữa, oa một tiếng khóc lớn, chỉ cảm thấy Thần Kiếm Sơn Trang và mình xung khắc với nhau.

Muội ấy khóc đến thương tâm, ngồi trên đất vừa khóc vừa giãy giụa, nước mắt nước mũi tèm lem, vô cùng xấu xí.

Muội ấy buông xuôi nghĩ: Đẹp có ích gì? Dù có trang điểm tỉ mỉ đến đâu, hấn cũng không thèm nhìn muội ấy đến một cái.

Không ngờ, hấn lần đầu tiên luống cuống tay chân: "Người... người khóc cái gì? Người không phải yêu nữ của Hợp Hoan Tông sao? Sao... sao lại dễ khóc thế?"

Nhị sư muội ngây người, hóa ra Tần Xuyên sớm đã biết.

Lớp vỏ băng bị đục một lỗ, thì cách tan vỡ không còn xa.

Chuyện sau đó thuận buồm xuôi gió, Nhị sư muội thuận lợi lấy được đá Nam Minh Ly Hỏa mang về Hợp Hoan Tông.

Tông chủ Hợp Hoan Tông vô cùng vui mừng, ban thưởng cho muội ấy cây đàn tỳ bà bằng ngọc trắng tượng trưng cho thân phận tông chủ kế nhiệm.

Đáng lẽ muội ấy phải vui mừng, nhưng khi gảy đàn, tâm trí cứ bay bổng, thường hay nhớ đến tên thợ rèn gốc nghềch.

Sự khác thường của Nhị sư muội quá rõ ràng, nhanh chóng bị sư muội của mình phát hiện.

Họ tuổi tác tương đương, sư muội luôn ghen tị vì muội ấy được sủng ái hơn, bèn đem đầu đuôi câu chuyện kể cho tông chủ Hợp Hoan Tông.

Tông chủ Hợp Hoan Tông ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng ngầm ngầm phái đệ tử tàn sát cả Thần Kiếm Sơn Trang.

Bà ta nói, tông chủ tương lai của Hợp Hoan Tông, không nên đ ộng tình.

Tông chủ Hợp Hoan Tông thủ đoạn tàn nhẫn, Thần Kiếm Sơn Trang ở Thanh Kỳ Sơn hóa thành tro bụi, chỉ có Tần Xuyên sống sót.

Đây là tông chủ Hợp Hoan Tông cố ý dận dò.

Bà ta nói chữ tình, kỳ quái vô cùng, vạn vật trên thế gian đều lấy cái c.h.ế.t làm kết thúc, nhưng chữ tình lại ngược lại.

Nó lấy c.h.ế.t làm sống, lấy sống làm chết.

Chương 16

DTV-EBOOK

Khi yêu nhau say đắm nhất, nếu đối phương c.h.ế.t đi, thì hẳn sẽ ăn sâu vào xương tủy, như dây leo ký sinh, bám rễ vào từng tắc da thịt, không ai nhổ được.

Vẫn là sống tốt hơn, sống mới có biến số, có biến số, tình yêu mới méo mó biến dạng.

Dù sao, tình yêu nồng nhiệt đến đâu cũng không qua được thời gian vô tận, không chống lại được thế sự vô thường.

Bà ta nói đúng.

Tần Xuyên hận Nhị sư tử, hận Hợp Hoan Tông, nhưng hận nhất vẫn là hai đệ tử Hợp Hoan Tông trực tiếp tàn sát cả nhà họ Tần.

Hắn xách búa đi báo thù.

Nhưng hắn cả đời chỉ biết rèn sắt, võ học không tinh thông, không những không báo thù thành công, còn bị đệ tử Hợp Hoan Tông ái mộ Nhị sư tử c.h.ế.m đứt cánh tay trái.

Sau này mỗi khi Nhị sư muội nhắc đến chuyện này, đều uống cạn một ngụm rượu, bị vị cay xè của rượu làm cho rơi nước mắt.

Muội ấy nói: "Đại sư tử, ta chưa từng thấy trận mưa nào lớn như hôm đó, cánh tay cụt của tiểu thợ rèn bị sư huynh Tú Việt giẫm dưới chân. Đại sư tử, tử nói xem sao đường kiếm đó lại nhanh như vậy? Nhanh đến mức ta không kịp ngăn cản. Xoẹt một tiếng, ta chỉ chớp mắt một cái, cánh tay của hắn đã rơi xuống. Mặt tiểu thợ rèn trắng bệch hơn cả người chết, nhưng hắn nói hắn sẽ quay lại. Hắn nói chỉ cần tứ chi còn một, hắn dù

có bò cũng sẽ bò về báo thù. Hôm đó các sư huynh sư tỷ có mặt đều cười, chỉ có ta biết, hắc nghiêm túc, hắc ngày thường không thích nói chuyện, nhưng những lời đã nói ra, mỗi câu đều sẽ làm được. Ta hiểu rõ hơn ai hết tiểu thợ rèn không phải đối thủ của những người đó, hắc mỗi lần đến báo thù, cuối cùng người bị thương chỉ có mình hắc, ta không ngăn được hắc, nên ta thay hắc g.i.ế.c những người đó. Ta biết hắc sẽ không vì thế mà tha thứ cho ta, ta chỉ là... không thể trơ mắt nhìn hắc bị thương, cảm giác đó thật sự... còn khó chịu hơn ta chết."

Nhị sư muội phản bội sư tôn, trốn khỏi tông môn, chạy trốn khắp nơi, mấy lần suýt mất mạng.

Sau khi vết thương lành, muội ấy có đi tìm tiểu thợ rèn, chỉ là trốn trong bóng tối, không dám lộ diện.

Hắc ở trong Thanh Kỳ Sơn, dựng một căn nhà nhỏ, ngày ngày lạch cạch rèn sắt.

Hắc muốn xây dựng lại Thần Kiếm Sơn Trang.

Vì thế, hắc cần rèn ra một thần binh tuyệt thế, khôi phục lại danh tiếng.

Nhưng cánh tay trái của hắc đã đứt, muốn rèn thần binh khó như lên trời.

Nhị sư muội trốn trong rừng, lặng lẽ quan sát hắc rất lâu.

Hắc rèn hồng rất nhiều sắt, ngày càng trầm mặc, ngày càng gầy yếu.

Muội ấy nghĩ: Không phải chỉ là một thần binh thôi sao? Không sao cả, ta sẽ rèn.

Hắc muốn gì, ta giúp hắc làm được.

Nhị sư muội liếc xéo Nguyên Nguyên, khinh miệt cười: "Lão nương bận rèn thần binh, không rảnh đôi co với ngươi, từ đâu đến thì rút về đó đi!"

Nguyên Nguyên giận tím mặt: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

18

Một luồng gió tanh nồng nặc ập đến, bầu trời phía trên Kiếm Tông bị mây m.á.u che khuất hơn nửa.

Huyết Sát Lão Tổ nể mặt tông chủ Hợp Hoan Tông, đã nhẫn nhịn lâu rồi, thấy hai người còn lải nhải, không nhịn được nữa.

Vung tay, bốn lá chiêu hồn phiên bay về phía Tiểu sư đệ, chia ra bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc, định nhốt hẳn vào Tỏa Hồn Trận.

Huyết vân ðề xuống, cờ đen pháp phối, oán hồn gào thét.

Tiểu sư đệ sắc mặt bình tĩnh, thối bạch cốt tiêu trong tay, tiếng sáo cao vút chọc thủng trời xanh, áp chế tiếng gào thét của vạn oán hồn trong bốn lá chiêu hồn phiên.

Những người có mặt thức hải chấn động, không khỏi kinh hãi, vội vàng thúc giục pháp khí bảo vệ quanh thân.

Có ðệ tử tu vi thấp còn không kịp kêu lên một tiếng, trực tiếp ngất xỉu, ðược ðồng môn luống cuống tay chân khiêng xuống.

Bên Nhị sư muội cũng tan vỡ.

Nguyên Nguyên sắc mặt giận dữ, dẫn ðệ tử Hợp Hoan Tông bày Thập Nhị Thiên Ma Pháp Trận.

Trong nháy mắt, tay áo sắc sỡ tung bay, hương thơm ngào ngạt, tiếng nhạc hào hùng xen lẫn sát khí.

Nhị sư muội cười lạnh, vén váy ngồi xếp bằng, ngón tay lướt trên dây đàn, nhanh đến hoa mắt, khí thế bùng bùng, tựa như tiếng vó ngựa.

Một chọi mười hai, khí thế không hề thua kém.

Chính đạo Cửu Châu đã có vết xe đổ, khi tiếng nhạc vừa nổi lên, liền kết thành pháp trận, bảo vệ đệ tử các tông môn, ngưng thần quan sát thực lực của hai tông Tà Đạo, vẻ mặt kinh hãi.

Đại sư Vô Lượng niệm một tiếng Phật hiệu, lo lắng nói: "Mấy trăm năm không gặp, thế hệ trẻ của Tà Đạo, thực lực lại mạnh đến vậy. Trong Chính đạo chúng ta e là chỉ có Lưu Phong Kiếm chủ, Trì Bất Quy của Mị Vân Tông, và Thanh Hồng Tiên Tử... vài người có thể chống lại."

"Ma lớn đạo nhỏ, hai trăm năm sau đại hội tông môn chính tà, thật đáng lo, chỉ mong Hồi Tuyết Kiếm chủ trước đó, có thể nhanh chóng trưởng thành."

Giang Ly siết chặt thanh kiếm trong tay, ý chí sục sôi: "Đại sư yên tâm, ta đã được Hồi Tuyết Kiếm nhận chủ, ắt sẽ dốc toàn lực, không làm mất uy phong của Chính đạo Cửu Châu ta."

Ta giờ tàn kiếm Hàm Sương lên.

Mọi người Kiếm Tông cảnh giác bảo vệ Giang Ly sau lưng, như lâm đại địch.

Ta cười khẩy, bước ra ngoài.

Chương 17

DTV-EBOOK

Huyết Sát Lão Tổ tu vi Hóa Thần, Tiểu sư đệ và hần chênh lệch tu vi quá lớn, tuy lúc này có vẻ thông dong, chẳng qua là chiếm ưu thế trời sinh giỏi tấn công thần hồn, và đối phương không muốn thực sự làm hần bị thương.

Bên Nhị sư muội cũng không lạc quan, tuy nhìn có vẻ ngang sức ngang tài, nhưng muội ấy mấy chục năm nay chuyên tâm rèn thần binh cho Tần Xuyên, tu hành sa sút, trước công kích của Nguyên Nguyên và những người khác, cũng không chống đỡ được bao lâu.

Ta phải đi giúp họ.

Vừa bước một bước, có người kéo tay áo ta: "Phù Dao, người đi đâu? Bây giờ không phải lúc tùy hứng, đó là chuyện của Huyết Sát Tông và Hợp Hoan Tông bọn họ, người xen vào làm gì?"

Là Tịch Nhan, đệ tử thân truyền của phong chủ Bích Lan Phong, cũng là bạn tốt trong tông môn trước đây của ta.

"Họ là sư đệ sư muội của ta."

Lục Minh Chiêu trong mắt tràn đầy lửa giận: "Hồ đồ! Bọn họ là sư đệ sư muội cái thá gì của người? Chẳng qua chỉ là đám tàn dư Tà Đạo, sư đệ sư muội thật sự của người ở sau lưng ta, ở Kiếm Tông!"

Ta uốn thẳng lưng, không hề lùi bước: "Thế nào là chính, thế nào là tà, ai phán định? Sư đệ ta linh vật hóa thành, sư muội sống ở Tây Cực, chưa từng dính m.á.u một mạng người vô tội, sao lại là tà?"

"Trong mắt các người, Giang Ly g.i.ế.c sư phụ đoạt bảo vật, là tình thế bức bách, bất đắc dĩ, sư đệ sư muội ta chỉ vì xuất thân Tà Đạo, chính là tội ác tày trời, g.i.ế.c không tiếc, đây là đạo lý gì? Đây là chính tà gì?!"

"Rõ ràng là thành kiến môn phái, lợi ta thì chính, nghịch ta thì tà, trắng đen đều do các người định đoạt!"

"Nghịch chương!!!"

Ta hất tay Tịch Nhan ra, trước mặt bao người vượt qua ngưỡng cửa, bước lên bậc thang.

Nàng buông chiếc khăn xuống, nhẹ nhàng nhìn sang trái, lúc này, tâm trạng của nàng dường như đã tốt hơn một chút.

Chưởng môn Thê Ngô Phong khuyên nhủ hết lời: "Phù Dao, người đã suy nghĩ kỹ chưa? Trước kia mọi chuyện còn tính là việc nhà của Kiếm Tông ta, đại diện song tu hay bia đá tông môn, đều còn có thể cứu vãn, nhưng nếu người cố chấp không nghe, trước mặt đồng đạo Cửu Châu mà đi theo hai tên tàn dư tà đạo kia, chính là đứng về phía đối lập với Kiếm Tông và toàn bộ chính đạo Cửu Châu!"

"Ngày sau gặp lại, chúng ta chính là kẻ thù chính tà không đội trời chung, đồng môn tương tàn, sống c.h.ế.t có nhau, tình nghĩa xưa kia trôi theo dòng nước, người, chắc chắn sẽ không hối hận chứ?"

Ta lắc đầu: "Ta chỉ biết, hôm nay nếu ta khoanh tay đứng nhìn, ngày sau nhất định sẽ hối hận."

"Người... haizz, cố chấp không nghe."

Ta men theo bậc thang đi xuống, đi được một nửa, sau lưng truyền đến giọng nói tức giận của Tà Trường Canh.

"Đại sư tử! Tử có biết tử đi chuyến này, là triệt để không còn đường lui? Trước hôm nay, tử là Hàm Sương Kiếm chủ, người người kính trọng tử, sau hôm nay, tử chính là tự cam lòng sa đọa, bị vạn người phỉ nhổ cười nhạo, đến lúc đó toàn bộ chính đạo Cửu Châu không còn chỗ cho tử dung thân, công lao, danh tiếng, uy vọng, thành tựu trước kia của tử, sẽ bị xóa sạch, những thứ này, tử đều không quan tâm sao?!"

Ta không nói gì.

"Đại sư tử, bây giờ tử quay đầu lại còn kịp, Huyết Sát Lão Tổ và Tông chủ Hợp Hoan Tông đều là đại năng tà đạo hung danh hiển hách, tử cản trở chuyện của bọn chúng, chắc chắn sẽ bị truy sát đến chết, những kẻ đó sẽ không giống như chúng ta, nương tay với tử."

Hắn nhìn về phía Nhị sư muội và Tam sư đệ đã rơi vào thế hạ phong giữa sân, giọng nói lạnh lùng: "Cho dù sư đệ sư muội của tử giống như tử nói, không làm chuyện ác, nhưng hôm nay bọn họ lộ thân phận, cũng là số mệnh có kiếp nạn này, không trách được người khác!"

Ta nhìn chằm chằm hắn, cười nói: "Tạ Trường Canh, người thì biết cái gì."

Gương mặt Tạ Trường Canh vì mất m.á.u mà trắng bệch, trong nháy mắt tái mét.

"Nếu không phải vì báo thù cho sư phụ, Nhị sư muội và Tam sư đệ cũng sẽ không lộ thân phận của mình. Bọn họ ẩn cư trăm năm, trồng hoa rèn sắt không màn thế sự, chính là muốn tránh xa tranh chấp, biết rõ đi cùng ta đến Kiếm Tông, sẽ có nguy cơ lộ thân phận, nhưng bọn họ vẫn không chút do dự mà đến, người biết là vì sao không?"

Tạ Trường Canh mặt mày căng cứng, đôi mắt không chớp nhìn ta.

Ta nhìn sư đệ sư muội đang lâm vào khổ chiến ở phía xa, ngạo nghễ cười: "Bởi vì chúng ta đều là người của Lạc Hà Tông, là đệ tử của Triệu Thanh Tùng, lần này xuất sơn, chính là vì đòi lại công bằng cho ông ấy, tan xương nát thịt cũng không tiếc!"

Hắn lẩm bẩm tự nói: "Điên rồi, từng người một đều điên rồi! Vì một Triệu Thanh Tùng đã chết, bỏ qua danh tiếng, đánh cược tính mạng, liều cả một thân tu vi, đối địch với toàn bộ Cửu Châu, đáng giá sao?!"

Ta nhướng mày: "Nghe thì có vẻ không đáng, nhưng ta thích."

Trên đám huyết vân, Huyết Sát Lão Tổ đang cười quái dị vì vậy khốn được Tam sư đệ.

Ta đập lên tàn kiếm, vung tay áo: "Vạn, kiếm, nghe, lệnh, cho, ta, lên!"

Chương 18

DTV-EBOOK

Trong Kiếm Trì, kiếm khí vô biên phóng lên trời!

Pháp kiếm của những người có mặt bắt đầu rung động dữ dội, sau đó rời khỏi vỏ, bay lên không trung.

Đầu tiên là thanh kiếm thứ nhất, sau đó là thanh kiếm thứ hai, thứ ba, thứ một trăm, thứ vô số...

Vô số phi kiếm dày đặc từ bốn phương tám hướng tụ lại trên đỉnh đầu.

Ngoại trừ Tông chủ Kiếm Tông và mười hai Phong chủ, cùng với Tà Trường Canh tâm ý tương thông với Lưu Phong Kiếm, pháp kiếm của tất cả mọi người không ngoại lệ, đều được triệu đến.

Bao gồm cả Hồi Tuyết Kiếm.

Giang Ly trở mắt nhìn Hồi Tuyết Kiếm thoát khỏi tay nàng ta, bay vào trong tay ta, nhất thời trở nên sốt ruột: "Đại sư tỷ, thần kiếm nhận chủ, Hàm Sương của ngươi đã gãy, lẽ nào muốn cướp Hồi Tuyết của ta?"

Ta gõ nhẹ vào thân kiếm mảnh khảnh của Hồi Tuyết Kiếm, ngẩng đầu cười: "Chủ nhân của Hồi Tuyết Kiếm, rất ghê gớm sao? Lẽ nào không ai nói với ngươi, ta mới là chủ nhân đầu tiên được Hồi Tuyết Kiếm công nhận trong ba ngàn năm qua sao? Chẳng qua là ta không coi trọng nó mà chọn Hàm Sương mà thôi, nếu không làm gì đến phiên Giang Ly ngươi?"

Hồi Tuyết Kiếm khẽ rung lên, dường như mang theo vẻ tủi thân.

Giang Ly không thể tin được mở to hai mắt, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Ta chấp hai ngón tay lại, lấy m.á.u đầu ngón tay làm môi giới, Hồi Tuyết Kiếm làm bùa, mượn vô số phi kiếm, bày thành Cửu Chuyển Thiên Cương kiếm trận.

"Đi!"

Phi kiếm che trời lấp đất, lao thẳng về phía Huyết Sát Lão Tổ.

Năm cán chiêu hồn phiên, đồng loạt gãy đôi, rơi từ trên không trung xuống, mười vạn oán hồn trong nháy mắt im bật, cương phong lạnh lẽo trong nháy mắt xé nát đám huyết vân cuộn cuộn.

Các nữ tử của Hợp Hoan Tông bị kiếm khí cương phong dày đặc, cắt ra vô số vết thương nhỏ trên người, m.á.u đỏ tươi nở rộ trên làn da trắng như tuyết, tựa như hoa mai đỏ trên tuyết.

Trong đám đông có người hít một hơi khí lạnh: "...Đây, đây chính là thực lực của Kiếm chủ sao?"

"Là thực lực của Hàm Sương Kiếm chủ, không thấy Hồi Tuyết Kiếm chủ ngay cả kiếm của mình cũng không bảo vệ được sao? Không ngờ thực lực giữa các Kiếm chủ lại chênh lệch lớn như vậy, đừng quên, đây vẫn là tình huống Hàm Sương Kiếm đã gãy."

Giang Ly cắn chặt môi dưới, nhìn ta chăm chăm, trong ánh mắt thoáng qua một tia oán độc.

Trong lúc mọi người kinh hãi kính nể, ta nhin rồi lại nhin, vẫn là không nhin được.

Đột nhiên khom người phun ra một ngụm m.á.u tươi.

Phi kiếm mất đi khổng chế, rơi từ trên không trung xuống.

Tiếng leng keng không dứt bên tai.

Dùng bí thuật cường ép nâng cao đến Hóa Thần cảnh, quả nhiên không lâu dài.

Nhị sư muội và Tam sư đệ từ hai bên trái phải lại gần, bảo vệ ta.

Tình hình của hai người bọn họ cũng không tốt hơn ta bao nhiêu.

Tam sư đệ sắc mặt trắng bệch như quỷ nước, Nhị sư muội búi tóc xiêu vẹo, trước n.g.ự.c loang lổ vết máu.

Huyết Sát Lão Tổ thoát khỏi sự điên cuồng bỏ chạy vừa rồi, tức giận râu tóc dựng ngược, hận không thể đem ta ăn tươi nuốt sống.

Nguyên Nguyên đảo mắt, cười duyên: "Lão Tổ, Hàm Sương Kiếm chủ này có chút cổ quái trên người, chúng ta liên thủ thì thế nào?"

"Ha ha ha, rất tốt! Lão Tổ ta muốn đem nàng ta nghiền xương thành tro, rút ra tam hồn thất phách luyện thành trấn hồn phiên!"

Tam sư đệ nhìn chằm chằm Huyết Sát Lão Tổ sát khí đằng đằng, sắc mặt lạnh lùng: "Ta đi, các ngươi sẽ an toàn."

"Hừ, nghĩ hay lắm, ngươi đi rồi, hoa trong tông môn ai chăm sóc?"

Nhị sư muội hung hăng lau vết m.á.u nơi khóe miệng, đôi mắt sáng ngời lộ ra vẻ tàn nhẫn: "Để ta đi cho, vết thương của ta ta hiểu rõ, hôm nay e là không chạy được, cơ mà lão nương cũng

không phải dễ chọc, c.h.ế.t cũng phải kéo theo vài kẻ đẽm lưng! Tiểu sư đệ, lát nữa ta tự bạo nguyên anh, ngăn cản bọn chúng một chút, người mang Đại sư tử đi trước."

Muội ấy quay đầu nhìn ta, trong mắt gợn lên ánh nước mông manh, giống như dáng vẻ uống rượu sâu dưới ánh trăng: "Đại sư tử, ta có thể không còn gặp được tiểu thợ rèn nữa rồi, ta còn chưa rèn ra thần binh, có lẽ hẳn vẫn không muốn gặp ta, sau này tỷ nếu gặp hẳn, thì nói với hẳn ta c.h.ế.t rồi, nhất định phải nói thăm một chút. Nam nhân thôi, lòng dạ còn cứng hơn sắt, nói không gặp liền không gặp! Ta sắp c.h.ế.t rồi cũng phải khiến hẳn đau lòng một chút nếu không ta không cam lòng."

Ta bực bội: "Người tốt nhất đừng chết, nếu không ta gặp hẳn, sẽ nói người ở bên ngoài sau lưng hẳn, ôm trái ôm phải, mỹ nam vây quanh, không biết phong lưu khoái hoạt bao nhiêu, sớm quên hẳn họ gì tên gì, khiến hẳn tức giận cả đời không gặp người."

"?"

Ta xé một mảnh vải từ trên quần áo xuống, quần tàn kiếm Hàm Sương vào tay, hít sâu một hơi, từ từ đè nén cơn đau từ đan điền khí hải truyền đến: "Đại sư tử ta còn chưa chết, sao có thể đến lượt các người? Có sợ không?"

Nhị sư muội nhếch môi cười, cho dù chặt vật không chịu nổi, vẫn mày ngài sáng ngời, điểm sắc kinh người: "Lão nương cả đời này từng khóc chứ chưa từng sợ!"

Tam sư đệ không nói gì, lặng lẽ giơ ngang bạch cốt tiêu.

Trước Đỉnh Kiếm Các, trong đám người chính đạo Cửu Châu đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn: "Nghịch chướng, vì một cái Lạc Hà Tông chó má, người thật sự không cần mạng nữa sao?!"

Ta không quay đầu lại: "Một cái mạng mà thôi, c.h.ế.t thì chết."

Chương 19

DTV-EBOOK

Trong khoảnh khắc Huyết Sát Lão Tổ cười quái dị lao xuống, đám nữ tử Hợp Hoan Tông từng bước ép sát, ta đem tàn kiếm trong tay hung hăng đ.ã.m xuống gạch bạch ngọc dưới chân: "Cho, ta, phá!"

Hàm Sương là thần kiếm, cho dù gãy, cũng không phải kiếm bình thường có thể so sánh.

Nơi mũi kiếm chạm tới, gạch bạch ngọc trong nháy mắt rạn nứt, vết nứt như mạng nhện lan ra bốn phương tám hướng, toàn bộ mặt đất Kiếm Tông đều bắt đầu rung chuyển.

Mọi người lộ vẻ kinh hãi, ngay cả Huyết Sát Lão Tổ đám người cũng dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

Một tiếng gầm rú trầm thấp truyền đến, mệnh m.ô.n.g hùng hậu, dường như đến từ hồng hoang viễn cổ.

"Không hay rồi! Hồng Mông sắp thoát ra rồi!"

Dưới lòng đất Kiếm Tông có hung thú.

Tông sử ghi chép, Tổ sư khai phá Thái Nhất chân nhân du lịch Đông Cực đại hoang, gặp phải một trong những hung thú Hồng Hoang là Hồng Mông gây họa nhân gian, bèn cắt sừng của nó, trói chân của nó, phong ấn dưới tông môn.

Trận nhãn ở ngay trước Đỉnh Kiếm Các.

Trước kia ta cũng giống như nhiều người trong môn, cho rằng đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết, cho đến khi ta được Hàm Sương Kiếm nhận chủ.

Hàm Sương Kiếm là pháp kiếm của Thái Nhất chân nhân, năm đó chân nhân chính là dùng nó phong ấn Hồng Mông.

Ta có thể cảm nhận được vị trí của trận nhã.

Hồng Mông là hung thú thượng cổ, mặc dù bị Tổ sư khai pháí cắt mất sừng trên đầu, lại bị phong ấn mấy vạn năm, không còn được như thời đỉnh phong năm xưa vẫn không thể khinh thường.

Đế Bạch Kiếm ra khỏi vỏ đầu tiên, các đại năng tông môn khác cũng nhao nhao ra tay trấn áp, Huyết Sát Lão Tổ đám người cũng không rảnh lo cho chúng ta, lấy ra pháp khí hộ thân, nghiêm trận chờ đợi.

Ta mang theo sư đệ sư muội thừa dịp hỗn loạn chạy trốn.

Không sợ c.h.ế.t là một chuyện, có thể sống ai muốn đi chết?

Muốn c.h.ế.t cũng nên là kẻ thù c.h.ế.t trước.

Bích Nhãn Toan Nghê thú không đi xa, mà là nằm bên bờ suối ngủ gà ngủ gật.

Chúng ta cười nó một đường rồi xa Kiếm Tông, chuẩn bị tìm một nơi yên tĩnh chữa thương.

Bây giờ chính tà hai đạo đều bị chúng ta đắc tội hết rồi, đại lục Cửu Châu khó tìm được nơi dung thân.

Ngoại trừ một nơi, Ma Uyên.

...

Hắc vụ của Ma Uyên đã lan rộng đến khu rừng xung quanh.

Hoa cỏ héo úa, lá cây rụng hết, trong rừng tĩnh lặng như chết, nửa tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Ta nhíu mày.

E rằng có liên quan đến việc lần trước ta không hoàn toàn phong ấn.

Nói ra thật nực cười, năm đó ta một mình vào Ma Uyên, vốn đã ôm lòng quyết chết.

Bởi vì muốn triệt để phong ấn, cần Kiếm chủ mổ tim lấy máu.

Ta không giỏi nói lời từ biệt suốt muốt, cố ý giấu kín chuyện này, chỉ cười nói đi rồi sẽ về, không ngờ lại chiêu mộ sự kiêu kị của phụ thân, lúc ta phong ấn vừa thành, còn chưa kịp mổ tim, đã bị hấn - người đóng giả kiếm sứ đánh lén trọng thương sau đó rơi xuống Ma Uyên.

Bây giờ Hàm Sương đã gãy, ta không còn là Kiếm chủ nữa.

Cùng với ánh hào quang chói mắt biến mất, còn có trọng trách cứu vớt chúng sinh luôn đè nặng trên vai ta.

Hắc vụ Ma Uyên ngang nhiên lan tràn, chính đạo Cửu Châu lại không một ai đến xem xét.

Không biết là quá tin tưởng vào phong ấn của ta, hay là cuộc sống trăm năm nay quá an nhàn, buông lỏng cảnh giác.

Bất luận thế nào, nếu bọn họ luôn thích đem an nguy Cửu Châu, đại nghĩa thiên hạ treo trên miệng, vậy chuyện còn lại cứ để bọn họ tự mình lo liệu đi.

Dù sao bọn họ đã có Kiếm chủ mới rồi, thậm chí còn là hai người.

Xem ai trong số bọn họ chịu vì đại nghĩa thiên hạ mà hy sinh.

Chúng ta ở nơi cách Ma Uyên không xa dàn xếp, mỗi người tự chữa thương.

Tam sư đệ do Vô Niệm Cốt hóa thành, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt là có thể chữa thương, cộng thêm Huyết Sát Lão Tổ không hạ sát chiêu, vết thương hồi phục nhanh nhất.

Vết thương của ta tuy nặng, nhưng trong cơ thể có Lưỡng Đồ Hoa, chuyển biến tốt chỉ là vấn đề thời gian.

Bị thương nặng nhất là Nhị sư muội, muội ấy ở trong Thập Nhị Thiên Ma trận bị thương đến thức hải, tu vi liên tục rớt ba cảnh giới.

Một biểu hiện trực tiếp nhất là, thọ nguyên rút ngắn, già yếu gia tăng.

Nhị sư muội giả vờ không để ý vuốt v3 mái tóc hoa râm bên thái dương: "Cũng không có gì, dù sao tiểu thọ rên cũng không chịu gặp ta, trong lòng hẳn lưu lại vẫn là dáng vẻ đẹp nhất của lão nương."

Chương 20

DTV-EBOOK

Ta nhìn ngón tay run rẩy của muội ấy, khẽ ừ một tiếng.

Tam sư đệ ra ngoài tìm kiếm linh vật chữa trị thức hải, đi một vòng tay không mà về, bất quá ngược lại mang về mấy tin tức.

Một là, ta bị Kiếm Tông trục xuất sơn môn, tước bỏ danh hiệu Kiếm chủ, hung thú Hồng Mông bị trấn áp lần nữa, chỉ là sơn môn Kiếm Tông bị hủy hơn phân nửa.

Hai là, lưu ảnh phù của chúng ta truyền khắp Cửu Châu, bị tất cả tông môn chính tà hai đạo truy nã, Kiếm Tôn và Tông chủ Hợp Hoan Tông đích thân ra lệnh, sống c.h.ết mặc bay.

Ba là, Giang Ly và Tà Trường Canh đã khởi hành đi bờ Tây Hải, thám bí Thất Bảo Linh Lung tháp, nghe nói lúc tiến đưa, các đại tông môn tranh nhau tặng bảo vật, toàn bộ Cửu Châu vui mừng phấn khởi.

Nhị sư muội lại phun ra một ngụm máu, Tam sư đệ thành thạo c.ắ.t c.ổ tay, lấy một chén m.á.u đưa cho muội ấy.

Hắn từ xương đến thân đều là linh vật, trong m.á.u chứa linh khí, nhưng chỉ có chút này là không đủ.

Tình trạng của Nhị sư muội càng ngày càng kém, mái tóc vốn đen nhánh đã hoa râu hơn phân nửa, thấy rõ thọ nguyên không còn nhiều, phải mau chóng tìm được thiên tài địa bảo có thể chữa trị thức hải.

Ta quay đầu nhìn về phía miệng Ma Uyên ma khí tràn ngập, quyết định đi sâu vào Ma Uyên thử vận may.

"Đại sư tử, tử đi Ma Uyên làm gì?"

"Tìm Long."

Thời kỳ Hồng Hoang hỗn độn sơ khai, đại lục Cửu Châu có Long.

Sau đó không biết từ ngày nào, Long liền biến mất.

Nhưng, ta ở sâu trong Ma Uyên, đã từng nghe thấy tiếng Long ngâm.

Rất khó hình dung đó là loại âm thanh gì.

Mệnh m.ô.n.g hùng hậu, giống như gió thổi từ cánh đồng hoang hồng hoang, trong nháy mắt kéo người ta trở lại thời đại linh bảo khắp nơi, hưng thú hoành hành, đại năng xuất hiện lớp lớp đó.

Ta trước đó chưa từng nghe qua âm thanh như vậy, nhưng chỉ lần đó ta liền biết, đó chính là Long.

Thần thú thượng cổ trong truyền thuyết đã tuyệt tích ở Cửu Châu.

Có được dù chỉ là nửa mảnh vảy của nó, sư muội cũng được cứu rồi.

Ta men theo phương vị trong ký ức, đi sâu vào Ma Uyên rất lâu.

Xung quanh một mảnh hoang vu tĩnh mịch, nửa tiếng động cũng không có.

Càng đi sâu vào, hắc vụ càng nồng đậm, hàn ý lạnh lẽo bao phủ toàn thân.

Chân khí trong cơ thể vận chuyển đã bắt đầu trì trệ, ta cắn chặt răng tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi ma khí từng sợi quấn quanh đan điền, ta chân mềm nhũn, chống tàn kiếm quý một chân xuống đất.

Đột nhiên, một âm thanh trong trẻo từ phía trước truyền đến, giọng nói kinh ngạc: "Hửm—— Hàm Sương Kiếm?"

Âm thanh này tựa như sấm nổ trên đỉnh đầu, chấn động khiến tim ta đập thành thịch.

Sâu trong Ma Uyên, làm sao có thể có người ở?

Gần như cùng lúc, tàn kiếm trong tay như tia chớp lao về phía nơi phát ra âm thanh, trong nháy mắt chìm vào bóng tối vô biên.

Ta bất ngờ không kịp đề phòng, lông tơ dựng đứng.

Đây vẫn là lần đầu tiên Hàm Sương thoát khỏi khống chế của ta kể từ khi nhận chủ.

Giây tiếp theo, một điểm kim quang từ trong bóng tối sáng lên, ánh sáng càng ngày càng mạnh, hắc vụ trước mắt như vật sống tranh nhau thối lui.

Hiện ra trước mắt ta là một bộ long cốt khổng lồ.

Nó chính là nguồn gốc của ánh sáng.

Cũng là nó, đang nói chuyện với ta.

...

Xương cốt không biết nói, nói chuyện chính là một tia thần thức bám trên long cốt.

Hắn nói, hắn tên là Hạo Quân, người khác đều gọi hắn là Thái Nhất chân nhân.

Ta liếc nhìn tàn kiếm Hàm Sương.

Nó đang thân mật lượn quanh long cốt, không thể không tin được.

Làm hỏng đồ của người ta, luôn phải nói một tiếng xin lỗi.

Ta quy củ hành lễ: "Xin lỗi, Hàm Sương Kiếm ở trên tay vẫn bối đã gãy."

"Gãy?" Thái Nhất chân nhân khẽ cười một tiếng, "Ai nói với người Hàm Sương Kiếm gãy rồi? Người có từng thấy kiếm gãy có hồn không?"

Long cốt trước mắt đột nhiên ánh sáng đại thịnh, mấy tiếng răng rắc nhỏ bé truyền đến, tàn kiếm nứt ra mấy đường.

Chỉ trong chốc lát, một thanh đoản kiếm thanh tú lơ lửng giữa không trung, thân kiếm thon dài, lưỡi kiếm sáng như tuyết, toàn thân tản ra hàn khí lạnh lẽo.

"Này, đây mới là dáng vẻ vốn có của Hàm Sương Kiếm. Năm đó ta chê nó không đủ uy phong, đặc biệt tới Đông Cực tìm bùa Hàn Tinh Cực Hải, trộn nó với Tu Di Canh Kim. Tiếc là phẩm chất của Tu Di Canh Kim kém một bậc, ngược lại còn kéo chân Hàm Sương Kiếm. May mà chân nhân ta thực lực siêu quần, kiếm có hơi kém một chút, cũng không ảnh hưởng đến việc ta thể hiện."

Ta chậm rãi nắm lấy Hàm Sương Kiếm hàn quang tỏa ra bốn phía trước mắt, nhưng vẫn không tìm lại được cảm giác tâm ý tương thông với kiếm hồn như trước kia.

"Tại sao..."

Thái Nhất chân nhân "chậc" một tiếng, tựa tiểu phi tiểu:
"Người thật sự không hiểu sao? Kiếm hồn Hàm Sương tương
thông với tâm ý của người, nếu không phải tâm trạng người
kích động, lên xuống thất thường, nó cũng sẽ không dễ dàng
gãy thành hai đoạn."

"Lục Phù Dao, thứ gãy không phải là Hàm Sương Kiếm, mà là
kiếm tâm của người."

"Người không bằng tự hỏi bản thân mình, kiếm tâm vì sao
mà gãy?"

Ta chấn động tâm thần.

Bỗng nhiên nhớ tới ngày phong ấn Ma Uyên, kiếm của ta vẫn
còn hoàn hảo, cho đến khi phụ thân đóng giả kiếm sứ đẩy ta
xuống vực sâu.

Ta tỉnh lại trong bóng tối, sờ thấy thanh kiếm gãy làm đôi
bên cạnh.

Cảm giác lạnh lẽo, thấu tận xương tủy.

Thì ra, đó là kiếm tâm tan vỡ của ta.

Chương 21

DTV-EBOOK

22

Ta nắm chặt Hàm Sương, thành tâm thỉnh giáo: "Ta phải làm sao để tu bổ kiếm tâm?"

Thái Nhất chân nhân không trả lời trực tiếp, ngược lại hỏi ta một vấn đề: "Người có biết, ban đầu ta vì sao lại lập ra Kiếm Tông không?"

Ta nhú mày: "...Là vì thiên hạ thương sinh?"

Lão cười khẩy: "Thiên hạ thương sinh, liên quan gì đến ta? Ta lập ra Kiếm Tông, nguyên nhân là vì một con ngỗng quay."

"Năm đó, ta khổ sở lắm mới trộm được một con ngỗng quay từ chỗ Cô Xạ tiên tử, còn chưa kịp ăn một miếng, đã gặp phải U Minh lão tổ và Bồ Đề chân nhân, hai kẻ không có mắt kia đấu đá nhau, không biết bị ai giẫm hỏng mất. Ta giận quá xông lên đánh cho hai người một trận, không ngờ bọn chúng đánh không lại ta liền giả trò, cậy đông người, cứ lẻo đẻo theo sau ta không dứt, phiền muốn chết!"

"Ta thấy bọn chúng cậy đông người ức h.i.ếp người, cũng tìm một ngọn núi lập ra một môn phái, bảo đồ đệ, đồ tôn của ta đi dây dưa với bọn chúng, xem ai chịu không nổi trước!"

"Bảo vệ ngỗng quay, chính là đạo của ta, vậy còn người?"

"Lục Phù Dao, kiếm của người vung lên vì điều gì?"

Năm ngón tay ta siết chặt.

Ta vung kiếm vì điều gì?

Từng có thời, kiếm của ta vung lên vì phụ thân, vì thiên hạ thương sinh, kết cục là rơi xuống Ma Uyên, kiếm tâm tan nát.

Sau đó, ta ngồi dưới cây lê ở Lạc Hà Sơn, ngày qua ngày nhìn trăng lặn mặt trời mọc, mây tụ mây tan, không nhìn rõ phương hướng phía trước.

Tất cả vinh quang và hào quang của ta trong cuộc đời này đều đến từ kiếm.

Sinh ra vì kiếm, c.h.ế.t vì kiếm, kiếm chính là ý nghĩa tồn tại của ta.

Nhưng nó đã gãy.

Gãy một cách sạch sẽ triệt để, không hề có dấu hiệu.

Ta mờ mịt luống cuống như một đứa trẻ vừa mới bước vào đời, nhìn quanh bốn phía, bàng hoàng không nơi nương tựa.

Ta không sợ chết, nhưng ta sợ không biết sống vì điều gì.

Khi trong lòng đầy hoang mang, có một lão đầu lôi thôi lếch thếch ngồi xổm bên cạnh ta, không hề giữ hình tượng mà gặm gà quay, xương gà vớt bừa bãi, có một cái rơi thẳng vào đầu gối ta.

Lão đầu khựng lại, len lén liếc mắt, thấy ta đang nhìn lão chằm chằm đầy giận dữ, không khỏi cười khan một tiếng, chợt dạ dùng tay lau, thế là trên bộ quần áo ta vừa giặt xong có thêm mấy vết dầu mỡ.

Ta ấn ông đẩy xuống đất đánh cho một trận, lúc đứng dậy bỗng nhiên cảm thấy tinh thần sảng khoái, vô cùng thư thái.

Lão đầu buông tay đang ôm đầu ra, lồm cồm bò dậy, vừa chửi rửa vừa đuổi con lười đang định thừa cơ hội kiếm chác, mặt mũi bầm tím ôm chỗ gà quay còn lại ăn ngấu nghiến, ngay cả phao câu cũng không bỏ qua.

Ông ấy ợ một tiếng no nê, vỗ vỗ bụng hài lòng, tiện tay rút một cọng cỏ tằm xỉa răng: "Đại đồ đệ, đời người làm gì có nhiều chuyện lớn phải làm như vậy?!"

"Đời người, chẳng qua chỉ có sáu chữ: ăn no, mặc ấm, ngủ được."

"Đương nhiên, nếu cách vài ngày còn có thể ăn một bữa gà vịt, thì cuộc sống ấy tuyệt vời biết bao, có cho làm thần tiên cũng không đổi."

Ông ấy rút cọng cỏ trong tay đi, biến hóa như ảo thuật lấy ra một gói bánh vân phiến từ trong tay áo, hào hứng: "Ném thử không?"

Sau đó ta vác cuốc, khai khẩn hết khu đất hoang gần đó.

Trồng cải, cà tím, đậu đũa, ớt, muốn ăn gì thì trồng nấy.

Xuân cày, hạ xới, thu thu hoạch, đông cất giữ.

Ta nhìn chúng từ những hạt giống nảy mầm, nhú ra chồi non, mọc ra lá xanh, kết thành quả, rồi xuống nổi, bày ra đũa, cuối cùng vào bụng ta và lão đầu.

Ta đắm chìm trong đó, xới đất tưới nước, nhổ cỏ bón phân, quên đi việc tìm kiếm ý nghĩa, cũng không rảnh mà nghĩ ngợi đến thiên hạ thương sinh.

Trên thực tế, không có ta là Hàm Sương Kiếm chủ, thiên hạ thương sinh vẫn sống rất tốt.

Sau đó, ta có thêm một sư muội ban ngày vung búa rèn sắt, ban đêm nhìn trăng rơi lệ, tính cách phân liệt.

Sau đó, lại có thêm một tiểu sư đệ sát khí quấn thân nhưng một lòng trồng hoa, mười ngày nửa tháng không nói một lời.

Bàn ăn của lão đầu, từ hai người biến thành ba người, cuối cùng biến thành bốn người.

Thái Nhất chân nhân hỏi, đạo của ta là gì?

Giờ khắc này, kiếm khí của Hàm Sương Kiếm trong tay ta bỗng nhiên tăng vọt, tâm tư rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đạo của ta, chính là bảo vệ chiếc bàn ăn nhỏ dưới cây lê, không để cho gió táp mưa sa từ bốn phương tám hướng xâm hại!

Chương 22

DTV-EBOOK

23

Chúng ta ở Ma Uyên một trăm năm.

Vết thương của Nhị sư tử sau khi luyện hóa một đoạn long cốt đã hoàn toàn khỏi hẳn, tu vi càng tiến thêm một bước.

Tam sư đệ cũng được Thái Nhất chân nhân chỉ điểm, hóa giải sát khí trên người.

Hắc vụ của Ma Uyên trong một trăm năm này không ngừng khuếch trương, lặng lẽ xâm chiếm mọi thứ xung quanh, đã chiếm cứ một vùng đất rộng gấp mấy lần trước kia.

Ngày rời đi, Thái Nhất chân nhân tặng cho ta cả bộ long cốt.

"...Đây là hài cốt của ngài, sao ta có thể lấy chứ?"

Lão cười khẩy: "Người không cho rằng chân thân của ta là con Long này chứ? Đây là tọa kỵ của ta ở giới này, sau này tu vi của nó không đủ, không thể cùng ta phi thăng, nên tọa hóa ở đây."

Thấy ta đến cả túi trữ vật cũng không có, dứt khoát tặng ta một chiếc nhẫn Tu Di.

Tu Di tàng giới tử, giới tử nạp Tu Di.

Chiếc nhẫn Tu Di nhỏ bé này, không gian bên trong có thể chứa núi lấp biển, không biết vượt qua bao nhiêu túi trữ vật.

Quý giá hơn nữa là, bên trong có pháp bảo linh thực mà con rồng này tích lũy vạn năm.

Trong đó có rất nhiều thứ, ở Cửu Châu bây giờ đã tuyệt tích.

"Những thứ này có đáng gì, đáng tiếc đồ vật ở thượng giới không thể mang xuống. Thôi, ngày sau người chúng được đại đạo, ta ở thượng giới chờ người. Ài, người phải nhanh lên, mấy đồ nhi của ta đứa nào đứa nấy tính tình cứng nhắc, chán ngắt, vẫn là ở cùng các người có ý tứ hơn..."

...

Cách biệt trăm năm, trở lại Lạc Hà Tông.

Mộ của lão đầu bị chôn vùi trong đám cỏ hoang, bên cạnh còn có thêm một nắm đất nhỏ.

Khâu đạo trưởng của Bạch Vân Quán đã qua đời, người trên thế gian nhớ đến ông lại ít đi một người.

Nghe đệ tử của Khâu đạo trưởng nói, Thanh Lữ sau khi được giao phó cho Bạch Vân Quán không lâu, đã ra đi thanh thản vào một buổi sáng sớm hoa lê bay lả tả.

"Kỳ lạ thật, đêm hôm trước còn rất sung sức, kêu ư ử suốt đêm, sáng sớm hôm sau đi cho ăn, mới phát hiện không biết đã c.h.ế.t từ lúc nào, trên người hoàn toàn không có vết thương, chỉ là đầu cứ hướng về phía Lạc Hà Tông của các người. Sư phụ ta nói, đây là nhớ nhà, ta liền tự mình làm chủ đem nó chôn bên cạnh sư phụ người."

"Đa tạ."

Thanh Lữ đã bầu bạn với lão đầu cả đời, ngược lại, há chẳng phải là sư phụ cũng bầu bạn với nó cả đời sao?

Sư phụ c.h.ế.t rồi, nó có lẽ cũng rất cô đơn.

...

Đối với người tu hành, một trăm năm không tính là dài, nhưng cũng đủ để đại lục Cửu Châu xảy ra không ít chuyện.

Trong đó đáng chú ý nhất, chính là việc Tạ Trường Canh và Giang Ly thám hiểm Thất Bảo Linh Lung Tháp, không những bất ngờ nhận được truyền thừa của tiên nhân, thực lực tăng mạnh, mà còn không phụ sự mong đợi, thành công khởi động lại Thông Thiên Lộ đã đứt đoạn ngàn năm, trở thành đại công thần của Cửu Châu.

Đáng tiếc, bầu không khí vui mừng hân hoan này mấy ngày trước đã đột ngột chấm dứt.

Bởi vì cuối cùng cũng có người phát hiện, hắc vụ của Ma Uyên đã khuếch trương với một tư thế không thể ngăn cản hướng về phía trung tâm Cửu Châu.

Linh Tê Phái gần Ma Uyên nhất, đã bị hắc vụ cuốn cuộn nuốt chửng một nửa.

Nơi hắc vụ đi qua, linh thảo khô héo, linh thú chết, khắp nơi sinh cơ tàn lụi.

Các đại tông môn nhao nhao cầu cứu Kiếm Tông.

Dù sao, lần trước Ma Uyên bị phong ấn, chính là người của Kiếm Tông ra tay.

Giang Ly và Tạ Trường Canh đang nổi như cồn, đương nhiên không thể thoái thác trách nhiệm mà đi phong ấn, không ngờ lại thất bại thảm hại, không thể không mất mấy ngày loại bỏ ma khí đã bị nhiễm vào trong cơ thể.

Lần này, gần như toàn bộ Cửu Châu đều rơi vào hoảng loạn.

Trong khi các đại tông môn đầu bù tóc rối, ta đang dùng long cốt trấn sơn tái kiến tông môn.

Lạc Hà Sơn vốn là một ngọn núi linh khí mỏng manh, có long cốt thượng cổ, lập tức linh khí tràn đầy, biến thành một phương động thiên phúc địa.

Có linh khí, mọi chuyện đều dễ dàng.

Trong không gian Tu Di giới tử, bảo vật nhiều không kể xiết.

Tam sư đệ vác cuốc, khắp núi đồi trồng linh hoa linh thảo.

Nhị sư tỷ ôm vật liệu luyện khí quý hiếm, vùi đầu vào xưởng rèn của mình.

Bản thân ta thì chuyên tâm lát bậc thang trước sơn môn.

Không hơn không kém, một ngàn bậc.

Vừa vặn nhiều hơn Kiếm Tông một bậc.

Khi bậc thang cuối cùng được lát xong, trên không Lạc Hà Sơn bỗng nhiên tối sầm lại.

Tiếng cười quái dị "két két" vang lên, mùi m.á.u tanh nồng nặc lan tỏa.

Một giọng nói âm trầm vang lên trên không trung: "Giao Minh Uyên ra đây, lão tổ ta cho ngươi c.h.ế.t một cách thống khoái!"

Chương 23

DTV-EBOOK

24

Ta đứng dậy, giẫm cho bậc thang mới lát bằng phẳng, phủ bụi trên tay, không thèm nhìn người tới, xoay người đi thẳng vào trong tông môn.

Huyết Sát Lão Tổ uy phong một đời, có lẽ cả đời này chưa từng bị người khác xem thường như vậy, lập tức tức giận đến mức toàn thân run rẩy, ngay cả cái bóng dưới đất cũng lay động.

Lão thúc giục huyết vân xông thẳng tới, trong miệng gằn giọng quát: "Tiểu bối vô tri dám nhục mạ ta đến thế, mau tới chịu chết!"

Hắc phiên pháp phối, phong kỳ phản phạt, Huyết Sát Lão Tổ nổi giận lôi đình, thanh thế kinh người.

Ta thần sắc tự nhiên đi lên theo bậc đá, ngay cả đầu cũng lười quay lại.

Bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết, Huyết Sát Lão Tổ như ngàn cân treo sợi tóc, từ trên không trung rơi xuống thật mạnh.

Bốn cây chiêu hồn phiên còn sót lại từ trăm năm trước cũng theo đó rơi xuống đất, giống như bốn miếng giẻ lau màu đen, nằm trong bụi đất.

Huyết Sát Lão Tổ vẻ mặt kinh hãi: "Ngươi, ngươi đây là..."

Ta xoay người, tựa tiểu phi tiểu: "Trăm năm không gặp, còn tưởng lão tổ đã phi thăng thượng giới cơ, hóa ra vẫn chưa đột

phá Hóa Thần sao? Đáng tiếc, Hóa Thần cón con này ở địa bàn Lạc Hà Tông của ta còn chưa bay được đâu."

Huyết Sát Lão Tổ khó tin mở to hai mắt: "Chẳng lẽ ngươi đã đột phá Hóa Thần, tiến vào Luyện Hư?"

Ta không trả lời, cũng không phủ nhận.

Lão làm bộ làm tịch, quay đầu muốn chạy.

Ta cười lớn một tiếng: "Chạy cái gì? Đã đến rồi, thì ở lại đi, không phải muốn gặp Tam sư đệ của ta sao?"

Tâm niệm vừa động, Hàm Sương Kiếm mới tinh lập tức xuất hiện trong tay ta.

"Kiếm thứ nhất, là vì người đem Tam sư đệ của ta nuôi dạy như chó ngay từ thuở nhỏ."

"Kiếm thứ hai, là vì người gián tiếp hại c.h.ết cả nhà A Hỉ, bạn tốt của hắn."

"Kiếm thứ ba, là vì người tàn hại người vô tội, dùng mười vạn sinh hồn luyện chế chiêu hồn phiên."

"Kiếm thứ tư..."

Trong lúc hàn quang lóe lên bốn phía, Huyết Sát Lão Tổ kêu thảm thiết liên hồi, tứ chi đều bị Hàm Sương Kiếm c.h.é.m đứt.

Lão toàn thân đầy máu, vừa đau vừa giận: "Kiếm thứ tư vì sao?!"

Ta thu kiếm vào vỏ, nhúu mày: "Kiếm thứ tư này, là vì người xấu xí đến chướng mắt ta, mà lại không có tự mình biết mình."

Huyết Sát Lão Tổ tức đến bốc khói, cuối cùng bị Tam sư đệ kéo đi làm phân bón hoa, ngay cả cánh tay và chân rơi rụng

cũng nhạt đi hết.

Nghe nói trong không gian Tu Di giới tử có một cây Ngộ Dạ Ma Lan, lấy m.á.u thịt người làm chất dinh dưỡng, Tam sư đệ vốn tiếc nuối không có cơ hội trồng thử, bây giờ có phân bón sẵn, mấy ngày liền khoe miệng đều cong lên.

Chuyện Huyết Sát Lão Tổ một đi không trở lại, rất nhanh truyền khắp Cửu Châu.

Cách biệt trăm năm, cái tên Lạc Hà Tông, lại một lần nữa truyền đến tai các đại tông môn Cửu Châu.

Ngày Ngộ Dạ Ma Lan nảy mầm, Vô Lượng đại sư đến cửa.

Ông ta cảm nhận linh khí dồi dào xung quanh, trên mặt lộ vẻ chấn kinh.

"Linh khí như vậy, ngay cả Lang Hoàn bí cảnh được Cửu Châu công nhận là linh khí nồng đậm nhất, so với quý tông cũng kém xa, có linh khí này, thế hưng thịnh của Lạc Hà Tông đã định rồi."

Ta cười cười, không trả lời.

Vô Lượng đại sư đến làm thuyết khách, ông ta hy vọng ta có thể ra tay trấn áp Ma Uyên.

"Hiện nay hắc vụ Ma Uyên lan tràn, toàn bộ Cửu Châu đều lâm vào nguy nan, Lưu Phong, Hồi Tuyết hai vị kiếm chủ nửa đường gãy mâu, các đại tông môn người người lo sợ, mong kiếm chủ không tính chuyện cũ, ra tay hào hiệp, toàn bộ chính đạo Cửu Châu sẽ khắc ghi ân trạch của kiếm chủ."

Ta nhướn mày: "Bọn họ đã sợ hãi hắc vụ như vậy, ta có một cách vẹn toàn đôi bên, vừa khiến ta vui vẻ, lại vừa giúp bọn họ thoát khỏi nỗi lo hắc vụ."

Vô Lượng đại sư mặt lộ vẻ vui mừng: "Kiếm chủ xin nói."

Ta mỉm cười: "Chỉ cần tông chủ các đại tông môn gia nhập Lạc Hà Tông làm đệ tử, ta đảm bảo bọn họ về sau sẽ không bị hắc vụ xâm nhiễu."

Vô Lượng đại sư mồ hôi đầy trán: "Kiếm chủ nói đùa."

Ta nhìn mồ hôi trên trán ông ta, cười nói: "Đại sư sai rồi, ta sớm đã không còn là kiếm chủ gì nữa, ta là Đại sư tử của Lạc Hà Tông."

Vô Lượng đại sư bước chân nặng nề rời đi.

Không quá mấy ngày, hương xa loan giá của Hợp Hoan Tông chủ đến cửa.

Nhị sư muội có chút thấp thỏm rụt sau lưng ta, muội ấy không muốn đối đầu với sư tôn trước kia.

Hợp Hoan Tông chủ là tà đạo đại năng có tu vi cao nhất, mấy trăm năm trước đã đến Luyện Hư cảnh, bà ta vốn có thể ngự không phi hành để phô trương thực lực, nhưng lại đem loan giá dừng lại vững vàng trước tông môn.

Cổ tay đeo vòng vàng, búi tóc cao, da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa.

Vị tà đạo đại năng thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết này, là một đại mỹ nhân nhìn không ra tuổi, phong tình vạn chủng.

Bà ta đánh giá ta một lát, bỗng nhiên cười tươi, như mẫu đơn mới nở: "Nguyên Nguyên, còn không mau quỳ xuống."

Giọng nói không hề nghiêm khắc, ngược lại mang theo một vận luật đặc biệt, mỗi một tiếng đều gảy vào dây đàn trong lòng

người.

Nguyên Nguyên giật mình, vẻ mặt còn đang kinh ngạc, hai đầu gối đã không tự chủ được mà mềm nhũn.

Ta nhường mày.

Chương 24

DTV-EBOOK

Hợp Hoan Tông chủ nhẹ nhàng uyển chuyển, không hề nhắc đến chuyện Nhị sư muội g.i.ế.c đồ đệ phản tông môn: "Nguyên Nguyên, sư muội người rời tông nhiều năm, ta rất nhớ nó, lúc trước thấy người ổn trọng, liền bảo người mời nó trở về, sư đồ hai người ôn chuyện cũ, ai bảo người khoa trương ở bên ngoài gương oai giấu võ dưới danh nghĩa của ta? Còn suýt chút nữa ngộ thương đạo hữu của Lạc Hà Tông, không biết còn tưởng là ta sai khiến người đi gây thù với Lạc Hà Tông."

"Người là không hiểu chữ 'mời' có ý gì sao? Đã không hiểu lời nói, đôi tai này cũng không cần thiết nữa."

Sắc mặt Nguyên Nguyên trắng bệch, hung hăng liếc nhìn Nhị sư muội một cái, c ả môi dưới, gờ tay lên một đạo hàn quang.

Một tiếng rên khẽ, một chiếc tai nhỏ nhắn rơi xuống đất, đôi bông tai Minh Nguyệt Đăng trên d ải tai trắng nõn còn hơi lay động.

Nguyên Nguyên không màng nửa bên mặt m.á.u me đầm đìa, cúi đầu dập đầu: "Nguyên Nguyên biết sai, mong sư tôn tha thứ, mong sư muội tha thứ."

Hợp Hoan Tông chủ mắt không nhìn, lật cổ tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc gương đồng cổ kính: "Đồ nhi không biết chừng mực, suýt chút nữa làm tổn hại hòa khí giữa ta và Lạc Hà Tông, còn liên lụy Phù Dao đạo hữu lưu vong trăm năm, trong lòng ta thực sự áy náy, nghe nói đạo hữu đang tái kiến tông môn, ta liền vì đạo hữu đưa tới một phần hạ lễ."

"Chiếc gương này là Thất Thế Luân Hồi Kính, ta có được nó từ bí cảnh ở Phong Đô Quý Thành thuở trước. Tuy là ma khí của tà tông, nhưng lại là linh bảo tiên thiên hiếm có, dùng để tôi luyện tâm tính, rèn giữa thần hồn thì không gì sánh bằng."

"Đạo hữu đã giúp ta trừ khử tên Huyết Sát đáng ghét kia, giờ đây Đại Hoang Trạch của hần đã trở thành địa bàn của Hợp Hoan Tông ta. Chỉ là nơi đó hiện tại vẫn còn hỗn loạn, đợi ta thu xếp ổn thỏa mọi việc, sẽ mời Phù Dao đạo hữu đến Tây Cực Đảo làm khách."

Tông chủ Hợp Hoan Tông lúc đến thì rầm rộ, sát khí đằng đằng, lúc đi thì khách sáo, lời lẽ dịu dàng.

Chuyện này khiến các tông môn chính đạo ở Cửu Châu được phen há hốc mồm.

Đặc biệt là khi tông chủ Hợp Hoan Tông công khai cười nhạo Kiếm Tông có mắt không trông, lại vì một Hồi Tuyết Kiếm chủ còn non nớt mà đuổi đệ nhất nhân chân chính của Cửu Châu ra khỏi sơn môn, không ít người bắt đầu rục rịch tính toán.

Liên tục có người nhắc đến chuyện năm xưa ta chỉ cần một mình một kiếm đã trấn áp được Ma Uyên suốt trăm năm.

So sánh ra, giờ đây Tạ Trường Canh và Giang Ly cùng nhau đến Ma Uyên, hai người hợp lực mà vẫn đại bại trở về, còn suýt chút nữa bị ma khí cản trở, không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Chẳng lẽ hai vị kiếm chủ Lưu Phong, Hồi Tuyết cộng lại cũng không bằng một mình Hàm Sương Kiếm chủ sao?

Bên ngoài ồn ào bàn tán, nhưng không ảnh hưởng đến việc ta và sư đệ, sư muội chuyên tâm xây dựng tông môn.

Trình độ luyện khí của sư muội, nhờ có vô số vật liệu quý hiếm, đã tiến bộ vượt bậc. Tuy rằng hình dáng thành phẩm vẫn

chưa được đẹp mắt, nhưng phẩm chất và công dụng gần như đạt đến trình độ thượng phẩm pháp khí.

Sau một hồi bàn bạc, nhiệm vụ chế tạo lệnh bài tông môn được giao cho Nhị sư muội và Tam sư đệ, một người phụ trách thiết kế, một người phụ trách thực hiện.

Ngày lệnh bài tông môn được luyện chế thành công, thì Thê Ngô Phong chủ của Kiếm Tông đến thăm.

25

Thê Ngô Phong chủ đến một cách bí mật.

Bà ta đánh vào tình cảm, hồi tưởng lại những ngày tháng ta còn ở Kiếm Tông, ánh mắt xa xăm, giọng điệu lưu luyến.

Bà ta nói, nội bộ Kiếm Tông gần đây sĩ khí sa sút, Tạ Trường Canh và Giang Ly thất bại trở về, bên ngoài nghi ngờ thực lực của Kiếm Tông với tư cách là đứng đầu chính đạo, các đệ tử ai nấy đều ỉu rĩ, không có tâm trạng luyện kiếm. Trong số mười hai phong chủ, có đến tám vị mong ta quay về, các đệ tử trong môn cũng ngóng trông ta.

"Về phía cha ngươi, người không cần lo lắng, ta sẽ đích thân nói giúp ngươi."

Ta nhướn mày: "Ai nói ta muốn quay về tông môn?"

Thê Ngô Phong chủ ngẩn ra: "Giờ đây Hàm Sương Kiếm đã khôi phục, ngươi là Hàm Sương Kiếm chủ, đương nhiên phải quay về tông môn. Hơn nữa, hiện tại hắc vụ Ma Uyên đang lan rộng, chính là lúc cần ngươi ra tay, khi đó bên ngoài chắc chắn sẽ không dám nghi ngờ thực lực của Kiếm Tông nữa."

Ta uể oải cười: "Phong chủ quên rồi sao? Trăm năm trước ta đã bị Kiếm Tông khai trừ, tội danh là cam chịu sa đọa, kết giao

với tà ma. Giờ đây ta vẫn u mê không tỉnh, quý tông sao không tiếp tục kiên trì? Không sợ kẻ tà ma như ta làm ô uế thanh danh của Kiếm Tông sao?"

Sắc mặt Thê Ngô Phong chủ có chút khó coi: "Phù Dao, ta biết người còn giận, nhưng bây giờ không phải là lúc làm loạn. Hắc vụ lan rộng, liên quan đến an nguy của thiên hạ, người có biết ngay lúc chúng ta đang nói chuyện, hắc vụ có thể đã lan rộng thêm vài dặm rồi không?"

Ta cười nói: "Phong chủ nói đúng, nhưng thiên hạ này cũng không phải của riêng ta, sao cứ phải ép ta hy sinh? Kiếm Tông luôn miệng muốn ta quay về, rốt cuộc các người muốn ta, hay là muốn một công cụ giúp Kiếm Tông lấy lại thể diện?"

Thê Ngô Phong chủ đột ngột đứng dậy, giọng điệu có chút tức giận: "Nha đầu này sao lại ăn nói như vậy? Đương nhiên là chúng ta cần người rồi."

Ta bình tĩnh nhìn bà ta: "Nếu đã vậy, ta xin hỏi, trong suốt trăm năm ta bị chính tà hai đạo truy sát, không rõ tung tích, Kiếm Tông to lớn, mười hai phong chủ, ba ngàn đệ tử, có một ai từng vì lo lắng mà đi tìm ta không?"

"Chỉ cần có một người vì ta mà lo lắng, ta quay về thì có sao?!"

Thê Ngô Phong chủ khựng lại.

Mọi tức giận nhất thời đều tắt ngấm.

Chương 25

DTV-EBOOK

Thê Ngô Phong chủ rời đi không lâu, Kiếm Tông lại có động tĩnh mới, nghe nói Tạ Trường Canh và Giang Ly sẽ lại lên đường đến Ma Uyên.

Lần này, bọn họ định dùng kiếm trận song tu học được từ truyền thừa của tiên nhân, kết hợp với hai thanh thần kiếm Lưu Phong, Hối Tuyết, hợp lực phong ấn Ma Uyên.

Mọi người ở Cửu Châu vui mừng khôn xiết, giống như trăm năm trước tiên bọn họ đến bờ Tây Hải, tràn đầy hy vọng.

Tiếc rằng lần này, bọn họ vẫn thất bại.

Bởi vì vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Giang Ly đã rút kiếm.

Kiếm trận tan vỡ, Tạ Trường Canh trọng thương tại chỗ, nếu không nhờ có Lưỡng Đồ Hoa trong người, e rằng đã sớm hồn bay phách tán.

Mà Giang Ly cũng chẳng khá hơn là bao.

Tuy rằng trên người không bị thương, nhưng thân là kiếm chủ, nàng ta lại không rút được Hối Tuyết Kiếm ra.

Lần này, Kiếm Tông hoàn toàn hết cách với hắc vụ Ma Uyên.

26

Người đầu tiên đến trước sơn môn Lạc Hà Tông là tông chủ Húc Dương Tông.

Húc Dương Tông là một trong những đại tông môn ở gần hắc vụ nhất, cho nên lo lắng nhất.

Sau đó, các tông chủ của Phất Vân Tông, Thái Thanh Môn, Đông Hoàng Phái, Khỉ Vân Các... cũng đều đến, khách sáo chấp tay với tông chủ Húc Dương Tông, rồi lo lắng bất an tụ tập trước sơn môn Lạc Hà Tông.

Sơn môn vừa mở, tất cả mọi người thành thật đi hết một ngàn bạc ngọc thạch, tiến vào bên trong.

Vừa vào cửa đã bị linh khí nồng đậm ập vào mặt làm cho kinh ngạc, suýt chút nữa quên mất mục đích đến đây: "Lạc Hà Sơn này lại là một vùng đất tu luyện tuyệt vời như vậy sao? Năm xưa ta đi khắp Cửu Châu, sao lại không phát hiện ra nhỉ?"

"Ôi chao, kia không phải là Tử Chi Thảo ngàn năm sao?"

"Tử Chi Thảo ngàn năm có gì hiếm lạ? Nhìn đây này, đây là Cửu Khúc Linh Sâm đã tuyệt tích cơ mà."

"Cây nhỏ ở giữa kia, toàn thân có vân bạc, không lẽ là Dưỡng Hồn Mộc trong truyền thuyết?"

Ta khẽ hắng giọng, những người này mới lưu luyện thu hồi ánh mắt, nhớ ra mục đích đến đây.

Các vị tông chủ ai nấy đều nghĩa phần điển ứng, mặt mày hối hận, nói trước kia nghe theo lời nói một phía của Kiếm Tông mà hiểu lầm ta, đến ngày hôm nay chân tướng sáng tỏ, mới biết Giang Ly vì tiền đồ của bản thân, không tiếc g.i.ế.c sư phản tông, tội ác tày trời.

"Trước kia ta đã thấy đóa Luống Đỗ Hoa kia có gì đó kỳ lạ, lúc đó Hồi Tuyết Kiếm chủ còn trẻ tuổi, tu vi cũng không cao, lấy đâu ra linh bảo như vậy? Không ngờ lại là nàng ta táng tận lương tâm, g.i.ế.c sư đoạt bảo!"

"Phì, đến Hồi Tuyết Kiếm cũng không rút ra được, còn gọi gì là Hồi Tuyết Kiếm chủ!"

Bọn họ thở dài tiếc nuối cho lão đầu, ai nấy đều chạy đến làm thân.

Một người nói mình họ Triệu, cùng nguồn gốc tổ tiên với lão đầu.

Một người nói ngọn Phục Ngưu Sơn nơi lão đầu sinh sống khi còn nhỏ, thuộc quyền quản lý của tông môn hắc, có duyên phận từ trong cội u minh với lão đầu.

Còn có một người nói mình cũng nuôi một con Thanh Lư trong Linh Thú Uyển, tuy rằng chỉ là yêu thú lục giai, nhưng dù sao cũng có hình dáng của lừa, miễn cưỡng có thể nói là có chung sở thích với lão đầu.

Bọn họ lúc thì tâng bốc lão đầu, lúc thì mắng chửi Giang Ly, còn tiện thể đập Kiếm Tông một phát.

"Mọi người đều thấy rõ, từ khi Hàm Sương Kiếm chủ rời đi, Kiếm Tông đã xuống dốc rồi. Nói cho cùng, Kiếm Tông to lớn như vậy, vẫn phải dựa vào Hàm Sương Kiếm chủ ngai mà thôi!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nghĩ lại năm xưa Hàm Sương Kiếm chủ vì Kiếm Tông mà không tiếc thân mình làm biết bao nhiêu việc, mới có được danh vọng địa vị như ngày hôm nay, không ngờ lại vì Hàm Sương Kiếm gãy mà qua cầu rút ván, bạc tình bạc nghĩa như vậy, thật khiến người ta lạnh lòng."

Ta chống tay lên thái dương, cười như không cười.

Những kẻ trước mắt đây vẻ nghĩa phần, tranh nhau đòi lại công bằng cho ta, lại chính là những kẻ trăm năm trước mắng ta là kẻ phản nghịch, cam chịu sa đọa.

Vẫn là những chuyện đó, vẫn là những người đó, nhưng dư luận lại thay đổi hoàn toàn.

Khác biệt duy nhất chỉ là, ta đã mạnh lên.

Mạnh hơn tất cả mọi người.

Trước kia ta cho rằng, thế đạo như kiếm đạo, lòng người như kiếm tâm.

Phải trái đúng sai, trắng đen rõ ràng, vừa nhìn là thấy.

Chỉ cần làm tốt việc của mình, sẽ nhận được đánh giá công bằng.

Sau này mới hiểu, đánh giá không bao giờ công bằng, chỉ có lập trường thôi.

Chỉ cần người đủ mạnh, dù có làm hết chuyện ác, vẫn có vô số người tranh nhau ca tụng công đức, lập bia dựng truyện, đảo lộn thị phi, chỉ hươu bảo ngựa.

Không phải mọi lời nói đều xuất phát từ nội tâm, lòng người hiểm ác, xảo trá đa đoan, khó lường vô cùng.

Ánh mắt của người khác đặt lên người người, bề ngoài là nhìn người, nhưng trong lòng lại nghĩ về bản thân họ.

Cho nên, bọn họ nói gì, cứ mặc kệ bọn họ.

Ta chỉ nghe theo tiếng nói của chính mình.

Hành động không hỏi đúng sai, chỉ cầu không thẹn với lòng.

Mấy đại tông môn vẫn còn thao thao bất tuyệt, đột nhiên có người im bật, sự im lặng như bệnh dịch lan truyền khắp đám đông.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh kiếm u lam của Đế Bạch
Kiếm dưới ánh mặt trời.

Chương 26

DTV-EBOOK

27

Cha ta mặc áo bào tím, đai ngọc, ngự kiếm bay lơ lửng trên không trung Lạc Hà Tông, vẻ mặt giận dữ.

Vẫn như mọi khi, đứng cao hơn tất cả mọi người.

Ông ta ở trên mây trắng xóa, áo mũ chỉnh tề, uy nghiêm lắm liệt, ta ở giữa những luống rau xanh mơn mớn, xắn ống quần, không màng hình tượng.

Trời cao đất thấp, xa xa trông vọng, ánh mắt như vượt qua muôn sông nghìn núi, trôi theo dòng chảy cuộn cuộn của thời gian, giữa hai người là vô số ân oán không thể hóa giải, tình thù không thể dứt bỏ.

Ông ta đến để ép ta đi trấn áp Ma Uyên.

"Ta từ nhỏ đã dạy ngươi phải đặt thiên hạ chúng sinh lên trên hết, giờ đây tu vi của ngươi tăng mạnh, rõ ràng có năng lực phong ấn Ma Uyên, lại thoái thác hết lần này đến lần khác, dẫn đo suy tính. Ta sinh ngươi nuôi ngươi, chính là muốn ngươi trở thành một kẻ m.á.u lạnh bạc tình, ích kỷ hẹp hòi, làm mất hết thể diện của tông môn sao?!"

"Tại sao cha không tự mình đi?"

Ông ta trợn mắt, tóc dựng ngược: "Chỉ có thượng cổ thần kiếm mới có thể phong ấn Ma Uyên, nếu ta là kiếm chủ, cần gì đến ngươi?"

Không thể trở thành kiếm chủ là nỗi đau cả đời của ông ta, trước kia ta cẩn thận dè dặt, trước mặt ông ta thậm chí không dám tự xưng là kiếm chủ. Giờ đây ta đã hiểu rõ, sự thật vẫn là sự thật, không phải người trốn tránh, nó sẽ không tồn tại.

Dựa vào cái gì người khác thấy chướng mắt, ta lại phải thu liễm ánh sáng của mình?

Không quen mắt thì nhắm mắt lại!

"Kiếm Tôn đại nhân bây giờ đang lấy thân phận gì để ra lệnh cho ta? Là tông chủ Kiếm Tông, hay là cha của ta?"

"Nếu là thân phận tông chủ, ta đã đoạn tuyệt quan hệ với Kiếm Tông, tông chủ có thể ra lệnh cho ba ngàn đệ tử, nhưng không liên quan gì đến ta."

"Nếu là thân phận người cha, vậy thì càng nực cười hơn. Hai trăm năm trước ta rơi vào Ma Uyên, tứ chi đứt đoạn, kiếm tâm tan vỡ, đan điền vỡ nát, thức hải khô cạn. Tình cảnh như vậy, người thường c.h.ế.t không thể c.h.ế.t hơn, có thể nói là cắt thịt lóc xương trả lại cho cha mẹ, cũng không quá đáng chứ, đúng không?"

"Mạng của ta bây giờ là do Lưỡng Đồ Hoa cho, nhà của ta bây giờ là do Triệu Thanh Tùng cho, có liên quan gì đến người?! Người có tư cách gì ra lệnh cho ta?"

"Nghịch chướng! Người có đi hay không?!"

"Không đi!"

Một đạo kiếm quang u lam từ trên mây hung hãn bổ xuống, những cây rau xanh mơn mớn trong ruộng lập tức bị gãy đổ, giữa ruộng xuất hiện một rãnh sâu hoắm.

Đất đai mang theo kiếm khí sắc bén b.ắ.n tung tóe, các tông chủ của các đại tông môn không thể không dựng lên pháp bảo hộ thân.

Gần như chỉ trong vài hơi thở, Nhị sư muội, Tam sư đệ đã chạy đến ruộng rau, đứng ngang hàng với ta, vẻ mặt như lâm đại địch: "Đại sư tỷ, có chuyện gì vậy?"

Ta cúi xuống đỡ một cây rau bị đổ bên cạnh, lạnh lùng cười: "Có người xông vào tông môn."

Đạo kiếm quang u lam thứ hai lại bổ xuống, một đạo kiếm quang màu bạc lóe lên như tia chớp nghênh đón.

Khoảnh khắc hai thanh kiếm va vào nhau, ánh kiếm chói mắt nổ tung, ép mọi người phải nhắm mắt lại.

Trong bóng tối tĩnh lặng, chỉ nghe thấy một tiếng rắc.

Kiểm Tôn rên lên một tiếng, khoe miệng rỉ máu, rơi từ trên không trung xuống.

Cùng rơi xuống đất với ông ta, là thanh Đế Bạch Kiếm bị gãy làm đôi.

Thanh kiếm bản mệnh đã theo ông ta hơn tám trăm năm.

28

Tốc độ lan rộng của hắc vụ đang tăng nhanh, đã áp sát Húc Dương Tông, một trong chín đại tông môn.

Tiếp theo sẽ là Khỉ Vân Các, Thái Thanh Môn, Đông Hoàng Phái...

Chín đại tông môn không ai thoát được.

Ta đóng cửa tông môn, từ chối tất cả các tông chủ đến cầu cứu.

Vào khoảng chạng vạng, tông chủ Húc Dương Tông vỗ trán: "Ta biết rồi!"

Rất nhanh, tin tức chín đại tông môn cùng nhau đến Kiếm Tông, liên thủ ép Kiếm Tôn giao ra tin tức của Giang Ly liền lan truyền.

Khi các tông chủ của chín tông môn quay lại, cửa lớn của Lạc Hà Tông mở rộng.

Giang Ly bị Tạ Trường Canh mặt mày tái nhợt đích thân áp giải đến.

Kiếm Tôn không đến.

Nghe nói từ khi trở về tông môn, ông ta không ăn không uống, không quan tâm đến bất cứ ai, cả ngày ngâm mình trong Kiếm Trì tìm kiếm thần kiếm, miệng lầm bầm: "Ta không thua, là do kiếm không đủ tốt mà thôi."

Tạ Trường Canh nhìn ta chăm chăm, trong mắt có hận ý: "Đại sư tử, giờ đây sư tôn và Kiếm Tông đều bị người hủy hoại rồi, người vui rồi chứ?"

Ta không né tránh: "Tạ Trường Canh, đừng có lúc nào cũng đổ trách nhiệm lên đầu người khác, hủy hoại bọn họ không phải ta, mà là do người và Giang Ly không có chí tiến thủ."

Đồng tử Tạ Trường Canh co rút, trên khuôn mặt trắng bệch nổi lên một tầng khí xanh.

Giang Ly gầy đi rất nhiều, sắc mặt tiêu tụy, nhưng trong tay vẫn nắm chặt thanh Hối Tuyết Kiếm mà nàng ta không thể rút

ra được, như thế nàng ta vẫn là Hồi Tuyết Kiếm chủ được vạn người chú ý.

Nàng ta nhìn tông môn Lạc Hà Tông hùng vĩ khí phái, trên mặt thoáng qua một tia không cam lòng.

Tuy nhiên, dưới sự ép buộc của mọi người, nàng ta chỉ có thể cúi đầu, bước lên bậc ngọc thạch, chuẩn bị tiến vào tông môn chịu thẩm phán.

Chương 27

DTV-EBOOK

Một đạo kiếm khí sắc bén quét ngang dưới chân nàng ta, đá cát bay tung tóe, cắm sâu xuống đất ba thước.

Tạ Trường Canh nhú chặt mày: "Đây là có ý gì?"

Ta thu kiếm vào vỏ, hừ lạnh một tiếng: "Kẻ g.i.ế.c sư phản tông, cũng xứng đứng thẳng bước vào Lạc Hà Tông ta sao?"

"Người!" Giang Ly đột ngột ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy nhục nhã oán hận.

Tông chủ Húc Dương Tông sốt ruột nhất, làm sao có thể chịu được sự dũa này, ba bước thành hai bước tiến lên, giữ c.h.ặ.t t.a.y và cổ nàng ta, đè nàng ta quỳ xuống đất.

"Nếu người không tự mình quỳ xuống, lão phu không ngại đích thân áp giải người lên! Hừ, kẻ g.i.ế.c sư phản tông, đến lúc này lại sĩ diện à? "

Giang Ly hai mắt ngấn lệ, cắn chặt môi dưới, một dòng m.áu đỏ tươi chảy xuống cằm trắng nõn, trông thật đáng thương.

Chỉ là những người có mặt ở đây đều không phải là lão đầu gốc gác ra một trái tim chân thành kia, không ai sẽ vì nước mắt và m.áu của nàng ta mà động lòng.

Đáng tiếc, người duy nhất trên đời này không màng lợi ích, thật lòng đối đãi với nàng ta, lại bị chính tay nàng ta hại c.h.ế.t rồi.

Chỉ có thể nói, tự làm bậy không thể sống.

Giang Ly dưới ánh mắt của mọi người, quỳ gối đi hết một ngàn bạc ngọc thạch do chính tay ta lát, hai đầu gối m.á.u thịt lẫn lộn, sắc mặt trắng bệch như tuyết, nhưng tay vẫn nắm chặt Hối Tuyết Kiếm, các khớp ngón tay trắng bệch.

Ta nắm Hàm Sương, cúi đầu hỏi nàng ta: "Giang Ly, người có biết tội không?"

Nàng ta đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt oán độc, giọng nói khàn khàn: "Tội? Ta có tội gì?! Nếu các người không che giấu thực lực, sớm xây dựng Lạc Hà Tông thành như bây giờ, ta cần gì phải phản bội tông môn làm đệ tử Kiếm Tông! Cái c.h.ết của sư phụ, Giang Ly ta sai một, các người phải sai đến chín phần!"

"Ta không phục! Ông trời đối xử với ta không công bằng! Cha ruột vì mạng sống, nấu con làm thức ăn, giả nhân giả nghĩa nói gì mà không nỗ lực tay làm, giao ta cho hàng xóm, chỉ cầu đến lúc đó chia cho ông ta một bát canh thịt. Hừ, từ lúc đó ta đã biết, đến cha mẹ sinh ra nuôi dưỡng ta còn không đáng tin, những thứ tình yêu ân nghĩa còn lại, cũng đều là rác rưởi! Người không vì mình, trời tru đất diệt!"

"Ta liều mạng muốn trở nên mạnh mẽ, khó khăn lắm mới vào được tông môn, lại là một môn phái nhỏ bé đến không thể nhỏ bé hơn, không có danh tiếng, không có tài nguyên, thậm chí đến một quyển công pháp tốt cũng không có. Cửu tông đại điển ta chuẩn bị lâu như vậy, lại bị người ta một kiếm đánh bại, trở thành trò cười cho thiên hạ!"

"Phải, Triệu Thanh Tùng đối xử với ta không tệ, nhưng sự vô dụng của hắn, tự nó đã là một sai lầm! Hắn sai khi với tư chất tầm thường lại dám cả gan làm sư phụ của Giang Ly ta! Hắn sai khi một mực khuyên ta chậm lại, cố gắng ngăn cản ta trở nên mạnh mẽ! Hắn sai khi mở mắt ra lúc ta đi lấy Lưỡng Đồ Hoa, hắn sai khi biết rõ không địch lại được mà vẫn giữ tay cản ta!

Ngày đó, nếu như ba người các người có một người ở đó, chuyện này đã không xảy ra. Tất cả đều là ý trời, ta có gì sai?!"

Nàng ta điên cuồng, đôi mắt sáng đến đáng sợ.

Một luồng khí tức giận dữ nghẹn ứ trong lồng ngực ta, ngũ tạng lục phủ như lửa thiêu đốt, muốn chọc thủng cả trời xanh.

Hàm Sương kiếm khí tung hoành, trực tiếp xuyên thủng hai bả vai nàng ta.

Giang Ly kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đất, hồi lâu không nhúc nhích.

Một lúc sau, nàng tanằm trên đất cười khanh khách, miệng đầy máu tươi: "Sau này, ta vất vả lắm mới dựa vào bản lĩnh của mình mà vào được tông môn đứng đầu, được thần kiếm nhận chủ, trở thành Hồi Tuyết Kiếm chủ được người người ngưỡng mộ, còn được như ý nguyện gả cho người mình thầm mến. Tốt thật, đó là khoảng thời gian huy hoàng nhất đời ta. Có một khoảnh khắc, ta cảm thấy mình đã rất gần hạnh phúc rồi."

"Thế nhưng, ông trời lại keo kiệt, không cho ta chút hạnh phúc nhỏ nhoi đó! Ta vì Tạ Trường Canh mà trộm Lưỡng Đồ Hoa, vì hắn mà phản bội sư môn, vì hắn mà mang tiếng g.i.ết sư phụ, vậy mà hắn lại chê ta danh tiếng ô uế, thủ đoạn tàn nhẫn mà coi thường ta, trong lòng chỉ có mình người, đại sư tỷ ánh hào quang vạn trượng! Ha ha ha ha ha! Nực cười, thật nực cười! Nếu có thể đường đường chính chính có được tất cả, ai lại muốn sống tăm tối, tàn nhẫn, mang tiếng xấu chứ!"

"Tạ Trường Canh, ta hỏi ngươi, ngươi đã chê ta không đủ quang minh lỗi lạc, vậy sao còn ăn đóa Lưỡng Đồ Hoa không rõ nguồn gốc đó? Sao không giữ lấy sự quang minh lỗi lạc của ngươi trong sạch mà c.h.ết đi, chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Hừ, cái gì mà đệ tử danh môn, Lưu Phong Kiếm chủ, cũng chỉ là một tên ngụy quân tử đầy miệng nhân nghĩa mà thôi!"

Tạ Trường Canh mặt mày tái mét, ôm n.g.ự.c ho ra một ngụm máu.

Chương 28

DTV-EBOOK

Giang Ly nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt dữ tợn: "Kể từ lúc đó ta đã c.h.ế.t tâm rồi, cái gì mà tình yêu ân nghĩa đều không đáng tin! Thứ đáng tin chỉ có bản thân mình, chỉ có thanh kiếm trong tay mình mà thôi!"

"Nhưng ta không ngờ, người phản bội ta, kiếm cũng phản bội ta. Ha, đến cả Hồi Tuyết Kiếm giờ cũng bỏ rơi ta, ông trời đối xử với Giang Ly ta bất công đến thế sao!"

"Lục Phù Dao, người có biết ta hận người đến mức nào không?! Nếu ông trời đối xử với ta được một nửa như đối với người, thì hôm nay, người đứng trên ngàn bạc ngọc thạch này, chưa chắc đã là ai đâu! Ta thua, không phải thua người, mà là thua bởi ông trời thiên vị!"

Nàng ta mặc kệ tất cả mà trút giận, thoải mái cười lớn hai tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Ta nhìn bộ dạng ngoan cố không chịu hối cải của nàng ta, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng không hề giảm bớt, ngược lại càng bùng cháy dữ dội hơn.

Ngực phập phồng kịch liệt mấy hơi, ta đột nhiên cười lạnh một tiếng, thu kiếm vào vỏ: "Phì, u mê không tỉnh, đến giờ người vẫn không biết mình sai ở đâu sao!"

"Kiếm tu trong thiên hạ nhiều vô số kể, có được mấy người như người, được thần kiếm nhận chủ? Chỉ riêng điều này, người đã không có tư cách nói ông trời bất công với người rồi! Người biết vì sao người không rút được Hồi Tuyết Kiếm không? Không

phải kiếm phản bội người, mà là người phản bội kiếm! Bởi vì người căn bản không hiểu hai chữ 'kiếm chủ' có ý nghĩa gì!"

Giang Ly mở mắt, trừng trừng nhìn ta: "Người nói vậy! Ta khi nào phản bội Hồi Tuyết Kiếm?"

Ta cười khẩy: "Kiếm đạo, là một con đường tiến lên không lùi bước, dù là chính hay tà đều dựa vào một lòng dũng khí 'dù có ngàn vạn người ngăn cản, ta vẫn tiến bước', cái gọi là 'một người trấn ải, vạn người không qua nổi'!"

"Hồi Tuyết Kiếm chủ đời trước, Tố Huyền chân nhân, cùng Ma chủ U Ly sống mái một trận, đồng quy vu tận, trước khi c.h.ế.t còn cười lớn ba tiếng, nói thẳng là sướng khoái! Khắp Huyết Kiếm chủ tẩu hỏa nhập ma, sa vào ma đạo, dùng tám ngàn sinh hồn tế kiếm, bị Cửu Châu chính đạo vây quét, lúc sắp c.h.ế.t cũng không thấy Khắp Huyết Kiếm rời bỏ hắn. Dù chính hay tà, kiếm hồn không phân xét đúng sai, chỉ quan tâm đến dũng khí tiến lên không lùi bước!"

"Người và Tạ Trường Canh cùng nhau trấn áp Ma Uyên, nhưng đến thời khắc mấu chốt lại lùi một bước, một bước này tựa như vực sâu ngăn cách, khiến người không còn xứng với danh kiếm chủ nữa."

"Thần kiếm kiếm chủ, có thể chết, không thể lùi!"

"Người làm tổn thương tôn nghiêm của kiếm hồn, không còn được nó công nhận, đương nhiên không thể rút được Hồi Tuyết Kiếm nữa."

"Thiên phú người cực cao, vận khí cũng không tệ, nếu an tâm tu luyện chưa chắc không thể chứng được đại đạo, chỉ tiếc lòng tham không đáy một tay bài tốt đánh đến nát bét, lại còn oán trời trách đất hồ đồ đến cực điểm, nực cười, nực cười!"

"Giang Ly, ta nói cho ngươi biết, ngươi có ngày hôm na, đều là do chính tay ngươi tạo thành!"

"Ngươi tưởng rằng được thần kiếm công nhận là có thể một bước lên trời à? Ngươi tưởng rằng chỉ dựa vào thiên phú là có thể trở thành cường giả sao? Sai lầm lớn!"

"Ngươi luôn miệng nói muốn mạnh lên, nhưng lại tìm đường tắt, cướp tài nguyên, gặp kẻ yếu thì lấy thế đè người, gặp kẻ mạnh thì giả vờ yếu đuối, vì đạt được mục đích của bản thân mà không từ thủ đoạn nào, nhưng lại không dám xông pha vào sinh tử, thực sự rèn luyện bản thân."

"Một lòng cầu an, làm sao mạnh lên? Hành động như vậy, sao xứng làm kiếm chủ?"

"Giang Ly, đạo tâm của ngươi đã sớm tan nát rồi! Buồn cười là ngươi còn ngu ngốc mà không biết, cứ mãi mơ mộng hão huyền về cái danh kiếm chủ!"

Giang Ly thét lên: "Câm miệng, câm miệng! Ngươi câm miệng cho ta! Ta là Hồi Tuyết Kiếm chủ, cả đời đều là Hồi Tuyết Kiếm chủ!"

Ta khinh miệt liếc nàng ta một cái: "Nực cười hết sức! Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy, thế nào mới là kiếm chủ chân chính!"

Ta dang rộng hai tay, kiếm trong sân đồng loạt rung lên.

Hồi Tuyết Kiếm thoát khỏi sự kìm kẹp của Giang Ly, Lưu Phong Kiếm từ trong tay Tạ Trường Canh bay vút ra.

Hai thanh thần kiếm, một trái một phải, rơi vào tay ta.

"Sao có thể..." Tạ Trường Canh nhìn hai bàn tay trống không, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn khác Giang Ly, đã hòa hợp với kiếm hồn hàng trăm năm, trên đời này, ngoài hắn ra, không thể có người thứ hai sử dụng được Lưu Phong Kiếm.

Giang Ly ngây ra như phỗng, không màng đến vết thương đang chảy máu, cố gắng gượng dậy.

Trước đây, ta từng đoạt kiếm trong tay nàng ta một lần, nhưng đó là khi kiếm chưa vào vỏ.

Nàng ta không tin, ta có thể rút được Hồi Tuyết Kiếm.

Hơn nữa, trong tay ta còn có Lưu Phong Kiếm của Tạ Trường Canh.

Từ trước đến nay, thần kiếm chỉ nhận một kiếm chủ, điều này có nghĩa là chỉ có kiếm chủ mới có thể rút kiếm ra khỏi vỏ.

Giống như Tạ Trường Canh không thể rút được Hàm Sương Kiếm của ta, trước đây ta cũng không thể rút được Lưu Phong Kiếm.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ta, ngay trước mặt Giang Ly, bình thản rút Hồi Tuyết Kiếm mà nàng ta có c.h.ế.t cũng không rút ra được, lại cho nàng ta tận mắt chứng kiến, ta rút Lưu Phong Kiếm đã nhận Tạ Trường Canh làm chủ.

Nàng ta thất thần lắc đầu: "...Không thể nào, một người chỉ có thể được một thanh thần kiếm nhận chủ, người đã là Hàm Sương Kiếm chủ, không thể rút được Hồi Tuyết Kiếm và Lưu Phong Kiếm nữa, người nhất định đã dùng bí thuật gì đó."

Ta ngạo nghễ cười, vẻ mặt khinh miệt: "Không có bí thuật gì cả, chỉ là ta đủ mạnh. Cái gọi là thần kiếm kiếm chủ có hai loại, một loại là không đủ mạnh, phải đợi một thanh thần kiếm nào

đó công nhận mới được người đời tôn xưng một tiếng kiếm chủ, loại thứ hai là bản thân đủ mạnh, cho dù là một thanh sắt vụn trong tay, cũng có thể là thần kiếm."

"Ta là loại thứ hai, còn ngươi – đến cả loại thứ nhất cũng không với tới, có tư cách gì so sánh với ta?"

Giang Ly như bị sét đánh, kinh ngạc, ghen tị, nhục nhã, oán hận, đan xen hiện lên trên mặt nàng ta.

Nàng ta không còn sức lực để chống đỡ cơ thể, phun ra một ngụm m.á.u tươi.

Ta giờ Hồi Tuyết Kiếm trong tay lên, mỉm cười: "Giang Ly, ngươi từng nói với ta, yếu đuối chính là tội, hôm nay, ta trả lại nguyên vẹn câu nói này cho ngươi."

Chương 29 (Hoàn)

DTV-EBOOK

29.

Ta không trực tiếp g.i.ế.c Giang Ly.

Đối với loại người như nàng ta, c.h.ế.t ngược lại là một sự giải thoát như tử vì đạo.

Ta muốn nàng ta phải trả giá cho những gì mình đã làm, chứ không chỉ đơn giản là cái chết.

Ta phế bỏ đan điền thức hải của nàng ta, phong ấn toàn bộ tu vi của nàng ta, đưa nàng ta trở lại nhân gian.

Giờ đây, nàng ta chỉ là một nữ tử xinh đẹp yếu ớt.

Nhân gian vẫn còn chiến tranh liên miên, sinh linh lầm than.

Ta đưa nàng ta đến nơi dịch bệnh hoành hành, xác c.h.ế.t đói la liệt khắp nơi.

Nàng ta nhìn xung quanh, vẻ không phục và ngang ngạnh trên mặt biến mất, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Nỗi sợ hãi ban đầu của một người sẽ in sâu vào đáy lòng, cho dù sau này có mạnh mẽ đến đâu, cũng khó có thể hoàn toàn vượt qua.

Nỗi sợ hãi của Giang Ly là khi còn nhỏ, nàng ta bị trói chân tay bằng dây thừng, bị đám đông tham lam giờ cao, ném vào nồi nước sôi sùng sục.

Giang Ly mặc y phục màu tím hoa lệ của Kiếm Tông, da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa, đứng trên mảnh đất bị chiến tranh, dịch bệnh và g.i.ế.c chóc tàn phá này.

Mặt đất dưới chân như một khuôn mặt đầy sẹo lớn, chỉ chít những hố nhỏ.

Nàng ta nhìn chăm chăm vào những hố nhỏ đó, run rẩy như cây sậy.

Đó là dấu vết của những người đói đến cực điểm, đào rễ cỏ để lại.

Từ trong những ngôi nhà đổ nát, xiêu vẹo, dần dần có người bước ra, ai nấy quần áo tả tơi, gầy đến mức xương sườn lộ rõ ra ngoài.

Mỗi người đều má hóp lại, gầy đến mức gần như không thể phân biệt được giới tính, chỉ còn lại một hình người miễn cưỡng.

Những người đó nhìn nàng ta.

Ánh mắt như lửa ma trời trong nghĩa địa, dần dần sáng lên.

Môi Giang Ly run rẩy, nàng ta khóc lóc chạy về phía ta đang ẩn thân.

"Đại sư tỷ, ta sai rồi, ta sai rồi! Người phạt ta thế nào cũng được, cho dù g.i.ế.c ta cũng được, chỉ xin đừng bỏ ta ở đây!"

Gió lạnh lẽo thổi qua mảnh đất đầy vết thương này.

Tiếng khóc của nàng ta vang vọng trong gió, bị mang đi xa hơn.

Càng nhiều người gầy gò chui ra từ đống đổ nát, ánh mắt u ám, trên khuôn mặt dần lộ ra một tia tham lam.

Ta đập trên Hàm Sương Kiếm, lạnh lùng nhìn.

Một đám người như xác sống xông lên, xé quần áo của nàng ta, nhét tóc nàng ta vào miệng.

Nàng ta vừa khóc vừa kêu, vừa đá vừa giãy: "Cút ra! Ta là Hồi Tuyết Kiếm chủ, ta sẽ g.i.ết hết các người!"

Không ai đáp lại nàng ta.

Người đầu tiên há miệng, cắn một miếng vào vai trắng nõn của nàng ta, như cắn một quả đào, chất lỏng b.ắ.n tung tóe, m.á.u chảy đầm đìa.

Giang Ly kêu thảm một tiếng.

Mùi m.á.u tanh nồng trong không khí k1ch thích vị giác của những người khác.

Họ quá đói rồi.

Đến cả quần áo cũng không buồn lột, cắn xuyên qua lớp vải.

Ăn nhiều hơn một chút.

Ăn thêm một miếng, mới có thể sống thêm một ngày.

Biết đâu một ngày nào đó, sẽ sống đến khi ánh sáng đến.

Phải ăn nhiều hơn.

Giang Ly đau đến mức ngũ quan co rúm lại.

Những người đó bám trên người nàng ta, như châu chấu ký sinh, hất thế nào cũng không rớt.

Nàng ta gào khóc thảm thiết, nước mắt tuôn rơi, từ chửi rửa chuyển sang cầu xin.

Nước mắt nhanh chóng bị người ta l.i.ế.m sạch.

Ở nơi nghèo khó như thế này, đến cả nước cũng vô cùng quý giá.

Vẻ đẹp mà nàng ta tự hào, thiên phú tu hành xuất chúng của nàng ta, địa vị mà nàng ta từng có, những người này không hề quan tâm.

Họ nhìn nàng ta, chỉ có d*c vọng nguyên thủy nhất.

Cơ đói cồn cào như lửa đốt.

Mà nàng ta, là một con cừu non quá đỗi tươi ngon.

Ta cúi đầu nhìn tứ chi trắng hếu của nàng ta, n.g.ự.c nàng ta vẫn còn phập phồng, chỉ là không còn sức lực để cầu xin.

Thịt hai bên má nàng ta đã biến mất, có thể nhìn thấy hàm răng trắng ớn của nàng ta từ một số góc độ.

Ánh mắt nàng ta mờ mịt vô định, môi khẽ mấp máy.

Gió rít gào, ta nghe thấy nàng ta thều thào: "Su phụ, cứu con."

Nhưng, không còn ai cười Thanh Lữ đi ngang qua, hốt hoảng xông lên, dùng một túi gạo cứu nàng ta nữa rồi.

Dường như nàng ta đã quên –

Lão đầu đó, đã bị chính tay nàng ta g.i.ế.c chết.

30.

Ta không đích thân ra tay trấn áp Ma Uyên, mà lấy ra một viên đan dược từ nhẫn Càn Khôn của Thái Nhất chân nhân, giúp Tạ Trường Canh hồi phục vết thương.

Hắn khẽ chớp mắt, dường như muốn mở miệng cảm tạ, tạ vội vàng ngắt lời.

Ta nói với hắn, trấn áp Ma Uyên cần phải hi sinh thân mình, mà hắn đang bị thương nặng, không thể thành công trấn áp hắc vụ lan tràn.

"Nếu không phải người ăn Lưỡng Đồ Hoa của sư phụ ta, mạng của người đã sớm không còn, giờ vì thiên hạ đại nghĩa mà hi sinh bản thân, cũng coi như trả lại đi."

Hắn nhìn ta hồi lâu, ánh mắt phức tạp, dường như có rất nhiều điều muốn nói, cuối cùng chỉ thốt ra một câu.

Hắn hỏi: "Với tu vi hiện tại của đại sư tử, có thể trấn áp Ma Uyên mà không cần phải bỏ mình không?"

Ta nhướng mày: "Có thể, nhưng sẽ mất đi một nửa tu vi."

Hắn lại hỏi: "Nếu như hôm nay người có thể lấy thân trấn uyên là vị Minh Uyên kia, đại sư tử sẽ lựa chọn thế nào?"

Ta không do dự: "Nếu là Minh Uyên hoặc Nghê Thường, đừng nói một nửa tu vi, cho dù phải lấy thân mình thay thế thì có đáng gì? Dù hắn tính tình cô độc, ít nhất sẽ không vào lúc ta gặp nguy nan, quyết tuyệt quay lưng rời đi."

Sắc mặt Tạ Trường Canh thay đổi lớn.

Thật ra, ngày ta rơi xuống Ma Uyên, người cuối cùng ta nhìn thấy không phải phụ thân, mà là Tạ Trường Canh.

Trong khung cảnh rơi xuống cực nhanh, bên tai có tiếng gió rít gào, bóng kiếm của Lưu Phong Kiếm lóe lên, tua rua màu lam vẫn là cái mà ta đích thân chọn cho hắn lần đầu tiên xuống núi năm đó.

Bao nhiêu năm qua, hắn đeo nó, suốt ngày theo sau ta, muốn không quen mắt cũng khó.

Người ngoài đều nói hắn vì ta mà tâm ma quẩn thân, ta tin lời này.

Hắn không giống phụ thân, trái tim vẫn chưa hoàn toàn lạnh lùng.

Ta còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt là ở trong rừng, khi đó hắn vẫn là ngoại môn đệ tử, cùng các sư huynh đệ ra ngoài săn đêm.

Hắn giấu mọi người, đem một con thỏ tai tuyết còn nhỏ giấu vào sâu trong bụi cỏ, vạt áo sạch sẽ dính vết cỏ xanh, mây như núi xa, ánh mắt dịu dàng.

Chỉ tiếc, thế sự xoay vần, chuyện đã qua, không thể quay lại được nữa.

Tạ Trường Canh im lặng hồi lâu, xoay người rời đi.

Khi bước qua ngưỡng cửa, bước chân loạng choạng.

Lạc Hà Tông tuyển đệ tử, người báo danh đông như mây.

Giờ đây, Kiếm Tông suy tàn, đã là xu thế tất yếu.

Kiếm Tông điên rồi, Lưu Phong Kiếm chủ lấy thân trấn uyên, Hối Tuyết Kiếm chủ không đáng nhắc tới.

Những đệ tử từng ngưỡng mộ Kiếm Tông, đều lũ lượt chuyển sang Lạc Hà Tông.

Nhị sư muội hơn hở chạy đến hỏi ta, định màu sắc cho y phục đệ tử là gì? Ta nhớ đến Thanh Lư đã già chết, trong lòng dâng lên một nỗi buồn man mác.

"Giữa núi Lạc Hà còn thiếu một màu xanh, vậy thì dùng màu xanh đi."

Đệ tử mới nhập môn dáng người cao ráo, vẻ mặt non nớt, thấy ta vác cuốc đi qua, đều gọi ta là sư phụ.

Ta lắc đầu sửa lại: "Các người tuy là do ta chiêu mộ vào, nhưng không phải đệ tử của ta, ta thay sư phụ thu nhận đệ tử, coi như là đại sư tử của các người."

"Sư phụ của chúng ta tuy đã sớm qua đời, nhưng tên của người các người phải ghi nhớ, ông ấy tên là Triệu Thanh Tùng."

"Người là tổ sư khai sáng của Lạc Hà Tông chúng ta, không có ông ấy, sẽ không có Lạc Hà Tông của chúng ta ngày hôm nay."

Các đệ tử vẻ mặt nghiêm trang: "Tạ đại sư tử dạy bảo, ta xin ghi nhớ trong lòng."

Ta đặt cuốc xuống, nhìn về phía xa.

Sương núi xanh biếc, hoa lê nở rộ như tuyết.

Đúng là thời tiết đẹp.

-Hết-